

Revistă editată de Asociația Culturală „Agatha Grigorescu Bacovia” - Mizil

Fereastră

Fereastră

Publicație de cultură

Nr. 47

August 2009, 24 pagini, preț 4 lei

Emil PROȘCAN

Valuri și dune de nisip

Prin dispariția lui, **Michael Jackson**, a lăsat îndurerate mult mai multe milioane de suflete, decât a putut să bucure în ultimi ani de viață. În ziua dedicată ceremonialului înhumării, am butonat telecomanda televizorului. Întâmplător (sau nu!) aproape toate posturile importante, prin corespondenți trimiși la fața locului, transmiteau imagini live, însoțite de comentarii care mai de care mai patetice, despre măreția și grandoarea starului pop.

Ținând cont de faptul că o atfel de transmisie costă sume foarte mari de bani, mă întrebam de ce a fost nevoie de asemenea uriașe cheltuieli, pentru că din zecile și zecile de programe ce transmiteau în acel moment, nu puteai folosi decât unul.

Mi-am amintit apoi de ziua înmormântării lui **Petre Țuțea** sau de cea a plecării pe ultimul drum a lui **O. Paler** și de indignarea mea, la constatarea că, întâmplător (sau nu!), nici un post de televiziune din mulțimea celor existente, nu a transmis aproape nimic legat de moartea acestor eminente reprezentanți ai culturii române. Explicația stă, probabil, în faptul că diferența de valoare dintre cei doi și starul american e proporțională cu maniera în care televiziunile au tratat importanța triste evenimentele.

S-a organizat, în cazul cântărețului și un fel de tombolă mondială, care a oferit locuri gratuite tinerilor, la cea mai grandioasă înmormântare a secolului. Am văzut un tânăr român, câștigătorul unui astfel de bilet, pe care nu l-au lasat părinții să plece. Era distrus! Printre hohote de plâns, a reușit cu greu să spună că „*sansa vieții lui a fost pierdută*!”. Fără îndoială că moartea oricui, ca plecare ireversibilă, constituie un eveniment dureros, plin de regrete și suferință, și toate aceste sentimente ce dau definiția tristeții adevărate, ne trimit la decență, pioșenie, smerenie. Fastul, afișat în astfel de împrejurări, poate converti însă autenticitatea sentimentelor, care de regulă își regăsesc în noi, prin reculegere, profunzimea.

Nu știu cât de întâmplător e faptul că, toate acestă regie, legată de dispariția pop-starului american, a generat o mega afacere de milioane de dolari, în pofida încasărilor nesemnificative din ultimii ani ai vieții aceluiași personaj, dar evoluția

ulterioară a “spectacolului” rezultă că. „Michael Jackson era mai valoros mort, decât viu!”.

Pe când, în eternitatea lor tăcută, Octavian Paler și petre Țuțea rămân prin ceea ce e neperisabil: prin spirit, adică.

✱

E vară!

Concedii, călduri toride, ploi torrențiale, grindină, tunete, fulgere..., vacanțe, concedii, pepeni românești, curcubeie, trandafiri, porumb fiert...

În ciuda celor ce se străduiesc cu consecvență de mai mulți ani să falimenteze turismul românesc, țărmlul de mare adună mulțimi de oameni cu aceleași ninfe: nisipul și valurile!

✱

S-a treierat grâul! Prețul lui derizoriu justifică mulțimea câmpurilor pline de bălării și inutilitatea crăpăturilor din palmele țaranului român.

✱

Profesorii se gândesc la sarabanda tichetelor de vacanță, pensionarii își mângâie grijile, câteva personaje importante sunt sub teroarea codului portocaliu, care se pare că va limpezi, în mare parte, incertitudinile sondajelor pentru alegerile prezidențiale.

✱

Gazele, combustibili, alimentele și toate celelate lucruri trebuincioase, covârșite de caniculă, așteaptă noul val de scumpiri. Cuvântul „criză” de pe buzele tuturor, moleșit parcă și el, mai mult ca oricând, pare lipsit de personalitate.

✱

Suntem în plină vară! Să ne bucurăm de ea și de ce Dumnezeu se căznește să ne mai dea!

Jocul ielelor

Marian Nica

Pictorul **Marian Nica** – cel ce ilustrează grafic o parte din acest număr al revistei „Fereastră” – s-a născut la 3 martie 1955 și a absolvit secția pictură a Școlii Populare de Artă din Buzău în anul 1980, cu reputatul artist plastic **Matei Bogdan**.

Despre profesor ne vom mulțumii să amintim câteva repere (obține medalia de argint a Societății Artiștilor Francezi, Paris - 1976; medalia de aur a Academiei Europene de Arte Frumoase, Bruxelles - 1979; medalia de argint aurit la Expoziția Internațională de Artă din New York - 1980 și încă o medalie de aur, tot la New York – 1982. Din 1989 este cetățean francez, iar din 1998 trăiește și lucrează în Statele Unite ale Americii, la Boston. Este membru la Maison des Artistes, iar din 1987, la Salon d'Automne, ambele din Paris.

Ucenicia lui Marian Nica începuse cu mult înainte. Se poate spune chiar că s-a născut lângă șenalet, tatăl (Constantin) fiind el însuși un mănutor al pentelului. „*De la 5 ani – mărturisește Marian – am avut culorile, pânzele și pensulele male, pentru că tata nu dădea voie, nimănui, să se atingă de ceva în atelierul lui. Mi-a aranjat și o «cameră de pictură» a mea și m-a lăsat să măzgălesc în voie. Nu mi-a dat nici un sfat, după cum nu mi-a judecat – în bine sau în rău – lucrările. Obişnuia să spună că, dacă sunt artist cu sufletul voi descoperi singur ce am de făcut... «Joaca» n-a durat prea mult; am fost «pictor» de la început, motiv pentru care profesorii de desen suspectau ames-tecul tatei în lucrările mele. Ca să nu existe dubi lucram numai în clasă și asta a convins. Au urmat nimicurile «glo-rii»– concursuri câștigate, diplome, expoziții... Eram ucenic într-un singur loc, în atelierul domnului Matei Bogdan, care m-a apropiat nu doar de impresionsism ci și de plăcerea de a geometriza lumina în volume*”.

Vorbind despre impresionism, „modelele” lui Marian Nica sunt cele de la începutul acestui curent, mergând spre predecesorii acestuia (din pictura românească: **Grigorescu, Petrașcu, Baba**; din cea universală **Rembrandt** – despre care interlocutorul afirmă: „*Este unul din puținii pictori care au demonstrat, prin arta lor, că Dumnezeu există*”). Dar... în lumea în care trăim, nu numai soldatul și poetul „nu au viață personală” ci toți acei ce se prind, cu sufletul, în jocul ielelor.

„*Apocope toți conaționalii dau mai ușor 10 milioane – să zicem – pe o ramă somptuasă, cu Răpirea din serai sau fotografia în culori țipătoare a Giocondei, decât pe un tablou unicat. Aplaudă la vernisaje, spun cuvinte mari și... cam atât. Își vine să te apuci și tu de înrămat hârtii*”.

Norocul nostru îl reprezintă străinii: în Italia am vândut peste 30 de lucrări, am avut „clienți” din Franța, din Belgia, din Grecia...Străinii vin, privesc, aud cu mirare prețul și plătesc, fără comentarii. Pentru că la noi, în România, arta e plătită prost, iar ceea ce se numește, pentru unii, recunoaștere, vine mult prea târziu, atunci când sunt aruncați, dintr-un fel de obligație patetică, în închisorile numite muzee!”

Lucian Mănăilescu

TICĂLOSUL DE ROMÂNIA

Fragment din romanul „România, țara mea de coșmar”

Dedicat fostului prieten Mircea Kiraly, căruia am făcut greșeala să îi deschid ușa într-o zi când afară ploua cu găleata și el nu avea umbrelă.

Dan STOICA

Personalitate complexă a culturii române **Dan Stoica** (regizor de teatru, scriitor, traducător, fotograf și critic de film - s-a născut la București, pe 8 decembrie 1952; A absolvit I.A.T.C - secția regie de film și televiziune - în 1975 și Marketing-Management - WIFI - Wien - 1995.

Serie mai ales teatru (**S-a răpit un fotbalist** - 1978; **Duminica inorogului** - 1980; **Chilia timpului** - 2007; **Camerista** după Hermann Broch - 2008), dar și proză (**Coșmaruri de duzină** - roman, 1999, **Fontana di Trevi** - povestiri, 2006) sau Poezie (**Limită de zbor** - 2002)

În 2003 apare, în Editura Molden Viena, cartea de informare generală **România** al cărui text este redactat de Dan Stoica împreună cu Ștefan Stoica. (lb. germană)

Traduce intens din dramaturgia și literatura austriacă: **Teatrul modern austriac** - 1995; **Teatrul contemporan austriac** - 1997; **Teatrul modern austriac II** - 1999; **Proză feminină austriacă** - 1998; **Figura femeii în dramaturgia austriacă** - 2005; **Balul operei** roman de Josef Haslinger - 1996 etc.

Regizează zeci de piese, la teatrele din Baia Mare, Reșița, Galați, Iași, Suceava, Arad, București...

Dintre numeroasele expoziții de fotografie amintim: „**Die Seele der Dinge**” - Sufletul lucrurilor - București, Viena, Veneția, Roma (2000); „**Hermannstadt- Eine Stadt kehrt nach Europa zurück**” - Sibiu, un oraș se întoarce în Europa - Eisenstadt, Viena, Budapesta; Torun (2006); „**Die Treppe von Wien**” - Scările Vienei - Viena (2007)

Plec... de fapt stau în fața oglinzii și mă uit în ochii mei... încerc să nu îmi fie rușine... de sângele meu, de părinții mei, de toate iubirile mele trecute și prezente cărora le-am spus atâtea vorbe frumoase în aceasta limbă disprețuită chiar de cei care s-au născut cu ea... Aud în spatele meu urletele victorioase ale celor care duc limba română la groapă... Ea poate să moară... nu aduce bani, nu aduce putere... nimic care să prezinte interes...

★

... o tulpină nouă, extrem de rezistentă la rațiune și vaccinată împotriva bunului simț. În plan istoric și geografic ticălosul de românia e un specimen nou în cadrul european. A apărut și s-a dezvoltat după dispariția epocii de aur, atunci când odată cu democrația și libertatea, a putut să se dezvolte fără rețineri în toate sferile societății. Tot așa cum în Brazilia gena neagră a sclavilor a fost mai puternică decât cea a coloniștilor albi și cea a teneiului indecis al băștinașilor, făcând din populația Braziliei una predominant de culoare neagră, în România, odată cu desfundarea mahalalelor produse la revoluție, gena Mitocanului și a Ticălosului s-au dovedit mai bine adaptate la noile condiții decât celelalte. Pericolul de pandemie nu există pentru că această specie rezistă cel mai bine în suc propriu, adică la el în țară. Cum ajunge peste hotare face apel la una din trăsăturile sale de caracter principale, cameleonismul și se transformă într-un exemplar al unor specii comune, răspândite pe întregul continent: escrocul comunitar, hoțul de mahala, cerșetorul nespălat și ticălosul de duzină.

Comună tuturor acestor specii este siguranța de sine. Ticălosul de românia mai are o calitate: își recunoaște de la distanță tovarășii și face ușor gașcă cu ei sub umbrela celor mai nobile instituții și societăți, imaginându-și că în acest fel se camuflează mai ușor la teren. Ce îl deosebește fundamental de celelalte specii amintite mai sus este bucuria de a face rău.

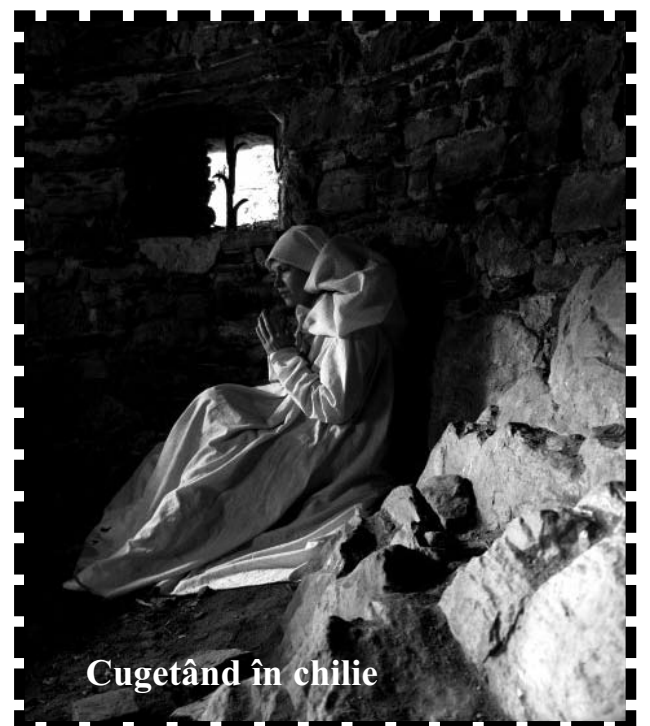
Scurtă descriere: Ticălosul de românia este un mediocru convins de propria mediocritate dar extrem de sensibil atunci când aceasta este recunoscută ca atare de cei din jur. În acest caz apare la lumină cea de a doua calitate: agresivitatea. Dar agresivitatea ticălosului nu este una simplă, ordinară... nu are nimic de a face cu violența de duzină... nici vorba... agresivitatea lui este una bine pusă la punct, cu o tehnică superioară multora din cele folosită de ticăloșii din alte părți ale continentului. Ticălosul e agresiv în principiu atunci când victima lui este mai încrezătoare și deci nepregătită... În plus, ticălosul mai sus amintit crede în Dumnezeu, fără mare entuziasm, dar cumva obligat de faptul că altfel nu prea ar avea cum să se închine în fața dușmanului acestuia.

Există și o subspecie, ticălosul de românia din lumea artistică, care după cel din lumea politică și economică are în cadrul domeniului de ac-

tivitate o pondere de loc neglijabilă. Ceea ce îl caracterizează și în același timp îl deosebește de ceilalți ticăloși este conștiința propriei lipse de talent combinată cu o sete de bani fără limite. Dacă spre exemplu este muzician, știe că nu prea notează corect melodia dar insistă, știe că nu înțelege muzica dar compune cu sârg mai departe, convins că gașca din spatele lui îl va sprijini pentru că tot nu înțelege nimic din muzică, dar în schimb știe prea bine ce înseamnă spiritul de gașcă. Ticălosul de românia care și-a găsit locul de parazitare în lumea teatrului are viața și mai ușoară pentru că acolo este cultivat cu mult respect și osârdie. Netaleantații și incapabilii au în acest domeniu o majoritate confortabilă și pot fără să își dea prea multă silință să dea la cap celor care mai au habar de ceva în sfera respectivă. Actori netaleantați se găsesc pe toate drumurile și pot fi ușor cooptați în calitate de aliați în lupta împotriva celor talentați... sau și mai rău care dovedesc, la o scanare atentă că prezintă urme de caracter.

Compozitorul din teatru are față de ceilalți colegi avantajul că se masturbează de unul singur într-o lume în care mai nimeni din teatru nu este la el acasă: structurile muzicale. Ticălosul de românia din lumea teatrului este bine crescut, știe să vorbească elegant, să arate că e sigur pe sine, declama cu convingere fraze învățată pe dinafara, știe să asculte și este, de cele mai multe ori, familist pentru ca este impotent, dar lasă impresia că este libertin pentru că așa este la modă. Dacă mai are urmă de potență atunci se culcă cu precădere cu ființe de același gen (femininul de la ticălos este în română, târfă). Când nu mai are încotro dă cu piciorul familiei, se declară foarte atins de faptul că nu mai poate avea grijă de propriul copil (nu vă îngrijorați, în sinea lui e foarte mulțumit, așa are mai mult timp pentru propria ticăloșie). Deci își înlocuiește copilul cu un câine că așa e șic și pleacă mai departe fără remușcări. Prezența acestora ar fi extrem de neplăcută, pentru că ar ridica îndoieli cu privire la totala lipsă de caracter de care trebuie să dea dovadă zi și noapte în fața tovarășilor săi de luptă. Hotărârea de a fi ticălos este în cazul ticălosului artist de românia de cele mai multe ori altoită cu o bună doză de incompetență.

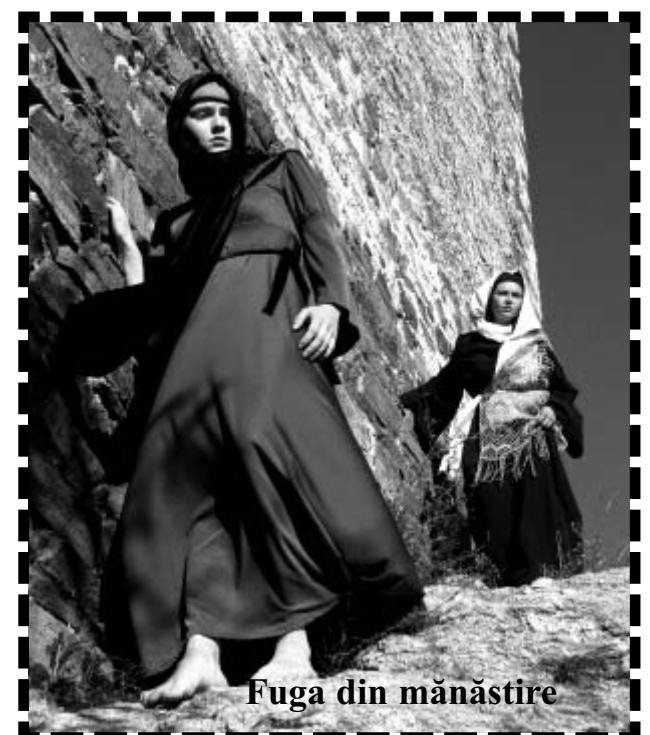
Una din calitățile de bază ale acestei specii este ușurința cu care își induce recunoștință în ură. Fiecare om care i-a făcut cândva un bine este un potențial dușman, și în clipa în care ar trebui să își arate recunoștința pentru binele primit sare cu multă convingere la gâtul binefăcătorului lui, mai ales dacă acesta are habar despre necazurile și durerile cu care el este confruntat. Ticălosul de românia este sincer numai când este beat și de aceea se îmbată de obicei de unul singur în camerele de hotel sau în casele izolate de lume unde îl împinge viața și felul lui de a fi.

Cugetând în chilie

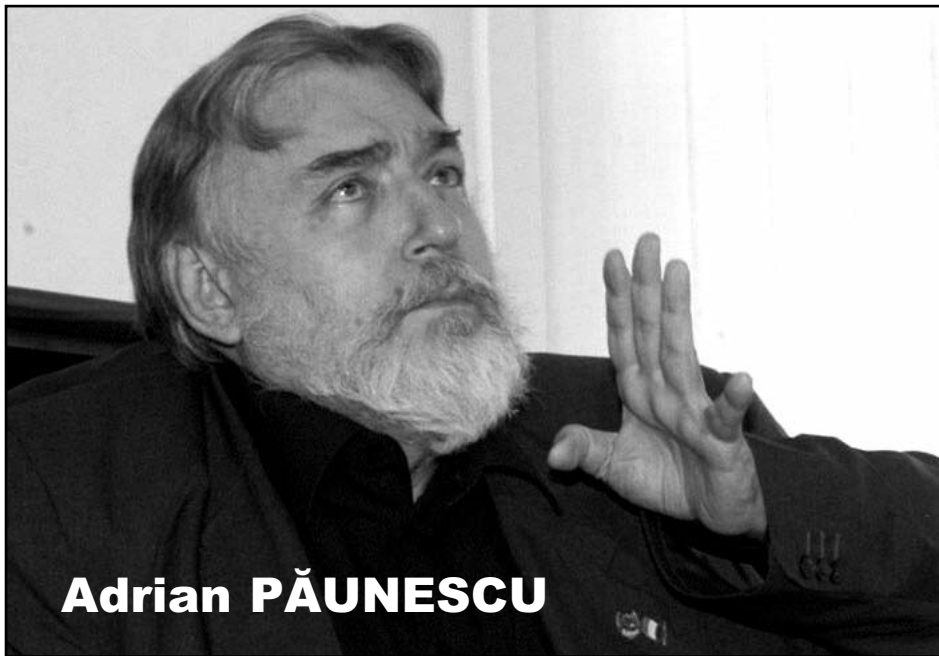
Fată dormind

Fuga din mănăstire

Poetul irepetabil

Adrian PĂUNESCU

Nici un alt scriitor nu a fost, pentru generația noastră (tânăra) mai iubit și mai aplaudat decât Adria Păunescu. La fel cum nici un altul nu a fost „uitat” cu mai multă înverșunare, cu ură aproape, de aceeași generație a noastră (matură) ce și-a tăcut și își tace încă vinovățiile colective.

Azi, **20 iulie 2009**, când Adrian Păunescu împlinește 66 de ani, invocându-i „Autobiografia”, trebuie să spunem că nu ne dă nimeni dreptul să neantizăm curajul poetului de a fi spus public, în plină dictatură comunistă, adevăruri grave, pe care alții nu aveau nici măcar curajul să le gândească. În afară de asta, a nu recunoaște că Adrian Păunescu este unul dintre cei mai mari poeți români, prin operele sale esențiale, ar fi o neghiobie mioritică.

La mulți ani, poetului irepetabil și fie să nu mai irosim neliniștea sa funciară pe luxul orgoliilor mărunte!

Redacția

Autobiografie

Ar trebui, poate, ca, la anumite vârste, semnificative, Colțuroase, rotunde, mici, mari, cum or fi ele, Cei care le-mplinesc să aibă dreptul suveran, prerogative De a decide dacă mai continuă sau se opresc, ei înșiși.

Prea multe evenimente neașteptate apar, iată, Indiferent de vârstă, indiferent de meteorologie și de lume, Chiar că ar trebui ca fiecare să poată hotărî personal În ce moment își iau rămas bun de la lume și de la ai săi.

Aceasta nu e sinuciderea, atât de mult hulită de creștini, Aceasta e doar o soluție pașnică pentru conflictele Ce se nasc, astăzi, aproape inevitabil, între generații, Trebuie să existe un loc de odihnă pentru harnașamente.

Probabil că n-aș fi gândit toate acestea dacă nu simțeam Că mă aflu în apropierea unei astfel de clipe a despărțirii, De obiceiurile, de plăcerile și de durerile vieții active, Mă îngrijorează faptul că mă trezesc mai obosit decât mă culc.

Desigur, m-aș putea întreba și ce-aș putea să fac, Trecând în rezervă și trăindu-mi zilele rămase, în odihnă, Când puținele ore de somn de care am parte, de ani de zile, Îmi crează o permanentă și tensionată stare de vinovăție.

Am tot scris despre toate, în această viață mereu urgentă, Ambulanțele mele au alergat încolo și-ncoace la muribunzi, Am fost implicat și în nașteri, mi-amintesc și de niște nunți, Dar astăzi dau telefon ambulanțelor mele să vină la mine.

Astăzi mă sărbătoresc, protejându-mă prin limbuție, cu cinism De toată mizerabila tăcere la care, fatal, vom ajunge cu toții, După ce viermi și mai răi decât viermii vor lua puterea Introducând dictatura de dezvoltare în republica viermilor.

Deocamdată, nu vreau să mor, am încă multe de făcut, Deși o minimă stare de panică mă terorizează uneori Și-ncep să mă gândesc, speriat, cum trebuie să respir, ca să rezist Și să n-o las pe Ana-Maria singură, în țara tuturor posibilităților.

E o vârstă colțuroasă și rotundă, aceasta pe care, Prin timpul și locul în care s-au iubit, mi-au hărăzit-o Părinții mei, Floarea și Constantin, în ciuda Războiului Mondial, Care-i omorâse mamei tinerețea și tatălui meu calul rechiziționat.

Copil și adolescent, din sărăcia și suferința în care am trăit, Cu tata – deținut politic, cu mama – despărțită de tata de când eram mic,

Am acumulat, în iernile în care tăiam lemne pentru bunicii mei, Și-n verile, în care munceam alături de ei, energie.

De decenii și decenii, cu naturalețe și disperare, consum Din acea rezervă de prospețime a copilăriei mele la Bârca, Deși, în ultimii ani, regenerarea se produce cu dificultate Și, paradoxal, mă trezesc, adesea, mai obosit, după somn.

Am făcut și multe greșeli, din înconștiență sau din încăpățănare, Și probabil că numai atunci când viața m-a obligat să fiu înțelept, Ca să creadă copiii mei în înțelepciunea mea, am devenit înțelept Și nici nu am puterea să judec pe imprudentul care fusesem.

Imprudent, imprudent, dar capcanele esențiale ale vieții, Primejdiile care pândesc pe orice tânăr iubitor de glorie, Nu m-au zdrobit și, iată-mă, la vârsta pensiei formale, Întrebând în stânga și-n dreapta, și în oglindă, ce am de făcut.

Pentru orice eventualitate, însă, ca la orice intersecție, În mod logic, trebuie să opresc și să aștept semnalul, E vremea unei cinstite și severe introspecții personale: Cine ești tu? Ce reprezینی? Ce mai dorești de la viață?

Întreaga mea viață, chiar de dinainte de a fi venit pe lume, A fost marcată de contradicții, controverse, incompatibilități, Mama era – de fetiță - fragilă, artistă, sentimentală și teoretică, Tata, în schimb, era dur, era pragmatic, era afon și eroic.

M-am simțit vinovat că între mama și tata nu putea fi armonie, Ea – învățând singură să cânte la pian și la vioară, divină de ea, El – incapabil să îngâne o baladă, însă erou pe front, Și deodată am înțeles, târziu, că eu sunt imposibila lor sinteză.

Poate că singura lor clipă de compatibilitate a fost fiul lor, În rest, ea – dascăliță în Basarabia, unde-i trimisese Antonescu, El – sublocotenent de artilerie, pe frontul antisovietic, Când a venit armistițiul tuturor, a intervenit conflictul dintre ei.

Astfel, spre nenorocul meu, care avea să-mi devină, noroc, Am trăit fără mama și tata, care s-au despărțit violent Și bunicii mei paterni, Ioana, analfabetă, Marin, învățător, M-au crescut în lumina credinței, a moralei și a limbii române.

După anii de până la intrarea în liceu, la Bârca și Cârna, A început umilitoarea, istovitoare mea fugă prin lume, Târând dosarul politic al tatălui și al familiei mele de liberali, Ferit, pe lângă barierele și gardurile epocii, să nu fiu interzis.

Mi-am petrecut ultimul an și anii de facultate, scuzându-mă, Pentru ca, la 18 ani, atunci când îndeobște, băieții se haiducesc Și consideră aventura ca singura cale de a-și cheltui toxinele, Eu să mă însor, dedicându-mă familiei și, mai târziu, copiilor.

N-am fost, desigur, un înger, n-am ezitat să mă îndrăgostesc, În vâlmășagul epocii, de alte și alte femei, în răzbunare, parcă, Dar a fost o dragoste mare între cei doi tineri poeți săraci, Care și-au început viața într-un subsol, cu pereții căzând de igrasie.

Am lucrat la lumina zilei, așa cum am trudit și umil, în taină, Pentru familia mea, pentru copiii mei, pentru bunul meu nume, Am scris poezii și am descărcat saci cu cartofi cu pământ pe ei, Poetul Ion Brad m-a ajutat să obțin două camere în Metalurgiei.

Când am putut depune dosarul la facultate, am devenit student, Împărțind băncile aceluiași an universitar excepțional Cu Ioan Alexandru, Constanța Buzea, Dorin Tudoran și alți Juni strălucitori ai renașterii, care tocmai începuse și continua.

Am lucrat ca student la revista „Amfiteatru”, proaspăt apărută, Eram îndrăzneț și neobosit, înfiinșasem Cenaclul Junimea, Am refuzat să particip la demascarea lui Virgil Tănase, la o ședință, Am fost ales secretar al organizației U.T.C. de la Uniunea Scriitorilor.

Geo Dumitrescu m-a chemat, în 1968, la o nouă „România Literară”, Am condus ședința tineretului revoluționar scriitoricesc, La care a participat Ion Iliescu, pentru libertate și drepturi, Și el a avut curajul să asculte, și nu rareori, să încuviințeze.

Am fost invitat personal în Statele Unite ale Americii, în 1969, Și Securitatea nu mi-a dat viză, pentru ca la protestul Ambasadei Americane, Ceaușescu să aprobe plecarea, în 1970, Și America a fost pentru mine o experiență extraordinară.

Altă dată, voi insista, poate, asupra unor momente greu de uitat, Asupra unor revelații și asupra unor răspântii; acum, Cât încă pot să aleg, decid eu însumi că forma aceasta succintă, A autobiografiei mele, nu poate ține locul dosarului de cadre.

(continuare în pag. 4)

(Continuare din pag. 3)

Un apel deznădăjnit la esențe se impune acum,
Totuși, ce rămâne după atâtea decenii de zbucium și luptă,
Ce se întâmplă cu satisfacțiile, cu titlurile, cu averea,
Și cum va fi prima zi de după cea din urmă plecare?

Când eram tânăr, nu credeam că faptul cel mai important
De care se poate învrednici omul, pe lume, e să aibă copii,
Mă corupea gloria, mă atrăgeau călătoriile, idolatrizam femeia,
Voiam să am bani, visam mașini bune, doream casă la munte.

Într-o zi, tatăl Constanței a băut mai mult și mi s-a uitat în ochi,
Întrebându-mă noi ce avem de gând, de nu facem copii,
Că, uite, vremea trece și niște nepoți ar fi tocmai buni,
Reproșul lui Petrache Buzea m-a sensibilizat, o spun astăzi.

Astăzi, când nu numai Ioana și Andrei, ci și Ana-Maria
Îmi luminează viața, trebuie să recunosc, învins și fericit,
Că nimic n-are niciun gust, în această lume, dacă nu știi
Să împarți darurile vieții cu copiii tăi, dragii tăi copii.

Am simțul ridicolului și nu-mi pot compune o figură eroică,
Mai ales că îmi cunosc bine slăbiciunile și defectele
Și nu mă mai deranjează eticheta pe care mi-au pus-o diversi
Cum c-aș fi, spre deosebire de ei, o personalitate controversată.

Și care ar fi de fapt, controversa? Talentul? Caracterul?
Scrisorile personale? Scrierile publice? Totul? Ce anume?
Trecutul? Prezentul? Popularitatea? Singurătatea?
Cenaclul? Faptul că nu beau? Că iubesc? Că exist? Ce anume?

În epoca partidului unic, în care m-am înscris ca să-l fac mai bun,
Am spus și nu, și da, cum n-au făcut-o foarte mulți contemporani,
După monopartitism, ca la o poruncă irepresibilă, de sus,
A început înjurarea mea că am spus da, uitându-se restul.

Nu mai contează, decât pentru oamenii de conștiință, împrejurarea
Că eu mi-am asumat dialectica și am apărat oameni de valoare
Și m-am bătut pentru idei generoase și mi se reproșează mie
Ce ar trebui să li se reproșeze lui Stalin, Eisenhower și Churchill.

Scriam, încă în vremea în care, în nicio cancelarie occdientală,
Nu se vorbea despre căderea comunismului, cu care se colabora,
„Astăzi sunt trist, fiindcă sunt comunist” și, de asemenea,
Eu am calificat comunismul ca năzărire și ca țință prea îndepărtată.

Eu și echipa mea am strigat prin sălile de spectacole
Împotriva celor care, prin ministere și prin alte părți,
Se îmburgheziseră și inspirau pustiu și nașteau morți
Și care își făcuseră din comunism avere personală.

Las la o parte faptul că eu le spuneam, în față, compatrioților
Că-i provoc împotriva celor care ne batjocoresc prudent și crunt,
Semnalând că în tâmpla acelora doarme gustul trădării
Și că miros, nici mai mult, nici mai puțin, ca o lopată de pământ.

Dar, uite, de ani și ani, toți tismănenii din grădina noastră zoologică,
Toți foștii vigilenți de ocazie ai bolșevismului covăsit, și înverzit,
Toți homuncului produși în chiuvetele Penumbrei, și Crimei,
Toți onaniștii nazistoizi și-au făcut țință din mine, în foile lor.

Sigur, acțiunea lor e veche și infectă, ea poate fi dată în vileag,
Dar fabrica de etichete a României devastate lucrează
Și îmi vine să mă întorc la prima strofă și să cer privilegiul
De a mă retrage, de silă, în pământ, într-o clipă de grație.

Imitația e la modă, în scumpa noastră societate imitatoare,
Doi troglodiți de la o televiziune contemporană insistă
Cu o filmare a mea, bolnav și obosit, în urmă cu câțiva ani
Și vor să-și convingă telespectatorii că asta fac eu în viață, dorm.

Probabil că, într-o zi, dacă mi se va ivi ocazia, voi spune
Ceea ce scrisesem despre Nicolae Dobrin, acuzat că se imbată:
„Dobrin, și beat, e mai bun decât acuzatorii lui treji!”
„Strâmbilor, eu, adormit, sunt mai bun ca voi cu ochii deschiși”.

Ea și el nu sunt nimic altceva decât alți doi troglodiți,
Doi mercenari, pe masă, casă, căroră nu le lipsește farmecul hâd
De a purta gură strâmbă, pe partea dreaptă a feței, ambii
Deși aud că, de data asta, nu ei ar fi autorii, să mă scuze.

Dar ce țară e asta, în care poetul, în săptămâna în care
Împlinește 65 de ani, în loc să fie sărbătorit, ca predecesorii,
Are parte de sânguința tuturor canalelor colectoare?
Și ce se mai poate închea din atâtea ruine recente?

Ziare puturoase, cu analfabeți în locurile de comandă,
Injectează, în fiecare dimineață, acest popor fără apărare,
Cu otrăvurile, cu interesele, cu idiosincraziile stăpânilor lor,
Asta e libertatea presei? Chem liftul pentru adâncul pământului.

E mult de vorbit despre democrație și despre dreptul la opinie,
Mă gândesc, totuși, că măcar eu aș avea acest drept, după ce
Am scris cândva, în deceniul opt al veacului douăzeci,
„Pe viață o dată, pe moarte o dată, opinia mea”.

Toate acestea și încă altele ca și ele, mă simt obligat
Să le rememorez, să le retrăiesc, să le regândesc, ațâțat
De voința sfertodoctilor agresivi, care-și trimit viermii
Să-mi invadeze umbra, în așteptarea cadavrului.

Dar eu sunt prea puțin doritor să cedez acestei terori
Care îmi provoacă mai degrabă silă, decât frică și care
Mă istovește, prin nimicnicia ei, prin perversitatea ei, prin tot,
În acest coșmar În care, arogant, nimicul înfruntă totul.

Și mă mai distruge o realitate, pe care n-o pot schimba,
Situția grea a țării mele, pentru care n-am instrumente de lucru,
Să pot interveni, eventual la antipozi, eventual în senat,
Ca să ne regăsim liniștea, echilibrul și fertilitatea.

Știu că, printr-o coincidență neagră, tocmai astăzi, e cel mai greu,
Când începe să le fie greu și atâtor altor țări ale lumii, cel mai greu,
Ne e atât de greu și nouă, de nici nu avem, nu mai avem
Cui să cerem ajutor, când toți strigă după ajutor, în infern.

Rând pe rând, toate bogățiile materiale ale pământului, pe care trăim,
Se epuizează și nici una dintre ele nu poate ține locul alteia,
Degeaba ne închipuim noi că putem scoate combustibil din porumb,
Vom inunda străzile pământului, de dor de mămăligă.

Călătoriile devin treptat niște ocupații de lux, niște excepții,
Iarna va fi prea frig și vara va fi prea cald, fără scăpare,
A venit sorocul pentru petrol, pentru cărbune și pentru păduri,
Balul sătuilor s-a terminat, urmează spitalul flămânzilor.

Nu știu dacă aș mai vrea să mă nasc, dacă mi s-ar propune,
Oricum, am venit pe lume fără voia mea, după cum e și firesc,
Și constat că nici de moartea mea nu pot dispune în libertate,
Am început să înțeleg asemănarea dintre scenariu și insectar.

Credeam că s-a rezolvat, în esență, chestiunea libertății,
Devin, într-un târziu, un fel de marxist al remușcărilor
Și trag încheierea că libertatea fără suport material nu durează,
Libere, televiziunile și ziarele cartelează libertatea.

Această țară e zvârlită, mereu, din perete în perete,
Tragic zig-zag, când dogmă, când anarhie, când amestec,
Toate cuceririle autentice de după socialism riscă să devină
Frâne, în aceeași măsură, transformându-se în inversul lor.

Am priceput mecanismul, aș fi în stare, de azi încolo,
Să-l reproduc la mine-n bucătărie, cinic și ticălos, cum e,
Proprietatea colectivă era într-adevăr o himeră și o minciună,
Dar proprietatea individuală devine un adevăr inaccesibil.

Birocrația socialistă ne scosese din minți, fără îndoială,
Făcându-ne să visăm o evadare în libertatea capitalistă,
Dar birocrația capitalistă nu ne mai oferă nicio șansă,
Și nici n-avem unde fugi, decât în pământ. Dar unde-n pământ?

Tot mai mulți oameni au început să se gândească serios
Să fie incinerati, după moarte, și puși în borcane,
Câțiva ani a umblat Gyuri Fazekas, cu trista urnă cu cenușă
A tatălui său, Janos, căutând un loc, unde să-l păstreze.

Se împuținează pământul, se fură din terenul cimitirelor,
Parcurile, grădinile, livezile, îi enervează pe edili,
E momentul când nu se mai poate iubi fără profit
Și când toate înmormântările trebuie făcute pe verticală.

Așa că, măcar sub acest pretext de doi bani, eu amân
Întorcerea în pământ, cu întregul harnașament,
Nu vă faceți iluzii, homunculi narcotizați de alchimiști politici,
N-am de gând să trec la rezerviști, puneți-vă armurile!

Dragă tată, dragă mamă, dragi rude și dragi prieteni,
Care vă aflați în pământ de mai de mult, iertați-mă,
Mai am ceva treburi pe-aici, prin lumea vie,
Mai trebuie pierdute și câștigate câteva lupte de fond.

Metafizica mă cheamă sub zodia singurătății,
Dar fizica îmi stă agățată de sânge și nu pot pleca,
Firește că ar fi de bun simț o moarte nu prea târzie,
Dar viața, fie ea oricât de scârboasă, este incomparabilă.

E ziua mea. E soarta mea. E viața mea. Sunt eu.
Decid suveran. Deschideți fereastra. Sănătate.
Refuz înșelătorul drept de a decide între viață și moarte,
Supraviețuiesc textual. Și contextual. Doamne-ajută!

15 iulie 2008

Președintele juriului la ediția a treia a Concursului Național de Literatură „Agatha Grigorescu Bacovia”

Riad Awwad – un scriitor fără frontiere

La întocmirea proiectului pentru desfășurarea ediției a treia a *Concursului Național de Literatură „Agatha Grigorescu Bacovia”*, desemnarea președintelui juriului a stârnit, dacă nu dispute, oricum căutări febrile. Alegerea, în această calitate, a domnului dr. Riad Awwad, s-a impus, în cele din urmă, și suntem onorați că propunerea noastră a fost acceptată fără rezerve.

Riad AWWAD s-a născut în Siria, la 1 iunie 1960. Tatăl – *Suleiman Awwad* – poet și distins om de cultură, a făcut cunoscută literatura română clasică și contemporană în lumea arabă, având mulți prieteni scriitori în România. Conjunctura îi favorizează lui Riad, încă din copilărie, „contactul” cu *Eminescu, George Coșbuc, Lucian Blaga, Tudor Arghezi* etc.

Nu surprinde, așadar, înscrierea sa, ca student, la Facultatea de Medicină Generală a Universității de Medicină și Farmacie „Gr.T. Popa” din Iași (absolvită în 1985), ocazie ideală de a cunoaște „pe viu” o serie de scriitori români (*Alexandru Andrițoiu, Nichita Stănescu, Mihai Ursachi, Nina Casian, Adrian Păunescu, Ana Blandiana, Elena Mălăncioiu, Dumitru Radu Popescu, Horia Zilieru, Geo Bogza* etc), mulți dintre aceștia devenindu-i prieteni.

Având preocupări diverse, găsește timp să adauge, la munca tatălui său, noi traduceri din română în arabă, dar și să publice volume proprii de poezie, memorialistică și note de călătorie (în Cipru, Coreea, SUA)

Între 1986-2001, a fost corespondent de presă în Siria și Liban iar, ulterior, a fost cooperat în activități privind protejarea și conservarea mediului înconjurător participând la Congrese în Malta, Egipt, Germania.

În anul 1997, a fost desemnat de către USIA (Agenția pentru Informare a USA) să participe la întâlnirea cu tema: „*Moduri de Aplanare a Tensiunilor din Orientul Mijlociu*”.

Este *Ambasador al „Bunei Voine”* (Middle East Info, Germania); Este *membru al Organizației Mondiale „Scriitori fără Frontiere”, al Organizației Internaționale pentru Combaterea Extremismului*, membru activ al *Uniunii Arabe a Scriitorilor* și al *IBN RUŞHED* – Fundația pentru Libertatea Gândirii.

Despre poetul sirian, care locuiește acum la București și scrie în... limba română, criticul *Marius Chelaru* nota: „*Riad Awwad se adaugă, iată, galeriei de poeți din lumea arabă care au scris poezie pe meleagurile noastre (Munir Mezyed, Salah Mahdi – toți trei publicați la Iași, s.a.), aducându-ne, fiecare în felul lui, câte ceva din muzica atât de specială din poezia limbii mu'allaqa-telor; (în limba lui Riad Awwad: cele atârinate), despre care se spune că au fost brodate cu fir de aur și atârinate pe zidurile Kaabei, care aveau un ritm constituit din 16 metri, care se spune că se socotesc după mersul cămilei sau mișcarea astrilor pe cer*”.

Pragul de acasă

Între vise și coșmare

m-am văzut căzând în

moarte

bucuros că port un nume
ce acoperă o viață:
moartea ce mi-o dă iubita.

Ochii tăi/ grădina verde

imitând covorul ierbi
marginea o au în ceruri
către alte ceruri, treaptă.

Dulcea mea, iubind iubirea
dincolo de cât cuprinde
mă las ție pe de-a-ntregul
pe nisipuri mișcătoare
morții dăruindu-i trupul.

E un fel de moarte lentă
dacă versul nu mă scrie
mă cuprinde o maree
ca geroasa plajă-a iernii
foc și gheață/ o clepsidră

dând primind sărutul cnutul
cât mai lănced se aude
bu-hu-hu minerva beznei.

Faguri de sare

... *jumătate din viață mi-au*
mâncat-o

șarlatanii, cealaltă jumătate
mi-au furat-o comercianții,
mi-au confiscat-o

traficanții...

Mie mi-au rămas efectele,
consecințele și efemerul...

Pe lângă Patria ce

sângerează

la marginea drumului
în leagănul umbrat de
Minciună.
În așteptare conștiința...
Ignoranța nu alungă răul,
îl multiplică...

Zâmbetul meu strălucitor

ascunde întotdeauna și-o
lacrimă, ca pâinea caldă;
În supărarea mea se-ascunde
mereu și-o floare

strălucitoare

de trandafir, de crin,
de lotus, de măsline...

Eram la biserică Doamne

și te-am văzut în toată lumea
și în toate lucrurile
în tăceri, în soarele de

primăvară,

în luna plină, în ochii fetelor
frumoase,

în fumul vieții
dar nu eram cu tine,
Doamne!

Cea mai frumoasă

mi se arată
... ca și cum ar purta
un diafan voal de soare
... ca și cum ar fi
un copac înflorit
în beznă nopții înstelate
... din aste flori se umplu
fagurii de sare
sare de floare
floare de lacrimi
lacrimi de femei

Doina URUC

Ne vedem data trecută

Da, bine, știu... Nu mă muștrați, nu vă uitați la mine urât și nu-mi arătați obrazul. Știu că am promis să citesc la cenaclu. Dar, dacă vă aduceți bine aminte, am spus că „încerc”. Și, credeți-mă, am încercat din răputeri. Mai întâi am luat o mulțime de coli albe (așa am auzit că fac majoritatea scriitorilor), apoi mi-am ascuțit creionul HB – am luat și unul mecanic, de rezervă, în caz că se tocește primul – și m-am așezat comod la o masă. Comod, neapărat comod, căci altfel nu te poți concentra.

În ceea ce privește masa am fost puțin cam bulversată. Nu știam de care trebuia să fie.; de lemn (și dacă da, ce esență), de metal, de plastic?. Credeți-mă, despre asta chiar nu auzisem nimic. Oricum, am ales una pliantă, asta pantru ca, în cazul în care nu-mi convine amplasamentul, să-l pot schimba.

Prima dată m-am așezat în curte, la umbră. Era bine.... Dar nu se întâmpla nimic. Cum adică? Păi... nu puteam să scriu nimic. Nu, am greșit, „nu puteam” nu e bine zis... Nu aveam nici o problemă cu mâna sau cu capul, dar nu știam ce să scriu. Ce mai încolo și încoace, nu aveam inspirație. Optimistă cum sunt ce mi-am zis: „Hai s-o aștept!” Și-am stat, preț de vreun sfert de oră (Sfertul academic, cum se spune) dar ea tot n-a venit. Acum, știți și dumneavoastră, mult mai bine ca mine, că inspirația asta e tare pretențioasă și „cu fițe”. Nu vine la oricine și nici oricând.

M-aș fi lăsat păgubașă, dar ambițioasă fiind, mi-am zis: „Doar n-o fi o biată inspirație mai afurisită ca mine!”, și-am apelat la soluția extremă – m-am închis în sferă. A, da, scuzați-mă, e normal să vă mirați, gândindu-vă despre ce sferă e vorba. Probabil nu una oarecare. Aveți dreptate. Să vă explic: sfera mea e locul în care mă ascund atunci când nu vreau să mă găsească nimeni. Închid hubloul bucuriei, al deznădejdi sau al speranței și sunt doar eu cu mine. Acolo croiesc cel mai bine iluzii și vise. Acolo nu mă poate atinge nimeni și nimic.

Din păcate, pe măsură ce trec anii, nu mai pot să stau înăuntru la fel de mult ca altădată; și nici timpul nu mai e același. Parcă râd mai puțin, visez mai puțin și, ceea ce e mai grav, sper din ce în ce mai puțin lucruri.

Dar timpul... ehe, cu timpul e altceva. Clipele, cred, sunt mult mai prețioase acum. Și pe măsură ce mă apropiu de „marea trecere” le prețuiesc tot mai mult. Sunt mai grele, mai pline, mai încărcate? Sau mi se pare...

În sfârșit, să revin unde rămăsesem. Cert este că, de data asta, n-a funcționat nici stratagema cu sfera. N-am găsit nimic interesant, nimic important de po-vestit. Toate ideile mi se păreau banale, caraghioase chiar. Și deodată m-am dumirit: criza...

Criza e de vină. Păi n-am dreptate? E criză mondială în toate domeniile: financiar, economic, agricol... Evident că e și criză de idei, de inspirație. Sunt convinsă că cei de la F.B.I. știu de chestia asta dar n-au dat-o în vileag. Ca să nu intre oamenii în panică. Ne lasă să credem că totul e ca înainte. Precis! Așa că, după ce am bătut „apa în piuă” o să citesc ceva data viitoare. Dacă trece criza.

Florilegiu de poeme Zen din lirica japoneză actuală

TEMA PRIMĂVERII

Ozawa Minoru

Morman de cristal -
Primăvara-și arată
Primele semne.

Hoshinaga Fumio

Tokio-n luna mai -
Un șarpe de oțel la
Incubație.

Mânere-n metrou.
Zombii lunii aprilie
Se prind de ele.

Ishida Hakyô

Ninge pe bujori -
Noaptea iscase parfumul
Soției mele.

Hirahata Scitô

Chiar după gratii
Te poți amuza făcând
Bășici de săpun.

Nagata Kôji

Pruni precum neaua -
Simți cum se prăbușește
Tot universul.

Usuda Arô

Arđ azalee -
Tot ceea ce trăiește
Merge spre moarte.

Mizuhara Shûôshi

Stele pe piscuri -
Satul cu viermi de mătase
Doarme-n liniște.

Shiraishi Tsukakô

Zloată de Prier -
„E secolul femeilor”,
după cum spun ei.

Katô Shûson

Plesnele ploii -
Un motan înaintând
Cu puilul în gură.

Priviți fulgerul
În ochii fazanului
Vândut de stăpân.

Chiba Kôshi

Copaci cu muguri.
Printre ei urcă fumul
locomotivei.

TEMA VERII

Terayama Shûji

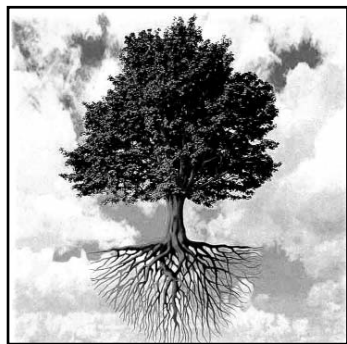
Seceriș de grâu -
Tremur la amintirea
Urbei în flăcări.

Paing al nopții -
Un adolescent tăcut
Ascute-un cuțit.

Tsuda Kiyoko

Nici sângele nu-i
Gros ca apa ce leagă
Șesuri de orez.

Tagawa Hiroyoshi

Arbust de decor -
Atâția ani spulberați
Ca de un fulger.

Ozawa Minoru

Total dezinvolt,
Negustorul de gheață
Ridică steagul.

Yoshimura Ikuyo

Ascult amintiri
Despre războiul gătat.
Îmi coc o pizza.

Takehita Shiznoho

Noapte prea scurtă -
Dacă aș abandona
Sugarul scâncind ?

Saitô Sanki

Foarte liniștit
În noaptea care tună.
O, ascensorul.

Ishihara Yakka

Pământ al bombei -
În ceturile fierbinți
Copilul s-a dus.

Suzuki Shin'ichi

Am privit cerul.
Ploaia mi-a umplut gura -
Bombă, la mulți ani!

Kaneko Tôta

Ce e să respiri?
S-aspiri toate vocile
De greieri seara.

Shinohara Hôsaqu

Flori de hortensii
Mereu mai vestejite -
Tu ești gravidă !

TEMA TOAMNEI

Mayyuzumi Shû

În frigul din zori,
Fiica mea mă urmează.
O duc de mână

Nakara Michio

Apus de toamnă -
Sticlele goale, abil
Strânse la un loc.

Nakamura Kusatao

Soțioara mea
Poartă-n pântec copilul
O lună crescând.

Cer primordial -
Soția mea, ca nicicând,
mi-oferă un măr.

Mizuhara Shûôshi

Foșnetul ceții -
Imposibil de pătruns
Între mesteceni.

Akimato Fujio

Gală sportivă -
Coapsele sunt frumuseți
Nevinovate.

Yamaguchi Seishi

Lăcusta de câmp
Privește concentrată
Pământu-n adânc.

Ishida Hakyô

Pe dincolo de
Albastrul zorelelor
Trec zile și luni.

Mayuzumi Madoka

Ele șterg pe loc
Urmele pașilor mei -
Valuri de toamnă.

Katô Shûson

Vânt autumnal -
Din ce vede cocoșul
Eu nu știu nimic.

Koga Mariko

Orez cu ciuperci -
Rămâne doar porția
Mamei defuncte.

TEMA IERNII

Sumitaku Kenshin

E iarnă din nou -
Vizitatorii rostesc
Vorbe-nghetate.

Mitsuhashi Tashio

Doar ei sunt tineri,
Prietenii morți în război -
Vai, stalactite.

Katsura Nobuko

Nea la fereastră -
O doamnă-n baie caldă
Plină de spumă.

Harako Kôhei

Din negrul ținut
Un nor de corbi pleacă-n zbor
Ca un gong de hoți.

Takano Sujû

Cu greu o întorc -
Buturuga enormă
Arde în vatră.

Yagi Mikajo

Duse la altar
De ziua Fetițelor,
Păpușile plâng.

Furusawa Tauho

Ce groși îmi par
Acești morcovi de iarnă.
După-un film rusesc.

Takada Masako

Dincolo de lac
De-o sută opt ori bate
Un clopot: An Nou.

Ozawa Minoru

Noapte givrată -
Cuprinzând-o în brațe
O simt vibrând.

Mayuzumi Madoka

Noapte Prea Sfântă -
Abundentă ninsoare
O, ce post-scriptum!

Fukuda Kineo

Se estompează
Brusc vuietul cascadei :
E sfârșit de an.

Yamaguchi Seishi

Pornit pe mare,
Vântul aspru de iarnă
E fără întors.

FĂRĂ ANOTIMPURI

Sugimato Kaji

Ocean de rechini.
Printre ei trec pe valuri
Banane crude.

Mitsuhashi Toshio

Un car de război
Trece zdrelind pământul
Incind infernal.

Într-un tablou bleu
De Picasso, un tânăr
Suferă încă.

Abe Kan'ichi

Cu torțe în mâini
S-au separat lăcrimând
Răzvrățiții toți.

Un tânăr vineri
Cu toată inocența
Spre-a înjunghia.

Shiki

Barca și țărnuț
Cât e ziua de mare
Se strigă, răspund.

Saitô Sanki

Mitraliera -
O floare roșie chiar
În plină frunte.

Tanedo Santôka

Nimic altceva
Decât drumul acesta.
Merg singur pe el.

Sugiura Keisuke

Toată lumea a
Visat înainte de
Acest cutremur.

Yokoi Yakû

Atunci când strănut
Din privire-mi dispare
Ciocârlia-n zbor.

O săpăligă
Părăsită-n câmpul gol.
Vai, ce căldură !

Printre buruieni
Văd și o floare albă.
Nu-i știu numele.

Bushon

Flori de prun roșu
Pe bălegarul de cal.
Sunt, parcă, de jar.

Traduceri de
Ion Roșioru

Proză scurtă

Florentina Loredana Dalian

Lacrimile gardianului

Ca de fiecare dată când venea momentul, se lupta cu sine să pară stăpân pe situație, imperturbabil, cum îi stătea bine unui gardian care deschide ușa condamnatului la moarte pentru ultima oară și cum prevedea regulamentul. Ca să-i reușească trucul, își imagina că omul din fața lui îi omorâse părinții, îi violase fiica sau îl scuipase între ochi. Uneori îi reușea. Alteori...

Alteori se prefăcea răcit, tot suflându-și nasul într-o batistă mare, albă, sau se ștergea la ochi ca și când tot praful Bărăganului îi pătrunsese-n ei. Sau privea fix lanțurile condamnatului, de parcă descoperise-n ele a opta minune a lumii. O singură dată îi trecuse prin gând - ce-ar fi să le desfacă. A alungat repede rătăcirea, ferindu-se doar să nu-l mai privească în ochi. În ochii care parcă sfidau moartea.

Nu, lacrimile n-aveau voie să curgă, doar mai târziu, după ce ajungea acasă târându-se ca-ntr-o mie de lanțuri, după ce se spăla o oră, amăgindu-și bietul suflet să se molipsească de la curățenia trupului și sărmana-i minte să se curețe de sutele de ochi care-l urmăreau. Îi vedea ziua, îi visa noaptea...

Albaștri, căprui, negri sau verzi, cei mai mulți semănau între ei în clipele acelea. Când le citea licăririle de groază, ar fi vrut să fie el cel care apasă pe trăgaci.

Unii erau umili, imploratori, alții- mai puțin- c-o ultimă sclipire de speranță, alții goi, care nu mai exprimau nimic, ori poate așa fuseseră toată viața.

N-avea multă carte, dar pose-da o știință extraordinară - după privirea aceea ultimă putea să spună ce fel de om fusese purtătorul ei. Mai mult, încerca să-și imagineze ce fel de viață a dus; și concluzia la care ajunsese, în pragul pensionării, era tristă - cei mai mulți trăiseră pentru a mânca.

O singură dată o pereche de ochi a ieșit din tipare și i-au luat mințile, gata să comită nebunia. N-a îndrăznit, fiind prea tânăr și ducând o familie în spate.

Acum, bătrân și obosit, de două ori mai bătrân și mai obosit decât cei de vârsta lui, ar fi vrut să dea timpul înapoi. Acum ar putea s-o facă, nu se mai are decât pe sine, și e sătul de viața lui.

N-a mai întâlnit niciodată privirea aceea, deși a căutat-o peste tot. L-a atras ca un magnet căruia nu i te poți opune și, în ciuda obiceiului de-o viață, privise execuția fără să caute spre șireturi. Și-n clipa în care glonțul lovise, ochii parcă râdeau și mai tare.

În noaptea aceea n-a dormit, s-a imaginat de sute de ori făcând gestul care ar fi putut schimba un destin.

A doua zi, frământat, a vrut să afle ce fel de criminal fusese. Și-a aflat.

Nu omorâse pe nimeni, trăise curat, dar de o crimă tot se făcea vinovat - avusese curajul să spună „nu” când toți ceilalți zbieraseră „da” în cor.

Și iată-l azi, în ultima zi de slujbă (în sfârșit, pensionarea! Câte zile o mai avea de trăit să poată măcar uita...), pregătindu-se pentru ultima oară să joace rolul durului și intransigentului gardian. Puțin emoționat la gândul lepădării de această povară, nu se hotărâse încă ce truc să aplice pentru a-și ascunde lacrimile când a pus mâna pe clanța ușii.

„Nu!”...

Ba da... privirea pe care o căutase de-atunci ani de zile, trecea prin el, sfidând toate lanțurile.

Dumnezeu a vrut să mai aibă o șansă. La noapte va putea dormi și poate toate nopțile câte-or mai fi rămas...

Ce ghinion că schimbul îi venise mai devreme! Că, hipnotizat de privirea aceea, n-apucase să-l vadă apropiindu-se...

Acum stă el de partea cealaltă a ușii. Și-așteaptă să-i citească cineva în ochi.

Generalul

Mă așezasem pe bancă, trândăvind la soare în compania propriilor mele rătăcirii, însoțite discret de târșăitul pașilor pe aleile încrucișate din parcul azilului. Am învățat să nu mă mai grăbesc, să uit de ceas, precum acești oameni pentru care timpul nu se mai măsoară. Am renunțat la răspuns, distrasă de rezonanța unor pași din ce în ce mai apropiați. Cineva se îndrepta spre mine, hotărât să-mi răpească din farmecul contemplării.

— Cam tare arde soarele în dimineața asta, noroc că mi-am pus pălăria. Tu de ce nu porți?

— Bună ziua! zic, în pană de inspirație.

— O fi bună pentru tine! La mine-i altfel, da' nu-i treaba nimănui. Nici măcar a ta.

Și bătrânul, care între timp se așezase lângă mine, mă privește pe deasupra ochelarilor, devenind brusc de-o seriozitate alarmantă.

Probabil că expresia mea era atât de amuzantă, încât al izbucnit într-un râs hăhăitor, revenind la o normalitate deranjantă. După ce răsese cu poftă, lăsându-mă perplexă a doua oară, mi se adresă, ștergându-și lacrimile:

— Te-am speriat?!? Ce-ai crezut, că ăsta-i azil de nebuni? Hă, hă, hă! De ce n-or fi putând tinerii să creadă că bătrânii sunt și ei oameni? Ne priviți ca pe niște ființe ciudate, și vă gândiți cum să fugiți mai repede de noi. Hai, lasă, și eu gândeam la

fel...

Cum se lăsase o tăcere stân-jenitoare, mă forțez să o alung:

— Sunt...

— Știu cine ești, ne-a spus doamna doctor. Da' nu prea mă interesează. „Sunt cutare!”... „Sunt cutărică!”...Ești pe dracu'! Nu ești nimic, ai înțeles?

— Îhî! măresc ochii la el înțeleaptă.

— Vorbesc în principiu, desigur. Acum s-ar putea să ți se pară că ești cineva, că ceea ce ești contează. Dar uită-te la mine! Eu nu mai pot să spun decât „am fost”. Vrei să știi ce-am fost?

— Daaa!

— Nimic. Ai înțeles? Nimic! A, sigur, și eu credeam că sunt cineva. N-ai idee ce mândru mă prezentam: „Sunt generalul cutare”. Fâs! Crezi că interesează pe adunătura asta de idioți câte stele-am purtat pe umăr? Niște nerecunoscători! De parc-am făcut doar pentru mine războiul! Știi ce-i ăla război?

— Da.

— Știi pe dracu'!

— Vreau să spun...am citit.

— Bravo! Și eu am citit cum se nasc copiii. Crezi că asta mă îndreptățește să mă numesc mamă?

— Dar eu n-am spus că sunt general!

— Da' nici mult nu mai aveai. Las' că vă știu eu p-ăștia tineri - vi se pare că le știți pe toate, iar viața o țineți la degetul mic, n-are secrete pentru voi. O țineți pe dracu'!

Bineee. Ia să nu te mai bag eu în seamă... După un timp:

— Ce taci? Ți se pare că tăcând ești mai deșteaptă?

Nu-i bine niciunul. OK. Mă hotărâsc să iau taurul de coarne:

— Uitați ce este: dacă prezența mea vă deranjează, atunci plec.

— Nu pleca! Nu m-am mai distrat de mult așa bine.

Cred și eu.

Deodată, mă privește cu alți ochi. Pare că abia acum mă vede.

— Olga!

— Nu mă cheamă Olga.

— Taci! Și nu-mi mai spune cum nu te cheamă!

Tac, ce Dumnezeu să fac? Ăsta mă confundă cu ordonanța.

Cu mâna tremurată scoate din buzunarul de la piept o fotografie îngălbenită, pe care mi-o întinde. Mă izbește asemănarea cu mine, deși, e drept, femeia care zâmbește dincolo de timp e și mai tânără și mai frumoasă. La o privire mai atentă, constat că zâmbetul îl poartă doar pe buze, în timp ce ochii îi sunt triști. Mă tem să ating fotografia, o superstiție absurdă mă face să cred că, dacă aș atinge-o, am face schimb de locuri. Mă zbârllesc. Nu cred că mi-ar plăcea în buzunarul de la piept al generalului. Nu știu ce să zic. Mă salvează el:

— Am iubit-o. Știi ce-i aia iubire?

Acu' i-acu'! Dacă răspund afirmativ, îmi zice „știi pe dracu'!”, dacă zic „nu” - „ți-am spus eu că voi,ăștia tineri...””, dacă tac, cică fac pe deșteapta. Îmi vine să scot limba la el. Noroc că nu mai așteaptă răspunsul.

— Doamne, cât am iubit-o! Vrei să știi de ce?... Era rusoaică, fiica unui șef de Stat Major pe care l-am întâlnit... mă rog, împrejurările nu mai contează. Era frumoasă, cultă, talentată, cânta la pian (dumnezeiește cânta), dansa pe muzică de balet, scria poezii... Hotărâserăm să ne căsătorim când se va fi terminat războiul.

— S-a terminat cam de mult, pun sare pe rană.

— Mda. Din păcate s-a terminat și prost. Iar pentru mine a fost un dezastru. Nu-mi mai rămăsese nimic. Nu aveam unde să stau, din ce să trăiesc... Cum să mă fi prezentat în fața unei femei atât de minunate, cu tupeul de-a o pofti în mizeria mea? Am fost întotdeauna un tip responsabil. Apoi, am sperat o vreme c-am să-mi revin.

— Bine c-ați avut curajul să mergeți la război! Nu dau doi bani pe eroismul care se manifestă distructiv, cum nu dau o ceapă degerată pe scuzele nobile ce servesc lașității de a nu trăi. V-ați gândit că poate în toți anii aceia v-a așteptat?

— Cred că nu e zi să nu mă gândesc.

— Și la ce vă folosește?

Ridică din umeri, abătut.

Eram pornită să-i țin o teorie de zile mari și aruncam flăcări pe nări.... Dar a continuat cu glas din ce în ce mai stins:

— N-am mai aflat nimic despre ea. Doar o dată, întâmplător, am văzut o poezie într-un ziar, semnată Olga nu mai știu cum - pseudonim sau nume de căsătorie, n-am vrut să mă gândesc - dar am fost sigur că e ea. Titlul poeziei: „Căpitanul meu” - așa îmi spunea, pe atunci eram doar căpitan - iar ultima strofă mi s-a înfipt în inimă: „Atât a rămas dintr-o viață furată, / Rubinul iubirii în nopți arzând / Tresar și mă rog să găsesc, așteptând, / Inelul ce nu mi l-ai dat niciodată”.

Își șterge o lacrimă inutilă. Nu-l întreb nimic, mi-a ajuns. Responsabil! De unde până unde a fi responsabil înseamnă numai a dăruia case, blănuri sau Dumnezeu mai știe ce nimicuri? Responsabil? Ca și când sufletul n-ar avea nevoie de nimic, față de el n-avem... responsabilități.

Se apleacă și rupe un fir de iarbă pe care-l meștește în formă de cerc. Măntreb stupid câte ore pe zi doarme Dumnezeu. Apoi Îl rog să mă ierte...apoi nu mai știu...

Generalul îmi ia mâna stângă și-mi așează cercul de iarbă pe inelar, rătăcindu-se iar în lumea Olgăi:

— Olguța, așa-i că mă iei de bărbat și cu inelul ăsta? Știi, rubinele s-au demodat...

Între timp și iubirea s-a demodat, îmi vine să-i spun. Și când o găsești...

Poate că undeva, într-un alt parc, pe o altă bancă, sub lumina aceleiași soare nepăsător, o bătrână încă își mai așteaptă inelul... Atâtea zădărnice așteptări ne umbresc drumul scurt prin această lume!

Mă ridic. Nu mai pot să-l privesc. Acum plânge de-a dreptul.

— Olga! Olguța! Nu pleca! Te rooog!

Gina ZAHARIA

POEME

N-o să...

N-o să rup în piept chemarea,
N-o s-arunc în noapte zarea,
N-o să-ți caut nici o vină,
N-o s-aștept nimic să vină.

N-o să ard ca frunza-n vânt
N-o să-ți cer un legământ,
N-o să fac din nopți deșert,
N-o să strig, n-o să te cert.

N-o s-alunec pe-o petala,
N-o să-mi pun rochii de gală,
N-o să scriu un calendar,
N-o să-ți dau nimic în dar.

N-o să trec de poarta grea,
N-o să cadă nici o stea,
N-o să fie miercuri - joi
N-o să mă usuc în ploi

N-o să merg pe drum de seară,
N-o să mă prefac amară,
N-o să pierd timpul trecut
N-o să-ți vând ce m-a durut

Azi am murit puțin

Azi am murit puțin
langă o salcie bătrână
și vântul bătea

nebunește din palme
și valurile dansau
și cerul zbura...
Am spart gândurile,
le-am transformat în nori
apoi le-am rugat să plângă...
cu petale de crini
și ierburi amare...
Murisem așa de frumos,
cu mâna pe inimă
și ochii deschiși...

Culcușul

În pleoapa unei clipe,
în oglinda incendiată
a păsării Phoenix
culcușul meu calm
așteaptă
umărul gol al iubirii

DEBUT ÎN CENACLU - Amalia URUC

Dincolo de graniță

Cățelul latră. Am citit același fragment din carte de douăzeci de ori și n-am înțeles nimic... Stau întinsă pe iarbă, iritată de faptul că lighioana asta afurisită tulbură liniștea. Dacă tot mi-am ridicat privirea din volumul lui Coelho mă uit la câmpia verde ce se întinde în spatele casei. Câmpia... un labirint imaginar prin care mi-a plăcut, dintotdeauna, să rătăcesc. Dar mai întâi grădina: o mică bucată de rai, în care îmi începeam aventurile, mestecând câte un fir de iarbă și sperând că nici o pisică nu și-a făcut nevoile pe el.

Oare de ce natura, care ne copleșește, nu poate fi transpusă decât în fiorul „necuvintelor”, nu și în cuvinte?

Lângă mine e un trandafir alb, abia înflorit. Mă ridic să îl mângâi, dar

un spin vrea să vadă ce culoare are sângele de om. Îi arăt; întind degetul în care m-a înțepat și las să cadă o picătură de sânge peste o petală. Arată superb!

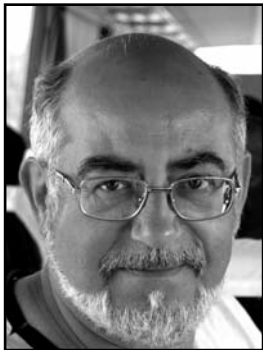
Reveria se pierde în alte „necuvinte”. Mă gândesc de ce nu percep toți oamenii minunile din jurul lor: lacrimile ploii, mireasma florilor de tei, policromia curcubeului...

Mă gândesc la asemănarea dintre mine și trandafirul îmbobocit. El la ce se gândește? Poate la nunta unei flori...

Cum ar fi să spargem zidul dintre lumile noastre paralele? Cum ar fi să existe copii cu muguri în loc de sprâncene, tineri acoperiți de frunze și radiind de lumină solară, adulți în culorile toamnei, bătrâni cu țurțuri în barbă? Atunci, poate, visul ar înlocui realitatea...

Atunci, poate, am fi ființele universului și am putea înțelege mai ușor viața și moartea.

Dan NOREA

SCENARIU

tele. Numai că era deja prea târziu pentru a mai schimba ceva. Și cum inteligența, ca și toate celelalte ingrediente angelice, era disponibilă în cantități mici, a devenit aproape inexistentă în combinație cu toleranța sau cu altruismul. De aici proverbe gen „Prost da' bun”. Cum Dracii aduceau cantități zilnice de câteva ori mai mari decât Angelii, conținutul cazanului era destul de întunecat.

De câteva milenii bune, Raiul era în criză. Inițial, Dumnezeu dotase cele două tabere cu rezerve egale de ingrediente. Dar la un moment dat, Draco 1, inventatorul bursei, dăduse o lovitură de geniu. Crescând câteva zile în șir cantitățile trimise la cazan, a simulat că vrea să pună mâna pe Atlantida, pe atunci continentul cu populația majoritară pe glob. Angelo 1, nevrând să cedeze controlul unei poziții atât de importante, a supralicitat și în câțiva ani, populația atlantă ajunsese să fie formată din îngeri cu chip de om. Științele și artele atinseseră o dezvoltare fără precedent. Se părea că Pământul își găsisese rasa superioară pentru care fusese creat de Dumnezeu. În acel moment, Draco a scufundat întreg continentul și astfel, o bună parte din rezervele Raiului au fost pierdute în apele oceanului pentru totdeauna. În particular, așa au apărut delfinii.

Implicațiile au fost multiple. După cum știți, la trecerea în neființă a unui muritor, sufletul lui trece mai întâi printr-o poartă asemănătoare celor din aeroporturi, unde are loc trierea, în funcție de media atributelor. Operația e supravegheată în mod formal de un Angelo și un Draco, dar cântărirea e atât de exactă, încât până

în prezent n-a avut loc nicio contestație. Odată ajuns în Rai (sau în Iad), Consiliul Angelic (sau Consiliul Draconic) poate hotărî fie transformarea sufletului într-un Angelo (sau Draco), fie recuperarea ingredientelor în vederea refolosirii lor. Datorită crizei, foarte puține suflete ajung Angeli. Excepție fac muritorii favoriți ai unor consilieri influenți. În schimb Consiliul Draconic, neavând o nevoie atât de acută de completare a rezervelor, își permite mai des să transforme în Draci sufletele cu rele mari la activ. Așa s-a ajuns ca Iadul să domine nu numai financiar, dar și ca schemă de personal.

Angelo-i era conștient de efectele crizei, dar tot ce putea face era să mestece cât mai puțin, cu speranța că mixtura, fiind neomogenă, vor apărea și suflete deschise la culoare... Cu o asemenea tactică și cu un polonic de noroc, puteai spera ivirea pe lume, în ziua respectivă, a unui geniu.

Draco-j privea amuzat cum colegul lui simula rotirea polonicului. Și lui îi convenea metoda. Creșteau șansele apariției unor pedofili, hoți de talie internațională, criminali în serie... Ba, cu trei stropi de noroc - inteligență, voință și egocentrism - apariția unui mic dictator era certă. Marii dictatori apăreau rar, suma atributelor obligatorii e mai mare decât cea necesară unui geniu.

În partea de jos a cazanului era o canea, pe unde cădea o cantitate aleatorie de mixtură, la apariția unui nou suflet. Cei doi priveau cu interes fiecare strop picat din canea, după cantitatea și culoarea mixturii puteau estima caracterul sufletului receptor.

Destinul lor era strâns legat de al muritorilor născuți în ziua respectivă. Își treceau în CV realizările acestora ca și cum ar fi fost ale lor. Deși acțiunile erau oficial interzise, de multe ori trișau și interveneau în viețile oamenilor. De aici, denumirea neoficială de înger păzitor, respectiv drac împelișat.

Pic! Din canea căzu o plească destul de mare, în care se distingueau ceva inteligență, multă nepăsare și o enormă lăcomie. Draco-j își frecă mâinile, mulțumit. Apăruse pe lume un viitor magnat al finanțelor.

Pic! Angelo-i și Draco-j oftară la unison. Cu un strop atât de mic, omulețul va fi cu siguranță o persoană ștearsă, care nu va lăsa nimic în urmă.

Pic!

Pic!

Pic!

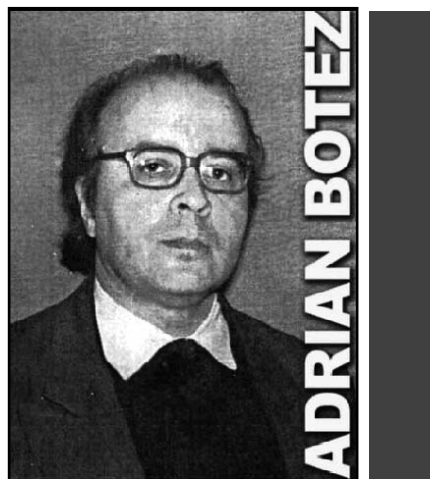
Piii! Angelo surâse larg, nuanța arămiu deschisă indica un violonist de excepție. Dar Draco-j, vesel, îl înghionti cu putere, arătându-i pe tabel locația sufletului receptor - un trib din Africa de mijloc. Șansele ca sufletul respectiv să bucure inimile a mii de oameni, într-o sală de concert, erau ca și inexistente.

Supărat, Angelo-i răspunse la înghiont cu un brânci energic, împingându-l pe acesta înspre cazan. Șocul avu efect asupra canelei, din care se scurse o cantitate mare de mixtură închisă la culoare. Angelo-i încremeni, iar Draco-j scoase un răcnet de entuziasm.

Era 20 aprilie 1889. Ziua în care s-a născut Adolf Hitler.

A fi basarabeian (Radiografia unui fenomen)

E vorba de cazul unei destul de mari părți (din păcate) a românilor / basarabenilor, care, în loc să se instituie în mucenici (precum **Mihai Eminescu, Goga, Coșbuc, Al. Mateevici, Grigore Vieru, Ion și Doina Aldea-Teodorovici** etc.), se instituie în înșelători ai încrederii Neamului care i-a născut. Fie de-a dreapta, fie de-a stânga Prutului... Aceștia (cei de care facem vorbire) nu-și asumă niciun risc real (al luptei pentru afirmarea /apărarea românismului), dar râvnesc, în schimb, la toate foloasele (...vor să fie, în special, „sefi” și să iasă în față, pentru a culege numai aplauze!)... și asta – când?! – tocmai în aceste vremuri hotărâtoare pentru soarta Neamului celor care ar trebui să mucenicească (nu să... „sefească”) egal, întru românitate, deci, întru împlinirea destinului comun al românilor – **Neamului Unu Românesc!**

Nu credem că subsemnatul, pe de o parte, bucovinean (deci frate de tragedie cu toți românii dinafara „geografiei de hartă” a României!), din sudul Bucovinei, dar cu neamuri, rămase prizoniere „geografiei sovietice” a Nordului Bucovinei (care este păstrat, cu rânjetul sfidării, agresive și abuzive /arbitrare, de către Ucraina contemporană...) – dar și cu neamuri care au murit împușcate ori deportate în „Siberii fără de sfârșit”...! – pe de alta, interesat de soarta fraților de suferință basarabeni și apărător al cauzei Basarabiei românești (...iar noi nerecunoscând, precum a făcut-o dl Ion Iliescu, primul din lume la astfel de... „recunoașteri”!!!... – în 1991, „statul independent Republica Moldova”) nu am putea fi suspectat de atitudine anti-basarabeiană. Deci, nici anti-românească. Dar, și de-o fi să fie așa, ne asumăm întreaga răspundere! **Și grăim!!!**

Departa de noi pretenția că statul român și-a epuizat datoriile morale, față de românii din afara granițelor României – sau că, măcar, și-a făcut datoria minimă, față de acești urgisiți români! Noi am scris, pe unde am putut și am încăput, în presa românească din România despre tragedia aromânilor / macedoromânilor (din Grecia, Bulgaria, Serbia etc.), cât

și despre aceea a basarabenilor și a Basarabiei.

Dar, totodată, nu avem de gând să acceptăm dublul standard, când judecăm „românismul”! Avem pretenția ca atât românii din țară, cât și cei dinafara granițelor (vremelnice...) ale României de azi, și mai cu seamă cei din așa-zisa „Republică Moldova” (care nu suferă nici pe departe persecuțiile aromânilor dinafara granițelor românești, sau ale basarabenilor din sudul Basarabiei, inclus în statul ucrainean) – să lupte nu pentru a avea unde să fugă, ori să se umfle în pene, cu patriotismul lor de operetă! - ci pentru afirmarea, până la desăvârșire a procesului, a ideii de românism.

Nu suntem de acord cu acei studenți basarabeni, cărora statul român le-a acordat burse de studii, accesul la școala românească – și ne numesc pe noi, adică pe frații lor – „străini”, iar România este numită „țară străină”

Păi, atunci, aceia dintre studenții basarabeni care ne consideră „străini”, înseamnă că au venit în România nu ca la Țara Mamă – ci ca într-o țară și la un popor de la care să tragă numai foloase, fără să-și ia, însă, și răspunderi pentru... ponoase!

Înseamnă că percepția lor este identică cu percepția românilor noștri, migrați, din motive economice, în primul rând – în Italia, Spania, Irlanda! – și care, mulți, se vor întoarce din „străinătate”, după ce și-au „aranjat” buzunarul!

Cum am zis, nu acceptăm dublul standard de judecată asupra luptei pentru românitate! Adică, să nu tolerăm românii din România tembelismul cu consecințe anti-naționale – dar să-l tolerăm acelora dintre basarabeni care își insultă baștina care vorbesc, la facultățile din Iași, Galați, Cluj, București, etc. – **rusește!!!**

Dacă noi nu acceptăm exodul românilor din România, în Occident – dacă noi nu acceptăm și îi disprețuim profund pe românii care, odată ajunși, cu familie cu tot, în Vest, refuză să-și mai învețe copiii românește (și care strămbă din nas, a totală scârbă, când li se amintește de locul de baștină) – adică, nu acceptăm înstrăinarea de românism a românilor și dezertarea din „postul” de strajă al românismului - de ce am accepta, atunci, această / aceeași **atitudine mizerabilă**, pentru aceia dintre basarabeni care uită că, de fapt, sunt **români**?!

Firește că există, printre basarabeni veniți să studieze, în dreapta Prutului, și oameni de înaltă calitate (din păcate, prea puțini!), cu conștiința misiunii lor mucenicești-apostolice, și cu conștiința apartenenței la o școală comună, **Școala Neamului...**

Dacă nu acceptăm pără-

sirea definitivă a teritoriului patriei, de către Românii din geografia Republicii România, de ce am accepta părăsirea definitivă a teritoriului aceleiași patrii, numai că înstrăinată, din pricini istorice, și mascată (politico-geografic) de dușman, sub numele de „Republica Moldova”?! De parcă ar putea să existe, cu adevărat, așa ceva! (...)

Noi considerăm că basarabeni nu trebuie să înstrăineze geografia României, **fugind** din Basarabia și considerând România ca pe un loc bun de **dezertare** - mai curând am dori ca românii din dreapta Prutului să-și ceară loc de viață și mucenicie întru românism - **în stânga părutului!**

Nu „poduri de flori” de operetă, **ci muceniec autentică, trudă a trupului și duhului pentru revelarea neamului metafizic românesc!**

Nu! Patriotismul înseamnă muceniec și autojertfire, iar nu folos cămătăresc! Dacă vrem ca, în viitor, să sperăm la șansa Neamului de a deveni, **Unul**, n-avem dreptul să visăm decât dacă visăm un **popor moral în integritatea lui!** Câtă vreme tolerăm imoralitatea (fie și parțial), sub forma ei cea mai gravă și catastrofală – **impostura!** – Neamul Românesc nu are dreptul la nicio șansă! De ce ar îngădui Dumnezeu un Neam Mare - de hoți, mincinoși, demagogi și impostori?! Dacă numai la asta ne duc puterile, păi nici nu trebuie să devenim „mari”, căci am înmulți, astfel, în lume, doar **ticăloșia!**

Or, fiecă familie și neam are, de la Dumnezeu, poruncă (așa cum ne spune **Sf. Apostol Pavel**, când vorbește despre el însuși, față cu oamenii popoarelor, care trebuie să-și învețe misiunea: „**Căci, deși sunt liber față de toți, m-am făcut rob tuturor, ca să dobândesc pe cei mai mulți**” – **Epistola I către Corinteni, 9/19**): să-și strunească egoismul către altruism, să-și subordoneze interesul meschin al persoanei, către interesul superior al Neamului – deci, să-l înmulțească pe **Hristos-Mântuitorul** nostru, care ne dezrobește de întunericul ne iubirii și ne aduce în Lumina Iubirii!

„Sfânta Căsătorie / Nuntire” a unui Neam se face întru Unu - Hristos, iar nu întru desfrânarea egoismului și imposturii!

Dependență

nu sunt dependent de televizor
nu sunt dependent de Internet - nu sunt dependent nici măcar de cărți - dar sunt dependent - zilnic și voluptuos - de mirosul puturos de pucioasă - al eșecului
sunt dependent de zăbranicul negru al lipsei de iubire - sunt dependent de chipul rânjitor al gândului inutilității - chip care nu mă părăsește odată cu somnul - ci-și înfige colții - adânc - în beregata somnului meu - încât - în fiecă dimineață - mă trezesc sângerând abundent - lac de sânge: un sânge incolor - inodor - dar cu gust atât de amar - încât
toată ziua - mestec doar petale căzute din florile copacilor îmbolnăviți de moarte - ai Cerului

...Ce șansă are-n lume un poet?

pe Dumnezeu l-ați transformat în scrum
ucideți Călăuza – bezna-i drum...
de-l răstigniți pe Cel din Nazaret –
ce șansă are-n lume un Poet?

nu credeți nici că-afară este zi
și nici măcar că - totuși - poate fi...
de-L răstigniți pe Cel din Nazaret -
ce șansă are-n lume un Poet?

ați stins nu doar făclia - ci și Focul...
nu mădulare doar: schilod e Jocul...
puțiți a hoit - dormindu-vă trezia

...sfărmați Deșteptătorii, Terezia!
ucideți blânzi tâmplari din Nazaret... –
ce șansă are-n lume un Poet?

O-ntâlnire

ce-Ți spun aici - Doamne - nu e Poezie: sunt gândurile mele - adică cei din urmă prieteni
cunoscute - poate chiar dușmani - pe care îi mai vede un om - în lumea asta - înainte de a veni - în ospeție - la Tine

poate că tu ești mohorât - fără chef și posac - poate necăjit - ca și mine -
că prea multe nu ți-au ieșit cum ai vrut -
cu lumea asta: așa că
lasă-mă - mai lasă-mă - o vreme -
să ostenesc la gândurile mele

n-or fi ele frumoase - dar sunt tot ce mai am - înainte de a rămâne
numai noi doi - singuri - nepregătiți
de-ntâlnire - nici Tu - nici eu

totdeauna (orice ar crede și zice oamenii) - Moartea noastră Îl prinde oarecum nepregătit pe Dumnezeu: nu-i volubil - n-are „papagal” - nu-i persoană „de societate” - nu știe cum să înceapă vorba cu unul nou venit în casa Lui - și pe care - să fim cinstiți până la capăt - nu și l-a dorit pe-acolo...

stăm față-n față - eu și El - El și cu mine - și doar ne privim în ochi:
poate vom scoate-o la capăt - poate ne-om obișnui unul cu altul - poate nu...
oricum - nu trebuie - chiar de la-nceput - să ne aflăm în vorbă... - nu-i de glumă: e o-ntâlnire - cât eternitatea...

...mda... - s-ar putea să se fi rătăcit -
pe-aici - ceva Poezie - așa că
în mare - smerită grabă - închei

Adrian BOTEZ

Mircea C. DINESCU - Jurnalul unui medic de țară

Niciodată truda îngrijirii unei cărți nu m-a fascinat atât de mult și nu mi-a produs atâta bucurie, cum s-a întâmplat în cazul volumului „Urmașii lui Esculap (Jurnalul unui medic de țară)” semnat de Mircea C. Dinescu și apărut, recent, la editura Bioedit – Ploiești.

Pe autor îl cunoscusem în urmă cu câțiva ani, în „lumea” epigramatică și îi apreciam inteligența, cultura și ironia fină. Citind manuscrisul, într-un moment critic, pe care medicul și omul Dinescu îl trăia cu demnitate, păstrându-și durerea doar pentru sine, am îndrăznit – așa cum face un copil ce întinde mâna după o bucată de pâine – să solicit privilegiul de a mă ocupa de editarea cărții.

Și, iată, acest vis s-a împlinit, cu eforturile financiare ale familiei și ale câtorva oameni cu suflet mare.

L.M.

Doctoru’ și sanitaru’

20 martie

Am ajuns la Dumbrava, acum cinci zile, dimineața la 9. O clădire fostă cârciumă, acum cu firmă, **Circumscripția medicală Dumbrava**. În camera din față sală de așteptare. Mai departe, pe ușă, programul cadrelor medii: sora trei zile, moașa și sanitarul câte două. Intru și mă prezint celor trei de față, care tăifăsuiesc: „*Stimați tovarăși, aveți onoarea să vă aflați în fața celui mai mare spe-âcialist în vaccinările antipoliomielitice, adus aici cu mari sacrificii chiar de dr. Șmilovici.*”

Se pare că purtătorul de cuvânt al dispensarului este sanitarul Perju Miluță, om între două vârste și scăpătat spre a treia, cu chelie și abdomenul deasupra curelei. Cele două doamne s-au mulțumit să aprobe, din când în când, cele spuse de sanitar. Moașa se apropie de sanitar prin proporții și vârstă, sora se străduiește să facă un echilibru, mai tinerică și cu alură de sfântă Vineri.

– Domnule doctor, nu trebuia să vă deranjați, io chiar vream să vă dau telefon, că noi am făcut majoritatea vaccinărilor. Ne-a spus șefu’ ieri că o să veniți, da’ noi așa le-am făcut mereu, domnu’ doctor îi vede doar pă ăia bolnavi, dacă sânt dă vaccinat. O mai rămas vo cinci, cam răciți și vreo zece în două sate îndepărtate. N-are rost să mergeți acolo, nu merge nici șefu’, e drum rău, case împrăstiate. Noi raportăm azi ce am făcut în prima zi, mâine alții, trebuie să raportăm măcar trei zile, nu ne crede că am vaccinat în două zile copiii din nouă sate.

Dumneavoastră puteți să stați aici liniștit, dacă nu vreți să vă luați liber, locuința șefului vă stă la dispoziție, mâncare să găsește. Mai întâi serviți o cafea cu coniac, după cum e obiceiul șefului. Așa e la noi programu’ dimineața: citirea ziarului, citește șefu’ la o cafea, zice că să asortează cu articolu’ dă fond. Acu’ m-o lăsat pă mine responsabil cu cititu’, da’ azi ni l-ați citit dumneavoastră, nu-i așa fetelor? Și ele v-a ascultat cu atenție, vedeți? Întrebări nu punem că sântem prea lămuriti. Serviți, noi am băutără, adică doamnele, io prefer să mă sterilizez dimineața cu o țuică, e microbi mulți p’aci, în comună, și mai mari și mai mici. Avem vizitiu, șaretă, vă putem duce la o cabană dă vânătoare, unde trag șefii, e frumos. Pân’ acolo e drum mai bun, cum doriți?

Cum nu am vrut nici zile libere, nici dormit, nici cabană, ne-am încălecat amândoi pe șa și am plecat la vaccinat. Acolo unde nu ajunge șareta, mergem cu bicicletele cât nu s-a dezghețat drumul. După vreo trei km de drum acceptabil, au început hârtoapele. Pădure, livezi, pășune. Drum cu multe coaste, la cele mai înclinate Miluță merge pe lângă bicicletă, „am astm”. A înghițit un Miofilin asociat cu un gât de țuică, dintr-o butelcă avută în servietă. Eu lăsasem, la sugestia lui, conținutul de-țasabil al servietei MSPS la circă, exceptând termometrul, stetoscopul, tensiometrul, aparatul foto, periuța de dinți și pasta. „*N-aveți grijă, la noi nu să fură, numa’ să complectează.*” Aproape de ora 11 am ajuns în satul Stâlpi, unde au punct sanitar. Mai înainte s-a oprit la o casă și a bătut în poartă. A ieșit o tânără pe care mi-a prezentat-o: „*Ea e activu’ sanitar dă masă aici. E fată dășteaptă, o făcut 7 clase, o mers trei ani drumu’ ista numa’ cu*

un băiet până la școală la Dumbrava. Până la liceu n-o avut cum să meargă. Uite mă Victoriță, dânsu’ e doctor la Minister, o vinit aici să vadă cum trăiți, dacă sânteți sănătoși și să vaccineze copiii ăștia. Ia tu lista cu ăștia mici și zi-le să-i aducă pă la două-trei la vaccin. Aduci tu o cană dă ceai și o linguriță. Adă și pă mătuș’ta, s-o vadă domnu’ doctor.”

– Domnu’ doctor nu poate să mă consulte și pe mine?

– Cum să nu, Victorie tată, te consultă. Domnule doctor, fata asta e măritată dă patru ani și nu rămâne gravidă. Vrea să aibă și ea un copil, că e mai mult singură. Când o venit bărbatu’ ultima dată acasă?

– O fost săptămâna trecută, da’ o zis că mai vine peste o lună, acu’ e mult de lucru la pădure, e timpu’ bun.

Când am plecat mai departe:

– Ce ziceți dă fătua asta?

– E drăguță și pare vioaie.

– Așa-i, da’ ce să facă săraca, e mai mult singură. Majoritatea sânt așa. Bărbații lucrează la pădure ori la chereștea, vine o dată pă lună, câțiva sânt la sonde, mai dăparte, sânt și mai rar p’aci. Sânt nevoi multe... Io viu o dată pă săptămână, fac și io ce pot, da’ nu mai sânt ca-n tinerețe...

Nea Miluță s-a mai oprit la o casă și a discutat mai încet cu o femeie de vreo 40 de ani. M-a lămurit apoi că „*o lăsat-o bărbatu’, o trăit pă urmă la Focșani cu unu’ care i-o dat sifilis, anu’ trecut. O făcut tratament, e negativă, i-am zis să vie s-o vedeți și dumneavoastră, că sânteți mare doctor la Minister. E femeie dă treabă, curată, aduce ceva dă mâncare.*”

Punctul sanitar este tot într-o fostă cârciumă. În față e sala de așteptare, apoi o cameră cu un pat de consultații, masă, scaune, lavoar cu lighean și cană de apă. Plus un fierbător cu cinci seringi, o foarfecă și o pensă. În două camere din spate locuiește o bătrână, acolo le fierbe.

– O fost casa lor. Bărbatu’ o murit în pușcărie, l-o turnat un prăpădit că o fost legionar. ăștia dâן satele ăștea numa’ dă politică nu s-o ținut. Și nici acu’. Ce, o călcat activistu’ p’aci?

– Cine este activist aici?

– Tot ăla care e și la Plăvânești, Purice. Zice că are teren mult, muncă grea, da’ speră să-l promoveze curând.

– În ce clasă să-l promoveze?

– Apăi zice că o făcut liceu, o fi făcut pă puncte, cum s-o făcut și ofițeri pă puncte, directori ș’alții.

Am lăsat bicicletele și am plecat pe jos. Satul Râpi își merită numele: râpi și iar râpi, ici colo câte o casă pe câte o culme. Ne-am luat câte un ciomag să ne ajutăm la urcat și mai ales la coborât. Femeile anunță sosirea noastră strigând către cealaltă culme:

– Fă Vetuțoooo, vezi că vine doctoru’ cu sanitaru’ la tine, făăă!

– Cine vine făăă?

– Doctoruuu și sanitaruuu!

Perju se mulțumește să rămână sanitar, deși aici poate fi socotit doctor.

– Mă Vetuță, spune tu dacă ai văzut p’aci vro’dată vrun doctor?

– Ce să caute doctor la noi?! Mai vii matalle pentru copchii, mai faci injecții.

– Uite, mă Vetuță, dânsu’ e doctor la București, la Minister, o vinit special să vadă cum trăiți și să vă vaccineze p’ăia mici.

– D’apăi cum să trăim? Cum ne-o lăsat Dumnezeu, ca vai dă noi.

Sunt 32 de case sărăcăcioase. În multe câte 2-5 copii, nici unul dintre cei de școală nu învață. Nici n-ar avea cum să parcurgă iarna râpile până la Stâlpi. Sunt și lupi. Am vaccinat cei 6 copii, am luat în evidență două gravide, căroră Perju le-a recoltat sânge pentru RBW.

Se muiase rău asfaltul râpilor. De pe un mal am fotografiat așezarea, apoi pe Miluță gâfâind spre culme. La punctul sanitar am ajuns pe la ora 14. Ne așteptau deja mamele cu sugarii. Sănătoși, i-am vaccinat rapid. Cele câteva consultații mai încet. Femeia cu luesul adusese o găină gătită la cuptor. Bună. Și un litru de vin. Potrivit. Miluță are treabă numai cu clondirul de țuică: „*dacă mi-e sete, beau apă*”.

Apoi mi-am făcut datoria să o examinez complet pe femeie. E bine mersi genital, are numai o dischinezie biliară, pentru care i-am făcut rețetă. Medicamentele i le aduce Miluță, și el are punct farmaceutic.

Au mai venit câteva bătrâne cu hipertensiune sau artroze, „*să nu le dați injecții dă făcut zilnic, că nu am cum*”, o femeie care presupun că are ulcer duodenal și i-am dat trimitere la radiologie, la raion, „*neapărat să mergi la raze*”, și rețetă, câțiva copii cu parazitoze intestinale și trei gravide proaspete.

– Văd că totuși soții sunt destul de activi când vin acasă, sau așa cred ei...

– V-am zis, ajut și io cât pot.

– Dumneata ai copii?

– Doi băieți însurați, cinci nepoți și o fată desvortată.

Mai rămăsese Victoria și începuse să se însereze.

– Mă Victorie, pă tine te consultă acasă, nu-i așa dom’ doctor, poate îl primești să doarmă la tine, că nu putem să mergem pă noroiu’ ăsta cu bicicletili...

– Da, sigur, poate să doarmă la mine, da’ n-am făcut focu’ în față, să mă duc să-l fac. Da’ să știți că la mine nu-i cine știe ce, nici n-am apucat să văruiesc.

– Lasă mă, că domnu’ doctor nu doarme pă pereți, la tine e curat, du-te și mai aranjează că-l aduc io pă dom’ doctor mai încolo.

Au mai venit câțiva la consultație, am mai băut un pahar de vin și s-a înnoptat.

– Domnule doctor, io o să dorm aici, mai are un pat bătrâna, să mergem să vă cazez. Fiți fără grijă, bărbatu’ ei nu are cum să vie, ea e fată bună, consultați-o cum știți mai bine.

Victoria pusesese și ea o găină la cuptor, încă nu era gata. Am discutat de una, de alta, mi-a arătat că are câteva cărți, printre care „Contele de Monte Cristo” și „Venea o moară pe Siret”.

– N-o să se supere bărbatul, dacă află că am dormit aici?

– N-are de ce. Cum să-și închipuie că s-o uitat la mine un domn doctor de la București?

– Uite că se uită și vede că ești frumoasă, păcat că trăiești aici, nu la oraș.

(Continuare în. pag. 11)

(Urmare din pag. 10)

Victoria s-a înroșit ca o puștoaică.

– E greu aici, n-avem magazin, n-avem biserică.

N-a rămas gravidă niciodată, „*altele ar vrea să fie așa, da' io nu*”, ciclul este regulat. I-am desenat pe un caiet cum este cu ciclul și cu perioada fertilă și i-am însemnat în „Calendarul creștin ortodox” ultimul ciclu.

– Să-ți însemni mereu așa. Nu prea era posibil să rămâi gravidă când a venit bărbatul ultima dată.

– Adică nici acuma, e a 24-a zi.

– Așa-i, nici azi.

– Dacă așa a fost să fie... Nu stați mai mult la noi?

– Doar cât fac vaccinările, 2-3 zile. S-ar putea să nu rămâi gravidă nici în zilele acelea, de la mijlocul ciclului. S-ar putea să fie și din vina bărbatului, dacă nu merge deloc va trebui să faceți niște analize.

După ce am mâncat a trebuit totuși să o examinez. Plămâni buni, inimă idem, sâni țuguiati, țepeni. Parcă ar fi păcat să rămână gravidă.

După patru ani de căsnicie nu știe să se sărute, încât arată ca și cum ar fi frigidă. A trebuit să fac un preludiv zdrăvăn să-și dea drumul.

Se luminase de mult când m-am trezit. Victoria făcuse rost de lapte și îl fiersese. A venit în vârful picioarelor.

– Dau eu o fugă să vorbesc cu nea Miluță, după ce mâncăm.

S-a dus și s-a întors cu sanitarul, care mi-a oferit aparatul lui de ras cu lamă nouă. Am plecat în alt sat, la 5 km, unde sunt și niște bolnavi mai vechi.

– Și pe urmă vă întoarceți, nu?

– Cum dispune domnu' doctor. V-ați odihnit bine?

– Foarte bine. Rămâne să ne întorcem diseară.

Pe drum: „*Fata a fost foarte mulțumită de consult, cred că și dumneavoastră*”.

– Foarte. Păcat că dr. Pădureț nu folosește resursele locale.

– Să vedeți, și în satu' unde mergem e o învățătoare tânără, nemăritată, bună! Cu mine n-a stat, a zis: „*Nea Miluță, ești simpatic da' nu pot să mă culc cu matală, ai o chelie la fel ca tata, aș zice că mă culc cu el*”.

Am mai vaccinat doi copii care fuseseră amânați, am consultat la domiciliu un bătrân cu hemiplegie, doi cu bronșite cronice, câțiva copii cu parazitoze, trei gravide și am făcut o vizită de curtoazie învățătoarei, căreia i-am fost prezentat cu același tipic, „*venit să studieze cum se trăiește aici*”, etc.

– Trebuie să înțeleg că doriți să mă studiați și pe mine, după cum mă priviți.

– Ar fi un studiu foarte interesant dar, din nefericire, timpul nu-mi permite, ar fi necesară o cercetare aprofundată.

– Se vede că sunteți bucureștean. Acum trebuie să vă rezumați la studiul unei dulcețe de prune.

Dulceața era bună, învățătoarea Gaby se arăta și mai, deși nu prea sunt atras de blonde. Pe masă o vază cu imortele prăfuite. Nu știu ce mi-a venit să spun „*les fleurs du mal*”.

– Pourquoi? Elle sont très belles, les fleurs du bien, immortelles, nous sommes passagères.

– Cum v-ați rătăcit aici?

– Probabil sunt pedepsită de Dumnezeu pentru niscaiva păcate, cu fapta ori cu gândul. Mă chinui în anul II la „fără frecvență”, română și franceză. Am cerut transfer pe un post liber, la șosea, nu mi-a aprobat vicepreședintele Zamfir.

– Am auzit că dă aprobări pe baze solide, cum ar fi un porc.

– Porc la porc trage.

Ne-am despărțit, cu mare regret că nu pot continua acum studiul. Pentru dejun, Miluță m-a

dus la coana Lenuța. O casă destul de mare, dar prost întreținută. M-a asigurat că acolo găsim destulă mâncare, are în fiecare an doi-trei porci, are și niște copii care îi trimit bani. Aceeași introducere de prezentare, în plus „*I-am adus pe domnu' doctor să vădă că matală ai cea mai frumoasă și curată casă. Domnule doctor, să știți că este o femeie foarte harnică, gospodină, în fiecare an are carne pusă la borcane, murături, are și țuică. Coană Lenuța, adu matală câte ceva că îi e foame domnului doctor, o umblat mult. Pune niște carne la tigaie și de-o mămăliguță!*”

Coana Lenuța a plecat la bucătărie iar Miluță a continuat: „*E jăgoasă, da' nu contează, carnea e prăjită, mămăliga mă duc io s-o fac, cu brânză n-avem cum să ne îmbolnăvim...*”

Și am mâncat, și am băut, și am consultat-o și i-am făcut rețetă pentru hipertensiune și artroze.

Din sat plecarăm cu servietele pline cu două sticle de țuică, vreo două kg. de brânză de oi, o șuncă și prune uscate. Mai vroiau să ne dea mere, n-aveam cum să le ducem.

– Mai aveți la punctu' sanitar două sticle de țuică, da' una e slabă, să o gustați, mai bine vă dau de la mine una ca lumea, mai aveți niște carne afumată și cârnați. Cu ouăli nu știu ce facem, ar trebui să le fierbem, sânt vreo 20, să sparge pă drum. Stați și mâine, să mergem la cabană?

– Să mergem.

– Ce bine ar fi să lucrez cu dumneavoastră! Șefu' vrea numa' să joace table. O pierdere de timp. Ba pierde și bani.

Victoria s-a bucurat:

– Mi-era teamă că nu mai veniți!

– Cum așa, fată mare, puteam eu să plec fără să-ți spun, fără să te pup?

De data asta m-a sărutat cu pasiune, a început să priceapă cum stă treaba.

Iar au fost lupte greco-musulmane, iar m-am trezit târziu. Trecuse de 10 când terminasem micul dejun. Perju probabil că era prin vecini, a apărut cum m-a văzut în curte. Am pozat-o pe Victoria în grădină și am asigurat-o că mă întorc.

Pe drum ne-au mai oprit doi pacienți. „*Nea Miluță, parcă am fost și ieri pe drumu' ăsta*.” „*Trecem tot prin Plopi, așa-i. Să ne oprim oleacă la școală, poate merge și duduia cu noi, are bicicletă*.”

Elevii erau în recreație, bălana Gaby în cancelarie, mirată:

– Ce s-a întâmplat?

– Am schimbat programul, mi-am dat seama că am studiat zona prea superficial. Trebuie să văd și cabana de vânătoare. Mergeți cu noi?

– Nu se poate, mai am o oră... Nu sunt pregătită...

– Le fac eu o oră de educație sanitară, ce n-a văzut Parisul! Aveți timp să vă pregătiți bicicleta, etc.

Astfel cei 19 elevi din clasele I-IV au avut parte de o oră în care și-au notat de pe tablă câteva lozinci, pe care le-am scris cât am putut de caligrafic precum: „*Pe mâini trebuie să ne spălăm înainte de a mânca și ori de câte ori ne murdărim*.” „*Fructele le mâncăm numai după ce le-am spălat*.” Apoi i-am pus să le repete în cor. Când s-a întors duduia, știau și o poezie, nescrisă pe tablă: „*Noi cu mușchii ca oțelul, vom culege mușetelul*.”

Cabana e construită de câțiva ani, are numai un paznic în vârstă.

– Nea Pandelică, o venit domnu' doctor să la Minister în control la noi, și o vrut să vadă și cabana, e cu soția.

– Să trăiți! Săru'mâna! Mă iertați că n-am știut, nu mi-o zis nimeni, când vin ștabii de la regiune mă anunță de la Ocol. Pofțiți, dacă știam pregăteam un iepure, ceva...

– Lasă măi nea Pandele, că ne descurcăm, nu ți-a mai rămas niscaiva pastramă, ceva udătură?

– Am, cum să n-am, e și vin, aduce cu canistrile când vine la vânat și rămâne, știi că io nu

mă omor cu vinu'.

– Știu, am adus niște țuică.

După ce am vizitat cabana, foarte curată, Milică a rămas să facă pregătirile și am mers cu aparatul foto să immortalizez împrejurimile și pe Găbița cea cârnă și cu gura mică la propriu. La întoarcere am mers mână în mână, „*doar suntem soți, nu?*”

Întâi o țuică fiartă, că era cam răcoare înăuntru, apoi pastramă de căprioară cu mămăligă și cu vin negru. Rău o mai duc ștabii! Fata a vrut să spele vasele și Perju m-a informat că deja o sobă dintr-o cameră e încălzită, să testez dacă duduia vrea să rămână. „*Io mă duc să mă odihnesc în alta, până vă lămurii*.”

– Plecăm, domnule doctor?

– Vai, nevastă, ce te grăbești așa? Abia am venit, vroiam să studiez mai aprofundat.

Am exersat câteva sărutări pe gât.

– Nu vi se pare că e prea repede?

– Pot să sărut și mai rar, de exemplu...

La sărutul pe botic a început să trepideze.

– Zău, e prea repede, abia ne cunoaștem...

Ce o să credeți despre mine?

– Cred că ești o fată dulce, o bomboană, aș ronțai o bucatică.

– E și post, e păcat, e prea repede...

– Zău că o facem mai încet, zic să rămânem până mâine. Doar știi că e păcat și numai cu gândul, măcar să-l facem cinstit, muncitorește.

– Și nea Miluță?

– El pleacă.

Camerele au și câte un lavoar, nu e rău, am pus cana de doi litri cu apă pe sobă.

– Când ai avut ultimul ciclu?

– Acum... șase zile.

– Perfect, fiindcă nu am prezervative la mine.

După o oră i-am comunicat sanitarului decizia.

– Am auzit, în liniștea d-aci s-aude. Ați văzut ce fată bună e?

– Lux. Pădureț nu știe ce comori are. Te rog spune Victoriei că îmi pare rău, mă întorc mâine și mai stau o zi. Se poate?

– Puteți să stați și o săptămână, să terminați cu contraindicații la vaccinare, cum să-i vacinați dacă e bolnavi?!

– Vezi numai nu cumva să-i spui fetei până la urmă că lucrez la Plăvănești, vine acolo și n-am unde să o duc.

Noaptea Găbița s-a dezlănțuit, dacă a văzut că are libertate deplină de acțiune, „*doar studiezi franceza, ce naiba!*” „*E greu la distanță, mi-ar trebui un meditator*.” A avut multe lecții de recuperat, când m-a trezit dimineața, la șase, eram cam deșurubat. Paznicul vroia să ne dea la noi pastramă, „soția” n-a vrut.

Ne-am despărțit la marginea satului. „*Mirciulică, ți-ai făcut pomană cu mine! Cred că totuși nu te-a trimis Ministerul, ci Domnul*.”

Am evitat să-i tai elanul mistic și bine am făcut: cine poate garanta că tovarășul doctor Isac Șmilovici nu este un reprezentant al lui Iehova?

Victoria era și mai bucuroasă. „*Iar credeam că nu mai veniți!*” „*Scumpo, mâine dimineață plec, sunt obosit rău, să mă lași să dorm până la prânz*.”

La prânz nu prea-mi era aminte de nimic, dar Victoria aștepta tratamentul. Grea viață! Am mai tras un somn împreună și tot așa mai departe.

Dimineața am plecat cu tot calabalăcul, dar spre Plăvănești am luat numai o sticlă de țuică și alimentele.

– Cum o fost? mă întreabă moașa.

– Greu, distractiv și popular.

Nu știu ce a înțeles, a râs.

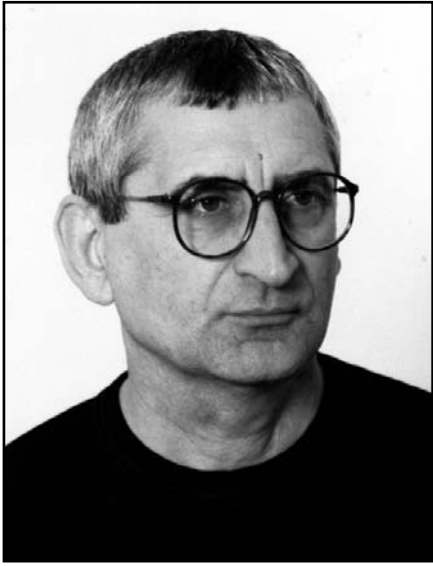
– Mai poftiți pe la noi!

– Zău că aș mai veni, poate mai apare vreo vaccinare, până nu vine doctorul Pădureț.

La Plăvănești duduile au primit transportul cu entuziasm.

Nicolae POGONARU - sau despre știința de a fi copil

memoria pașilor

ulița mea bifurcată la răspântie
ulița cu doi craci ulița morii
sau ulița cooperativei satești
ulița bătătorită sau noroioasă vara
ulița patinoar ulița derdeluș iarna
ulița însorită ulița noroasă
ulița plină de praf când
trecea mașina ceapeului
ulița cu poteci ierboase pe margini
ulița cu canapele la porți
pe care bătrânii așteptau americanii
ulița plină de baligi aburinde
rămase în urma vacilor duse la suhat
ulița pe care treceau morții la cimitir
și pe care veneau mirii de la cununie
ulița pe care veneau băieții și fetele
noaptea de la bal
ulița pe care alergam desculți
ulița adumbrită de lună
ulița cu miros de caiși
ulița cu arome de porc pârlit
cu paie de Crăciun
ulița pe unde trecea moș Ion
cu semințe de susan și acadele
ulița pe care treceau șatrele de țigani
ulița pe care ne jucam pitata

cal de rege cal de prinț
ulița plină de culorile copilăriei
ulița tristă ulița veselă
ulița cu case înalte când eram mici
și invers
ulița pe care s-a tras electricitatea
prin 1962
ulița cu cablu TV și canale porno
ulița pe care trecem rar pe la părinți
ulița care urca la cer
ulița care va păstra
doar memoria pașilor mei.

amintiri cu arome de iarnă

mama aducea rufele de pe culme
erau țepene parcă turnate-n argint
izul de ger umplea casa
între răcoare și frig imaginam siberiei
izmenele lui tata stăteau singure
în picioare
parcă le vrăjise Huedini
cămășile întindeau mânecile
spre plită
în gura sobei sfârâiau pe jar
cârnații arămii și fleici piperate
pe ochiul cel mare clocotea
vezuviul mămăligii
pahare aburite stăteau încolonate
ca niște soldați la apelul de seară
și așteptau împărțășania de rubin
a tezaurului bine pritocit
vântul făcea vitralii de gheață
în ferestre pe care
le zgâriam cu unghia
se vedeau nămeții de vată
pe băț din curte
apoi se cuibărea pe sub streșini
să mângâie capul de porc
șuncile și jamboanele din care
vrăbiile încercau să-și ia tainul
ne adunam în jurul mesei
cu gândul la săniile cu motor
și la picioarele din cornier ale sobei
vechi din polată
din care să facem patine

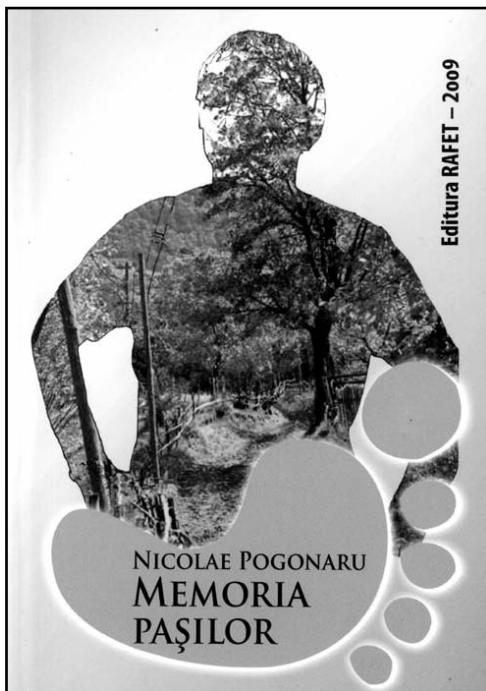
și să zburăm în 3 dimensional
și în acest timp în mijlocul mesei
cu trei picioare
se-nălța soarele aburind
pe care mama îl tăia întotdeauna
în părți egale
numai cu ață albă

amintire cu tata

a fost anchetat
de un fost coleg de-al meu de liceu
securist
acum avocat
specializat în divorțuri
pentru că dintr-o curea
pe care bunicul ascutea briciul
își făcuse o diagonală
și se juca de-a Zelea Codreanu
și Horia Sima
cum se joacă copiii la grădiniță
de-a Băsescu și Tăriceanu
găsit nevinovat
n-a făcut altceva decât
să vopsească gardul în verde
iar vegetația de orice fel
o lăsa să depășească maturitatea
pușcării a făcut pentru
niște cocoșei de aur găsiți
pe un șantier
îi pitise într-o cutie de cremă goală
să-și pună dinți la bătrânețe
într-o noapte niște unifoeme bleu
ne-au pus la toți lanternele-n ochi
pe tata l-au luat în izmene
direct într-o dubă
capitonată cu bastoane
de cauciuc automate
partidul și statul s-au preocupat
de el și l-au depus
din întunericul dubei
în lumina Deltei
a tăiat stuf la Chilia până târziu
din care s-a făcut și hârtia
pe care acum
eu scriu

păpuși și portocale

cam prin clasa întâi sau a doua
era la modă
pentru fetele
de pe uliță
să meargă la doctor
să le scoată
polipii și gâlcile
după câteva zile
se-ntorceau acasă
cu câte o păpușă
mare în brațe
mergeau încet încet
cu mămicile
se uitau în stânga și în dreapta
să le vadă lumea
cât de curajoase au fost
când le-a guițat orelistul
te-a durut fă
întreba câte-o babă
cu mustața abia mijită
de se zărea din capul uliței
da de unde bre
ca când m-a pișcat un purice
și râdea cu-nțeles către mă-sa
spre invidia altor fete
fără păpuși
când se-ntâmpla
să se-nbolnăvească sora mea
de-i făcea
nea Gheorghită Sanitaru
streptomicină sau penicilină
mama îi dădea portocale
care cred că erau foarte scumpe
de lua doar două
pe săptămână
i le desfăcea felii felii
și mânca una câte una
și eu mă uitam cu poftă
și seara după Tatăl nostru
mai adăugam o rugăciune
dă Doamne
să mă-nbolnăvesc și eu
să-mi cumpere și mie
mama portocale

Pe Nicolae Pogonaru îl cheamă, de fapt, Ninel și este de profesie copil, în toate cărțile sale. Dar mai ales în ultima – **Memoria pașilor** (Editura Rafet, 2009), în care umblă desculț prin amintirile profesorului de limba franceză și chiulește în draci de la lecțiile zilei de mâine. Da' parcă îi stă bine așa, zic eu, plimbându-mă pe ulița amintirilor poetului, „cu canapele la porți / pe care bătrânii așteptau americanii (...) / ulița pe care treceau morții la cimitir / și pe care veneau mirii de la cununie”. Adică, mai pe scurt: „Ulița care urcă la cer”.

Acolo, în văzduhul spart al satului: „mi-

CAUZE ÎNGEREȘTI

rosea a galop de cai slobozi” iar cerul „necheza de atâta lumină”. Și ce lume era, Dumnezeuule, dată în scrânciobul vieții la Paști, când Iisus se dovedea a fi: „un om cumsecade / așa cum scrie prin cărți / se oprea din drum / stătea de vorbă / cu oamenii pe la porți / le puneă câte / o întrebare / apoi pleca / să se pregătească / patruzeci de zile / pentru înălțare”.

Curgerea cea mare, a râului vieții, se în-volburează în albia unui timp – pe atunci - statornic. „Când ni se făcea prea cald” - mărturisește poetul, – „ne-aruncam / în valurile de smarald / ale Buzăului”. Fabulos unghi de vedere, pentru **de-velopat** oamenii mari, teribil de ocupați cu nostalgia uliței ce începea să devină, din cauze îngerești, stârnite de jocurile copiilor, genială. Iată câteva „zugrăveli și chipuri”, obținute cu Nikon-ul al memoriei:

Morarul - „când fereca pietrele folosea / un fel de descântec / vorbea cu ele le mângâia / și chema vrăbiile să ciugulească / resturile aurii...”.

Din păcate „într-o zi după colectivizare / morarul a plecat puțin / la un loc cu verdeață (...) / volantele s-au desprins singure / de pe axul motorului / și s-au rostogolit / în memoria lacului morii”.

Dogarul – „pentru vecini era ca un cea-sornic / în ciocanul lui se sculau / în ciocanul lui

se culcau” – scapă ceva mai ușor de comunism, adaptându-se... profesional: „obligat să mun-cească pe procente / nea Traian a rămas într-o doagă”.

Frizerul – „ieșeau oamenii / rași cu perdaf / direct în ulița / plină de praf / și se-ndreptau încet încet / să bea câte un țoi / de țuică la bufet”, lăsându-și figurile „în oglinda mare de pe perete”.

Sunt (au fost) apoi: **Mitică al Margaretiei** „care repara biciclete” (...) / **Rică al lui Cațon** zidar (...) / „Toni și Florentina / făceau căpestre și guri de ham / și vreau să vă mai spui că / Nea Aristide avea lulea / și cel mai bun cazan de țuică / Mitică Tucă potcovar / Gigi tăbăcaru veterinar” etc.

Satul , cu tradiții, obiceiuri și prejudecăți, „migreză”, o dată pe an, în marea descindere la târgul Drăgăiciei, „paradisul ad-hoc” al lanțurilor ce învârt o mitologie devenită superficială, dar de la care nimeni nu vrea să lipsească: „căruțe trase de boi sau de cai / pline de copii și oameni mari / șarete cu leagăn cu arcuri / plină de lume înstărită / luau drumul oborului / spre târgul Drăgăiciei”.

Asistăm, așadar, la o poezie „spectacol”, amintind de **Madona din dud** a lui **Cezar Baltag** și de – mult mai consistent – **Ion Gheorghe**, cel din **Zoosophia**.

Un lirism aparent descriptiv, cu enumerări și tumbe, cu creuzete ale memoriei în care este turnat aurul singurătății, cu lampa lacrimilor aprinsă la ferestrele dinspre suflet. Din spatele cărora poetul, de profesie copil, râde de oamenii prea mari ai vremurilor actuale.

Lucian Mănăilescu

Două tinere poete din Chișinău

Cineva a zis că muzica nu doare...

Gabriela VODĂ

De mână: 1, 2, 3...

Merream de mână:
eu, tu și jucăria mea nouă...
Mi-ai zis păpușică și am zîmbit
ca o școlăriță de clasa a 3-a.
Lîngă o mansardă 3 fumau.
Au ris de jucăria mea și mi-au
smuls-o...
Tu mi-ai zis că îmi iei alta.
Am zis nu și am plecat.
Merream de mână: eu și tu.
La semafor un șofer beat
mi te-a smuls...
Mi-ai zis să nu plîng și că
o să găsesc altul.
Am zis nu și am plecat.
Merream de mână: eu.
La un absint mai tare
m-am smuls din viață,
am zis că nu vreau alta...
Am zis nu și am plecat.
Merream de mână: eu, tu
și jucăria mea nouă...

Supradoză de nimicuri

În ochii mei cresc melci de apă:
sărați, deformați, parcurg obrajii,
nu țin seama de kilometraj;
nu sunt ei de vină.
Trenul pleacă din gară
plescăind rugina între dinți,
gudronul bate cu pumnii
în plămîinii mei vineți...
Am dat cu banul: mor sau nu mor?
Fumul mi-a botezat nările
iar în tusea bătrînă
am îngropat soarta.
Așchii de lemn îmi parcurg venele:
Auzi, nu sînt Pinocchio.
Îmi port pasul timid pe o alee,
gîndurile vin după mine,
le am în lesă,
cască gura și latră la tot ce mișcă.
Da, supradoză de cacao.
Un STOP sign implantat la o adică
drept în frunte...
Cam tîrziu, mi-a căzut un dinte și
mi-am spart și buza.
Plouă și cheile au ruginit
în broască...
N-am dat pe acasă de o lună.
Se duce viața cu turma,
îi cînt din flaut de aseară.

Lapte negru, mure albe

Alerg pe clape de pian,

cineva a zis că muzica nu doare...
Negru, negru, negru, negru, negru,
alb, alb - lucios, strident.
Ce moarte elegantă -
valuri de mătase îmi fug sub picioare
caut, nu găsesc...
Mă scufund în sunet.
Îți aleg un smoking:
fii tu Bond-ul meu.
Ți-am ales butoniere de scrum,
flori de ikebana la piept
și lumînări parfumate sub tălpi.
Apă de colonie Black&White...
Tot timpul am visat cu tine
în alb și negru,
nu-mi pare rău, am iubit o lume
într-un tangou incompatibil.
Am fost văduvă din priviri,
cu ochelari retro închi
și în rame, tot negre.
Te așteptai să văd altceva?
Vedeam alb doar în weekend-uri
și de sărbători.
Da. Nu. / Nu. Da.
M-am asortat frumos la costumul
tău, nu poți nega: accesorii ca mine
sunt greu de găsit,
Cameleon acromatic...
Am tălpi străine: una albă,
una neagră.
și nu sar niciodată într-un picior.
Beau lapte în zilele negre și îmi fac
măști cu nămol în cele albe.
Am 1.000.000 de fire de păr în cap
și toate sunt negre.
Da?

Patru zări (Lights out)

Am ajuns să nu iubesc nimic.
și simt cum vâscosul sentiment
din mine devine plumb.
Cafeaua amară îmi place așa,
nu cerșesc zaharină de la nimeni,
nu-mi încondeiez ochii de felină
necuplată și de-aș umbla
cu frunze de nuc, ar fi bine
să nu mă observe nimeni.
Mi-am pus ciubote de prădător și
sunt propriul meu lunetist.
Identitățile mele se subduc
și în fantezia mea rocker-ul,
culege flori în rochiță roz cu buline,
are plete lungi și blonde...
Oglinda mea masculinizată
mă traduce: am boțuri
de metale pe degete,
privire de diavol sub acoperire,
unghii răutăcioase...
Am ajuns să nu iubesc nimic.
Sufletul meu își mai spală
totuși țevile -
ca măsură de profilaxie.

Ecaterina BAZGAN

ecaterina dispare

ce faci tu, ecaterina, în viața asta
fără ferestre,
fără ziduri și fără străzi,
ce faci cu acești ratați
care îți plîng pe umăr,
acești alcoolici care monologhează
lîngă tine, de parcă beția
i-a transportat în altă epocă,
unde „toți oamenii merg drept,
iar hitler e un tip de treabă!”
cum ai ajuns tu genială ecaterina
cînd și victor e genial!
și raisa e genială! și igor e genial!
și aliona e genială!
și andrei și ludmila și tatiana
și vasile și denis și alexandru
sunt genii!!!
și numai șoarecii sunt
niște rozătoare!
doar șoarecii crapă de idioțenie!
cum ai ajuns tu, ecaterina,
să invidiezi șoarecii
că ei nu plîng...
iar tu, ecaterina, plîngi patru ore
ghemuită într-un fotoliu,
ca într-o palmă imensă,
și dinții îți tremură cu zgomot.
ce gînduri timpite
îți mai vin și acum?

îmi plac liniștea și întunericul

doar noi știm
cum să oprim inevitabilul,
cum să batem în ușă cînd ceva
străpunge inima, să intuim în care.
dacă m-aș fi născut în alt mileniu,
poate nu aș fi murit de atîteaori.
nu-mi spune, stai, vreau, chiar vreau
să traversez strada pe roșu.
este timpul să îmi arunc
curajul sub o mașină,
să scriu poezii din cuvinte scurte.
de ce crezi că eu mă distrez?
lasă-mă să plîng, taci,
e mai bine așa. mă bucur
că numele meu nu are diacritice
în el, nu vreau... sună telefonul...
de data aceasta ți-am auzit vocea
și chiar am pus jos receptorul.
de mult visam să fac asta.
am uitat ce nu vreau, între timp.
e bine să aflu
că mă retrag tiptil
în patul meu, este ca și cum
m-aș îmbărbăta cu voce tare
înainte să mor.
iubirea nu se traduce, nu se
plagiază, nu se spune, nu se
vorbește despre ea, nu acum.
o să știi că pentru tine scriu aici,
pentru că tocmai mi-am aruncat
curajul în plină noapte
în strada pustiiță, și-am trîntit

receptorul. acum taci

pînă aici

cînd lumea ți-e mai străină
te bagi cu capul sub masă
poate cauți întuneric
poate păianjeni

te tolănești pe burtă
cu ochii deschiși
frica îți e mai străină decît locurile
în care ești expulzat

zile cu urne răsturnate
și chiștoace grămădite în pumni
străzi sparte la cotitură

apoi răsăritul soarelui
un roz nuanțat divers

eu bat înspre-o tinerețe funerară
de mîini murdare
din cărări bățătorite
cafea prea amară în zori

cînd jaluzelele cad singure
de rușinea orașului de după geam

un oraș fără brazi de crăciun
veștede ziare
cînd sari iute din pat

îți răsucești tălpile înăuntru
uneori viața asta frige pe bune

pregătește-ți și tu hainele negre odată

e ciudat cum oamenii găsesc mereu
alte explicații pentru adevărurile
cele mai simple.

suntem blestemați să ne naștem
pe rînd și tot așa să murim,
unul după altul.

îngropăm bunicii prea devreme și
totodată mult prea tîrziu.

ne plimbăm prin suflete străine ca
prin secțiunile frigorifice
de carne de la metro.
așa mă ghemuiesc în mine,
în singurătatea mea tremur.

și nu se găsește nimeni să-mi spună:
trezește-te copile de pe bancheta
din spate, că am ajuns,
suntem acasă.

marionete

luminița moare, luminița e tristă,
luminița nu are unghiile făcute,
dar nu asta o face tristă.
luminița zice îmi merge bine
și prietenii rîd.
luminița zice
bucură-te fără cratime,
și prietenii se bucură cum pot.
luminița numără marionete,
ca pe niște prieteni care
nu mai sunt prieteni
luminița zice sunt neagră
și doar vîrful degetelor mi-s albe,
am nasul roșu, vorbesc răgușit.

exist eu, eu, și doar eu.
prietenii o îmbrățișază
totul s-a șters

piiiiii

luminița nu mai există.

Spectator la revoluția română

(FRAGMENTE)

Rândurile cu roșii abia se mai ghiceau de atât umblat prin ele. Iarba începuse să crească, dar faptul nu mai deranja pe nimeni. Recolta de roșii coapte era pe sfârșite, mai adunau ceva gogonele, făceau o dare de seamă, raportau finalul și gata cu '89. Cooperatorii erau răspândiți, paznicul era la furat de pește din balta ce începea dincolo de rândurile cu gogoșari („*tovarășul instructor mă duc să văd ce fac vârșele*”). Într-un fel erau complici pentru că de câte ori venea în control aici mâncau împreună o ciorbă de pește fiert numai în zeamă de roșii. Se plictisea. „Mai bine mă duc și eu la baltă să mănânc un pește fript cu șeful de fermă și-a zis și a și luat-o din loc”.

Lumea-i spunea baltă, dar luciul apei avea câteva zeci de hectare și peștele era exploatat industrial cu o tehnologie bine pusă la punct și deși era a statului o duceau „bine” și oamenii din zonă. Mai ieșeau discuții, dar ce să faci când la piață nu găseai, iar când găseai era doar pește oceanic congelat sau sărat. Din loc în loc luciul apei ajungea până la mal în locurile în care stuful nu creștea. În unul din aceste „golfulețe” s-a oprit, s-a descălțat și și-a muiat picioarele în apă. L-ar fi încântat un pic să se joace cu apa limpede, dar nu știa cine poate trece din întâmplare pe acolo și „nu cadra”.

Înviorat, dar și flămând, a ajuns la porțile mari ale fermei pe care le-a găsit închise. Dinspre curte se auzeau voci și un acord de chitară. A împins poarta mică și a intrat uitându-se imediat în stânga spre clădirea unde avea biroul șeful de fermă. Locul era frumos amenajat. Alea mergea un pic în pantă. Erau flori de o parte și de alta în rânduri terasate, mărginite de pietre de râu date cu var alb. Pe ultima terasă, în spatele unui gard viu care îl oprea pe trecătorul din curtea fermei să vadă ceva, se afla o masă lungă de trei metri, vreo cinci bănci ca cele din parcuri și un grătar pentru friptură undeva mai în lateral.

A rămas surprins când, privindu-i pe cei din jurul mesei, l-a recunoscut pe fostul mentor al cenaclului itinerant. S-a apropiat cu ochii la cunoscutul poet și cu mâna întinsă spre mâna șefului de fermă care îi ieșise în întâmpinare.

– Să trăiți! Haideti că ați picat bine... Dânsul e tovarășul Peceru instructor de zonă, l-a prezentat întorcându-se spre cei de la masă. Pe tovarășul procuror îl cunoașteți, pe poet nu mai e cazul, iar dânsii sunt o familie din București cu băiatul și fetița.

Le-a strâns mâinile pe rând, apoi s-a așezat la masă. A luat mai întâi un pește fript. Și-a turnat și mujdei, iar una din farfuriile cu mămliguță i-a împins-o mai aproape procurorul. Ceilalți erau la al doilea pește și foamea nu li se mai vedea pe față. Se schimbau deja replici, iar băiatul de terminase de acordat chitara. Sora lui, o fată frumușică, blondă, a venit lângă el sfătuiindu-se ce să cânte. Poetul domina scena. Stătea singur pe o bancă pentru că-i trebuia spațiu ca să dea din mâini, dar și pentru că se îngrășase mult. Lipsa activității publice sau poate stresul presiunilor la care se zvonea că e supus l-au făcut să arate așa. Căzuse în dizgrație și încerca să pară în priză. Își lăsase barbă.

– Măi copii ia ziceți voi...

Două ore au cântat în mini-cenaclul de pe marginea bălții. La un moment dat i-a spus poetului că a stat și șase ore în picioare ca să-l asculte în spectacol cu aceste melodii Frumos, foarte frumos.

– Bravo! la felicitat cu vocea tunătoare.

Procurorul și șeful fermei s-au retras discret și nu au mai apărut „în spectacol”. În mici pa-

uze fiecare mai întindea mâna după un copan, că erau și de-astea pe lângă pește, gusta din paharul cu vin sau bere. Se făcuse târziu și a trebuit să plece. Avea de mers mult pe jos și mai apoi îl aștepta o mașină ca să-l ducă la Buzău. Le-a strâns mâna tuturor și a coborât cu pas întins printre rândurile cu flori. Pe dig, singur, a început să îngâne din frânturi de versuri melodiile pe care le cântase mai înainte. Câteva nu le mai auzise până atunci: „*Și latră în piață un câine / Și vine mașina de pâine, / Hai, pregătiți-vă, / Hai, mulțumiți-vă, / Că vine mașina de pâine...*”. Bravo, tovarășe instructor, roagă-te la Dumnezeu acum să nu vă fi ascultat cineva și brusc a realizat că atunci când s-au făcut prezentările, singurul nume pronunțat a fost al lui.

A doua zi se făcea plata salariului. Sediul era mai animat ca de obicei. Din biroul în care a primit banii a ieșit pe hol unde mai mulți colegi așteptau să le vină rândul să intre în cămăruța ce adăpostea casa de bani. Pentru că aici nu deranjau nici un șef discutau cu voce tare despre contribuția „voluntară” pentru echipa de fotbal „Gloria”. A stat și el puțin, a strâns câteva mâini și s-a îndreptat spre ieșire. La mijlocul holului s-a întâlnit cu unul din foștii lui șefi de pe când era adjunct la primăria unei comune. Acesta lucra în partid din 1946 și între Peceru și bătrânul activist, ce își făcea acum dosarul de pensionare, se închegea o simpatie reciprocă, pornită simplu, fără un motiv explicit, de la prima întâlnire.

– Să trăiți! Și i-a întins mâna.

– Unde ai fost tu ieri măi juncane? Și fără să-i mai strângă mâna l-a luat de reverele hainei și l-a împins ușor în peretele holului.

– La grădina la Ruptura.

– Ce-ai făcut acolo?

– Ce-am făcut! M-am învățat printre oameni.

– După aia?

În secunda următoare a realizat totul. Era să cadă din picioare. Bătrânul l-a luat de umeri și i-a șoptit:

– Stai liniștit că am rezolvat eu tot. Vin din birou de la primul secretar. Avea pe masă o sesizare de la securitate. Te știe și el, dar m-a întrebat și pe mine ce fel de om ești pentru că te-ai dat la cântat cu cine nu trebuie. Acum stai liniștit că hârtia nu merge la dosar. A rupt-o. Juncane să nu mai faci prostii din astea... Ai înțeles?

„Juncanul” nu mai avea glas.

– Bine! Du-te unde ai treabă că mai vorbim noi.

Și-au dat mâna și s-au despărțit.

Pur și simplu nu mai putea îngâna nimic. Bănuiala de ieri s-a adevărit. Nu era prima dată când era „pe aproape de...”, dar acum pericolul a fost foarte mare. „*Cenaclu mi-a trebuit! Și ăștia de la securitate n-or fi având altă treabă?*” Uite că aparent nu.

16 decembrie 1989. Toți cei din birou erau ocupați cu sarcinile ce le reveneau. Sarcini precise cu termen. Fix la orele zece a intrat în birou un bărbat înalt, blond-roșcat, cu ochii albaștri, îmbrăcat cu un costum gri foarte bine croit. Un bărbat bine, plăcut la vedere. Acest lucru însă doar îl ghiceai sub fața nerasă și obosită.

– Bună ziua! Șeful este?

– Este.

Întâmplarea a făcut ca acesta să iasă chiar atunci din birou.

– E! Ce surpriză! Ce-i cu tine?

– Vin din Moldova. N-am dormit de trei zile. Vreau să stăm puțin de vorbă după care să mă duc la garsonieră. Mă recondiționez și plec la București.

– Hai în birou.

Au intrat amândoi în birou și cinci minute a fost liniște. Apoi au ieșit tăcuți și vizitatorul a zis doar bună ziua la plecare.

– Îl cunoaște-ți careva?

Nu-l cunoaștea nimeni.

– E buzoian. Lucrează la București la securitate.

Din cauza asta vine el din Moldova și nu de la Suceava, Bacău sau Iași, a gândit Peceru.

Seara, după ce s-au culcat băiatul și fata, a dat drumul la aparatul de radio și a ascultat postul Europa Liberă. Vorbeau întruna despre Timișoara. Nu-i venea să creadă ce se spunea acolo. Morți, răniți, distrugerii, demonstrații, armată. Aici în oraș, la serviciu la el, la soție, la școala unde merge fetița, la grădinița băiatului totul părea în regulă.

Cineva a lăsat întredeschisă ușa spre biroul secretarei dactilografe care dăduse drumul la televizor pentru a vedea transmisiunea de la mitingul din București. Se auzea în surdina glasul secretarului general și uralele bucureștenilor adunați în piață. Unul câte unul își făceau de treabă pe afară, care la o țigară, care la WC, dar toți, de fapt, ieșeau să tragă cu ochiul la televizor să vadă și să audă doar cât treceau prin birou, vrând să se convingă că totul e în regulă și că lucrurile se vor liniști.

– Ceva s-a întâmplat că transmisiunea s-a întrerupt, le-a spus din ușă dactilografa.

Ca la comandă toți s-au ridicat de pe scaune și s-au dus în micul birou unde era televizorul. Transmisiunea s-a reluat, însă toți au remarcat că aproape nimeni nu mai ținea în mâini materiale de propagandă. Pancardele cu lozinci dispăruseră, steagurile erau puține. Transmisiunea s-a oprit din nou.

S-au apucat de treabă, fiecare la dosarul lui, însă mâna nu se mai mișca în ritmul obișnuit. Se concentră greu la ce trebuiau să scrie. Gândurile fugeau fără control la ce schimbări se puteau face în partid, schimbări care le-ar fi putut influența cariera. Parcă niciodată niciunul dintre ei nu au studiat cu așa atenție calciul de pe pereții biroului, fișetele de metal cu lacăte, grățiile de metal de la geamuri, birourile vechi, pătate.

Când s-a făcut ora Peceru și-a strâns dosarele, a luat geanta cu pijamalele și s-a îndreptat spre biroul de la etajul unu unde se făcea de serviciu. Aici a aflat că e teleconferință cu membrii biroului județean. Vocea secretarului general mai răzbătea până la cei din birou doar dacă uneori ridica glasul și auzeau doar cei ce stăteau aproape lipiți de ușa capitonată. „*Nu se poate pune decât problema lichidării în cel mai scurt timp a acestor acțiuni...*”

Atmosfera încărcată din jur nu-l îngrijora decât în măsura în care-i afecta serviciul din acea noapte. A mai avut nopți cu evenimente și-o să mai aibă așa că s-a rezezat de caloriferul de la geam și a așteptat să se termine teleconferința. Biroul s-a golit înainte ca cei din sala de ședințe să plece și ei. I-a văzut cum au părăsit holul cu capetele plecate, îngândurați. Noul secretar cu organizatoricul, instalat în preajma congresului, a intrat în biroul lui. Nu a stat mult.

– Din partea biroului județean eu sunt de serviciu în noaptea asta. Sper să nu avem probleme. Dacă e ceva important mă suni la căminul partidului. La revedere!

S-a uitat la ceasul de la mână. Era doisprezece fix.

„Mai bine mă culc”, și-a zis. S-a dezbrăcat de costum stând pe canapea, și și-a tras pijamaua pe el. A scos cele două pături și perna din lada canapelei și a făcut patul de culcare.

(Continuare în pag. 15)

(Urmare din pag. 14)

S-a trezit încet odată cu orașul care a avut o noapte liniștită. Ușorul zgomot ce răzbătea din stradă la grăbit apoi să se îmbrace și să se pregătească de o nouă zi de muncă.

Era 22 decembrie.

Sediul a început să se anime și odată cu venirea secretarei a plecat și el acasă pentru o oră să se spele și să mănânce.

Când s-a întors a parcat mașina lângă parci iar în birou i-a găsit pe toți lucrând. A schimbat câteva vorbe cu șeful de birou după care și-a deschis mapa. Pe la orele 11 și 10 minute ușa s-a deschis brusc și a apărut comandantul gărzilor patriotice pe județ, echipat cu centură, diagonală și cu pistolul la brâu.

– Ministrul Milea s-a sinucis...

Toți s-au ridicat în picioare dar nimeni nu s-a mișcat din loc. Parcă le era teamă să se depărteze de scaune. Au început comentariile și unul câte unul au început să se agite. Nimeni nu știa ce trebuia făcut. După numai 15 minute pe geam au început să se vadă oameni vociferând trecând spre piața din fața vechiului palat comunal, sediul județenei de partid. Pe la 12 și 10 minute s-a auzit pe hol că secretarul general a fugit cu un elicopter din Comitetul Central. Peceru s-a dus în biroul șefului lui să-i spună vestea, dar până să apuce să zică ceva acesta l-a luat la rost să termine toată lumea cu agitația și să se întoarcă toți la treabă. Nu i-a mai spus vestea cu secretarul general ci doar atât:

– Gata! S-a terminat!

A ieșit din biroul șefului, și-a luat haina, cheile de la mașină și pentru că din piață se auzeau deja strigăte s-a dus să-mute mașina din parcare oficială a județenei de partid. A dus-o între blocuri. La întoarcere s-a uitat spre piață unde lumea scanda lozinci împotriva secretarului general. În palat a intrat ușor pentru că lumea din stradă deja intra și ieșea fără nici o opreliște. Milițienii dispăruseră, la fel și paza civilă. S-a dus la birou dar ușa era încuiată și pe holuri nu mai era nici un activist. La parter nu intrase din stradă încă nimeni. Accesul era un pic mai complicat pentru că se traversa curtea interioară. Era singur pe hol. Vroia să vadă mai mult din „cum se face istoria”. Așa că a urcat pe scara secundară la etajul unu. Aici agitația era mare. Privea fețele celor din jur de pe care se deslușea curiozitatea, la unii se citea mânia și pornirea de a distruge, dar printre ei erau și unii preocupați să pună ordine, să organizeze. În biroul secretare de la agrar s-a rezezat de calorifer și privea prin ușă în lungul laturii nordice a holului palatului. A sunat telefonul la un moment dat și la aparat era unul din colegii lui acum președinte de CUASC.

– Zi-mi și mie ce e prin sediu.

– Nebuneală. Și în câteva cuvinte i-a descris totul.

– La naiba. Eu nu știu ce să fac, să plec sau să mai stau?

– Pleacă omule acasă și bagă-te sub pat că nu-i de noi acum.

– Și ție nu ție frică printre ei acolo?

– Deocamdată nu s-a luat nimeni de mine. Mai stau un pic.

După câteva minute a intrat un grup mai mare în birou și unul din ei a încercat să vorbească la telefon. Nu a reușit să se descurce. Peceru i-a explicat succesiunea butoanelor. A dat să plece, dar s-a întors și l-a întrebat de unde știa el cum se folosește un asemenea tip de telefon.

– Am văzut înainte ta pe altcineva vorbind la el.

Rămas singur l-a cuprins brusc frica. I-a crescut o greutate în stomac și a realizat că poate avea probleme. A ieșit pe hol. Pe latura dinspre piață a holului nici înainte nu se ducea cu inima largă. Oricând putea da nas în nas cu primul secretar. Așa că evita. Acolo, acum, era agitația cea mai mare. Și-a luat, totuși, inima în dinți și s-a îndreptat într-acolo. Câțiva manifestanți cărau o stație de amplificare pe care au instalat-o în balcon și de la

care în scurt timp au început să vorbească diferite persoane. La un moment dat a zărit un grup de patru tineri care tot dădeau dispoziții în stânga și în dreapta. S-a apropiat de unul din ei și la întrebat cine sunt.

– Suntem studenți din București.

Acesta a fost tot dialogul. Bolovanul din stomac creștea. S-a dus spre ieșire. Aici un grup de oameni au blocat accesul și le țineau piept celor ce ar fi mai vrut să intre. A ieșit cu ușurință și s-a îndreptat prin mulțime către colțul străzii, uitându-se spre balconul palatului. Acolo lume multă, agitație, microfonul trecea de la unul la altul. Nu se azea chiar așa de bine pentru că în piață lumea vorbea la grămadă. Se striga. S-a oprit și a ascultat convorbirea dintre doi cetățeni din fața lui.

– Hai să-ți spun o chestie. Când a venit lumea în piață și a vrut să se ia de milițienii de la intrare știi cine le-a luat apărarea?

– Cine?

– Bișnițarii din fața hotelului. S-au băgat între ei și milițienii au plecat neatinși. Da, mai adineauri, am văzut pe aici pe unul dintre ei îmbrăcat în civil.

– Mai au băieții treabă!

Nu a mai stat mult. S-a întors spre intrarea laterală în palat. Tot discret și-a pus o brasardă cu tricolor și a intrat fără nici o problemă. Cei care erau acum de pază l-au protejat de îmbulzeala celor care încă mai vroiau să intre de capul lor.

La etajul unu, în fața sălii de ședințe, era îmbulzeală. Un tip solid, cu o voce puternică, striga tare câte un nume scris pe o coală de hârtie cam boțită, după care deschidea ușa, îl lăsa să intre pe cel vizat, apoi închidea ușa și striga alt nume.

După ce a strigat de pe listă și ultimul ales („de cine?”), care și acesta era ca din întâmplare pe hol și a intrat în sală, matahala de om s-a așezat în ușă, a întins mâinile în lateral și a strigat:

– Nu mai intră nimeni. Gata!...

Peceru l-a îngânat mormăind.

– Gata, s-a terminat revoluția.

Unii au înțeles și au plecat acasă. Alții au rămas să înțeleagă mai multe, să caște gura, să prindă și ei un tabel ceva. Nu i-a împins nimeni, nu a tras nimeni de ei, doar, peste noapte, s-a tras... cu gloanțe de război. Poate așa au înțeles legitimitatea numerelor de ordine din acel tabel.

Peceru nu dormise de 35 de ore. Se liniștise. Bolovanul din stomac nu-l mai sâcăia. Se convinsese acum că de mâine nu mai are serviciu fiind primul șomer capitalist din oraș conștient de acest lucru.

A ieșit din palat și a luat-o spre casă. În mașină, lăsând palatul în urmă a început să-l părăsească acea inconștientă lipsă de autoapărare. Își făcea loc în inimă spaima zilei de mâine. Nu putea ști acum cum vor evolua lucrurile dar era clar că va avea de suferit ca fost lucrător cu munca politică.

A mâncat puțin și s-a culcat.

Pe la ora unu noaptea s-a trezit. A pornit aparatul de radio la care se transmiteau în direct apeluri către țară și comunicate din diferite locuri din București. Era foarte obosit. Încerca să adoarmă pe fundalul vocilor mai mult sau mai puțin agresive ce se auzeau la radio. A reținut că a fost găsit ascuns pe undeva fostul prim ministru, apoi a adormit.

Dimineață a plecat la țară. S-a oprit și în centrul orașului. A parcat mașina pe o stradă mai puțin circulată și s-a dus la palat. Aici era aceiași îmbulzeală la intrare. Nu înțelegea ce puteau să ceară cei ce se agitau acolo. Noaptea, se zvonea, au fost împușcați oameni în palat. Venise și arma-ta. Pe marginea unui trotuar s-a întâlnit cu fostul lui șef de la agrar. Venise omul la program. Ce era așa de greu de înțeles că nimic nu o să mai fie ca înainte, se întreba Peceru. A mai căscat gura două, trei minute și a plecat.

La ieșirea din Buzău, spre Râmnicu Sărat, în fața unităților militare, acum era liniște. Noaptea se trăsesese. Nu mai era nici o altă mașină pe tra-

seu, dar cum a urcat panta de la podul Călnăului s-a întâlnit cu un TAB militar ce venea dinspre Râmnic. S-a speriat. Se uita fix în gura țevii de mitralieră hotărât parcă să întoarcă din drum un eventual proiectil. Nu s-a întâmplat nimic. Ajuns la so-cri, nu a stat mult. Au făcut bagajele și deși copiii ar fi vrut să mai rămână s-au pregătit de plecare.

Bătrânii erau îngrijorați. Ei trecuseră răz-boiul și nu aveau amintiri plăcute despre vremurile nesigure trăite atunci. Când se pune mâna pe armă lucrurile se pot schimba în orice moment. Reacția necontrolată, un gest, o vorbă pot aduce tragedii.

Lui Peceru îi era însă teamă să nu se în-tâmples ceva cu apartamentul. Să fie acasă. Acasă la ei. Și au plecat. La Piscu însă au fost opriți de o patrulă înarmată formată din civili. I-au cerut toate actele, inclusiv legitimația de serviciu. Când a în-tins legitimația au început să-i tremure mâinile. Știa prea bine ce scrie pe ea.

– Ce scrie mă pe ea, unde lucrează? A întrebat unul care o făcea pe șeful patrulei ce era mai în lateral.

– Scrie „Secția agrară”.

– A! Mergea cu noi pe câmp. Lasă-l să treacă.

I-au dat actele și s-a urcat în mașină. Copiii stăteau cuminți pe canapeaua din spate, iar soția se uita drept în față prin parbrizul mașinii fără să scoată nici un sunet. Nici el nu putea vorbi.

Când să ridice piciorul de pe ambreiaj un membru al patrulei, cu un AKM atârnat de gât i-a făcut semn să nu plece. A deschis ușa.

– Eu zic să nu intrați în oraș pe la unitățile militare că se pare că se trage din nou pe acolo. Luați-o pe la podul vechi de la Vadu.

Cu un nod în gât și palmele transpirate a demarat ușor fără să se mai uite în oglinda retrovi-zoare. Abia aproape de Buzău a putut să îngâne: „Am trecut prin o mare cumpănă!”. Se gândea ce noroc a avut că cel ce a avut legitimația în mână nu a citit și „Comitetul Județean de Partid”. Nu-și putea închipui ce s-ar fi putut întâmpla altfel.

Au trecut podul, au trecut pe sub calea fer-ată, apoi Peceru a oprit mașina și s-a dat jos. Din-spre oraș se auzeau din când în când focuri de ar-mă.

– Pe unde s-o luăm? A întrebat-o pe soție.

Trebuia să traverseze orașul.

– Eu zic să nu o iei pe la gară să nu fie ceva și pe acolo.

– Ai dreptate. O iau prin spatele miliției ca să ocolesc centrul, ies în Unirii, apoi pe Răscoalei intrăm în Micro XIV.

Au plecat ușor, cu geamul coborât ca să audă zgomotele de afară. În spatele miliției, în mij-locul străzii erau un bărbat și o femeie foarte agi-tată, speriată care repeta într-una:

– Au tras în mine, au tras în mine!

– Unde doamnă? A întrebat-o înaintând foarte încet pe lângă ea.

– La blocul semilună. A intrat glonțul în asfalt lângă picioarele mele și am luat-o la fugă în-coace. Doamne! Ce speriată sunt.

În capătul străzii Răscoalei i-a oprit o altă patrulă înarmată. S-a dat jos din mașină și până să spună cineva ceva a luat-o el înainte cu vorba.

– M-a mai oprit o patrulă, vreau să ajung și eu acasă. Stau în blocul turn de acolo, arătând cu degetul blocul care se zărea pe lângă Alimentara de pe colț.

– Bine, dar arată-ne ce ai în portbagaj.

– Carne de porc, că vin de la țară.

A deschis capota portbagajului și cei cu armele atâr-nate de gât s-au uitat. După care i-au fă-cut semn să plece.

Acasă, au astrucat repede ce au adus de la țară, după care au dat drumul la televizor...

Ion ROȘIORU

Nu e nimic ca altădată

Pantum

Hoț de drumul mare gândul iese din păduri sanscrite.
Fără arme-n miez de noapte la răspântie mă-ntorn.
Doamna Moarte tot mai dese semne tainice-mi trimite.
Dinspre jariștea albastră sună cel din urmă corn...

Fără arme-n miez de noapte la răspântie mă-ntorn.
Jerbe de scânteii damnate pier iscate sub copite.
Dinspre jariștea albastră sună cel din urmă corn.
Amăgirea mântuirii soarta nu mi-o mai permite.

Jerbe de scânteii albastre pier iscate sub copite.
Poartă-n ochi mireasa umbra fulgerului stins pe horn.
Amăgirea mântuirii soarta nu mi-o mai permite.
Nonșalantă Luna Neagră zăbovește-n Capricorn.

Poartă-n ochi mireasa umbra fulgerului stins pe horn.
Las în urmă, prin troițe, aspirații răstignite...
Nonșalantă Luna Neagră zăbovește-n Capricorn.
Hoț de drumul mare gândul iese din păduri sanscrite!

Pantum

Intempestiv voi pune capăt trăirilor mimate doar.
Anii rămași or să se-ntâmpale în nuda lor sinceritate,
Curați ca aripa de viespe captivă-n bob de chihlimbar.
Voi sparge panoplia sorții viclean ornată cu păcate.

Anii rămași or să se-ntâmpale în nuda lor sinceritate.
Voi învăța înțelepciunea ca pe-o câmpie să mi-o ar.
Voi sparge panoplia sorții viclean ornată cu păcate.
I se va ridica luminii dumnezeiescu-i stăvilar.

Voi învăța înțelepciunea ca pe-o câmpie să mi-o ar.
Voi dizolva în rugi tăcute iubiri de sute de carate.
I se va ridica luminii dumnezeiescu-i stăvilar.
Credința o să mute munții din calea rațiunii plate.

Voi dizolva în rugi tăcute iubiri de sute de carate.
Voi sta de vorbă un mileniu pe Styx cu paznicul de far.
Credința o să mute munții din calea rațiunii plate.
Intempestiv voi pune capăt trăirilor mimate doar!

Pantum

Nu știu de-a fost o expiere sau doar o moarte amânată.
Eram, fără să mi se spună, văr bun cu sculptorul nebun.
El locuia de unul singur într-o comună-nvecinată.
Murise unchiul de rușine când revenise din surghiun.

Eram, fără să mi se spună, văr bun cu sculptorul nebun.
Pe-un povârniș abrupt de sigă m-am întâlnit cu el o dată.
Murise unchiul de rușine când revenise din surghiun.
Vărul punea un cal și-o vacă la o cotigă scâlcăiată.

Pe-un povârniș abrupt de sigă m-am întâlnit cu el o dată.
M-a întrebat dacă-s izvoade în sat și n-am știut să-i spun.
Vărul punea un cal și-o vacă la o cotigă scâlcăiată.
Se chinuia să salte-o piatră cu două pârgii de gorun.

M-a întrebat dacă-s izvoade în sat și n-am știut să-i spun.
Purta opinci din piei de capră și-o barbă roșie-nspicată.
Se chinuia să salte-o piatră cu două pârgii de gorun...
Nu știu de-a fost o expiere sau doar o moarte amânată!

Blitz

Această uriașă doamnă ce-n trei coșciuge n-are loc
Cu proful ei de sport din școală a vrut să se mărite-odată,
Noroc că el, bețiv notoriu, a refuzat să-i intre-n joc.
Ea l-a amenințat în clasă c-o s-o găsească spânzurată.

Nu s-a produs nenorocirea și anii au trecut în zbor.
El a murit bătrân și singur, ea are toane hormonale.
N-a regretat aproape nimeni că n-a jucat la nunta lor,
Doar ei în nopțile de toamnă regretele-i mai dau
târcoale.

Am întâlnit-o azi pe stradă. Mergea agale și zâmbea.
Din partea-i îi dusesem tainic profesorului o scrisoare.
Acesta nici n-o desfăcuse, preocupat profund să bea.

Respinsă, ea se dăruise unui coleg ceva mai mare.

Am stat un pic cu ea de vorbă. Ne-am amintit de bietul
prof.

I-am spus, direct pe latinește, că soarta este
schimbătoare.

A dat din cap că mă aprobă și-a expirat un fel de „of”,
Apoi ne-am despărțit, de drumu-i urmând să-și vad
fiecare,

Spre seară am aflat că Marta s-a stins de inimă pe drum.
M-am numărat printre puținii ce doar vorbiseră cu ea
Și mă întreb dacă glumise când îmi dezvăluise cum
A fost tentată să devină mireasă și la nunta mea.

Pantum

Ne-am regăsit în gara mică, întâmplător. Era târziu.
Măturătorii de peroane priveau ostentativ spre tine.
La despărțire îmi lăsaseși în suflet un imens pustiu.
Văzându-te m-a prins în mreaja-i o responsabilă rușine.

Măturătorii de peroane priveau ostentativ spre tine.
Aș fi putut rămâne-n umbră ca un alcoolic pământiu.
Văzându-te m-a prins în mreaja-i o responsabilă rușine.
Normal era să-mi văd de treabă cântând ca orișice chefliu.

Aș fi putut rămâne-n umbră ca un alcoolic pământiu.
Nu-mi desfăcuse nimeni actul de sclav al vocii cristaline.
Normal era să-mi văd de treabă cântând ca orișice chefliu.
Cărările, tustrele, însă, și-au împletit nisipu-n mine .

Nu-mi desfăcuse nimeni actul de sclav al vocii cristaline
Și, mort, am vrut să dau dovadă c-am fost odinioară viu.
Cărările, tustrele, însă, și-au împletit nisipu-n mine
Ne-am regăsit în gara mică, întâmplător. Era târziu!

Pantum

Voi traversa aroma pâinii rotunde scoase din cuptor.
Îi voi distinge dimineții contururile tot mai clare.
Sub poalele pădurii râul va susura-nviorător.
Va fi un ceas cum nu sunt multe de pace sfântă și iertare.

Îi voi distinge dimineții contururile tot mai clare.
Miresmele-or să mă colinde cu toate harurile lor.
Va fi un ceas cum nu sunt multe de pace sfântă și iertare.
Fântânile-or să-mi ostoiască năvala orișicărui dor.

Miresmele-or să mă colinde cu toate harurile lor.
Elanul împlântării-n clipă va fi nesăbuit de mare.
Fântânile-or să-mi ostoiască năvala orișicărui dor
Spre poarta raiului terestru va duce orișice cărare.

Elanul împlântării-n clipă va fi nesăbuit de mare.
Mă voi pătrunde de-nțelesul că nu exist întâmplător.
Spre poarta raiului terestru va duce orișice cărare.
Voi traversa aroma pâinii rotunde scoase din cuptor!

Pantum

Sub corcoduși miroase-a țuică, a levănțică și-a pelin.
Vecinul meu descarcă fânul și-njură fără încetare.
E ultima vacanță-n care cu spectrul umbrei mă-ntrețin.
Regret enorm că n-o să fie și-un preot la înmormântare.

Vecinul meu descarcă fânul și-njură fără încetare.
Am intuit dintotdeauna că nu se fuge de destin.
Regret enorm că n-o să fie și-un preot la înmormântare.
Blestemul mamei strânge lațul în jur puțin câte puțin.

Am intuit dintotdeauna că nu se fuge de destin.
De-ar mai trăi bătrâna tristă i-aș cere ultima iertare.
Blestemul mamei strânge lațul în jur puțin câte puțin.
Prin noapte voi străbate singur ireversibila cărare.

De-ar mai trăi bătrâna tristă i-aș cere ultima iertare .
Secunde din urmă, însă, se bulucesc ca din senin.
Prin noapte voi străbate singur ireversibila cărare.
Sub corcoduși miroase-a țuică, a levănțică și-a pelin !

Pantum

Norocul vine și se duce.
Cireșii nu mai înfloresc
Iisus coboară de pe cruce.
Absurdu-a devenit firesc.

Cireșii nu mai înfloresc.
Eternitățile-s caduce.
Absurdu-a devenit firesc.
Apocalipsa mă seduce.

Eternitățile-s caduce.
Secunde se-nveșnesc.
Apocalipsa mă seduce.
Cu Dumnezeu mă plictisesc.

Secunde se-nveșnesc.
În viață moartea mă aduce.
Cu Dumnezeu mă plictisesc.
Norocul vine și se duce!

Pantum

Azi dăm pace fructelor rotunde.
Vinul roșu doarme în butoi.
Duhul verii-n iazuri se ascunde.
Sărbătoarea-n clopote e-n toi.

Doarme vinul roșu în butoi.
Cântec sfânt izvorul poartă-n unde.
Sărbătoarea-n clopote e-n toi.
Ne încercă nostalgii profunde.

Cântec sfânt izvorul poartă-n unde.
Exersează firea ritmuri noi.
Ne încercă nostalgii profunde.
Întru viață urcă moartea-n noi.

Exersează firea ritmuri noi.
Dumnezeu e-n tot și ne răspunde.
Întru viață urcă moartea-n noi.
Azi dăm pace fructelor rotunde!

Pantum

Nu mai e nimic ca altădată.
Versul pierde zilnic din tumult
N-o să mai fiu tânăr niciodată .
Nu mai știu pădurea s-o ascult.

Versul pierde zilnic din tumult.
Uită luna-n geamuri să mai bată.
Nu mai știu pădurea s-o ascult.
Nu-i mai scriu poeme la o fată.

Uită luna-n geamuri să mai bată.
Nu mai am motive să exult.
Nu-i mai scriu poeme la o fată.
Nu mai cred în basmul de demult.

Nu mai am motive să exult.
Teii-n floare nu mă mai îmbată.
Nu mai cred în basmul de demult.
Nu mai e nimic ca altădată!

Nicolae POGONARU

CARNETELE LUI PICASSO

Când cu ani în urmă se punea problema la Paris a noutății în artele plastice, Picasso și-a demonstrat încă o dată înțaietatea în saloanele de vânzări, în mass-media și în expoziții care se străduiau să descopere aspecte necunoscute ale operei sale.

Și Picasso, cu siguranță ineputabil, reușește să emoționeze, în ciuda numeroaselor analize biografice și mărturii al căror subiect a fost. Dacă sumele fenomenale puse în joc nu mai surprind deloc, Picasso își bate în mod repetat propriile recorduri cu opere vedetă al căror preț se multiplică de nouă ori într-un an, după cum remarcă **I. de Warvrin** în **Beaux Arts**. Opera este prin ea însăși o noutate pentru că a devenit o necunoscută, adică foarte puțin expusă sau produsă. **Les noces de Pierrette** a făcut obiectul unui litigiu între un bancher suedez, proprietarul tabloului, și Ministerul Culturii care refuză ieșirea de pe teritoriul francez. Până la urmă opera a trecut granița, proprietarul propunând Franței o alta operă de Picasso din perioada albastră, **La Celestine**, care valora atunci suma de 100 milioane franci. Însiși organizatorii au mizat pe noutate, pe inedit: **Picasso poete**, la Muzeul din Paris, „o dragoste secreta a lui Picasso” este dezvăluită de Muzeul Jacquemart Andre, iar caietele de desen sunt prezentate pentru prima dată de Muzeul de Arte Decorative.

Picasso poete

Andre Breton - citim în ghidul Muzeului Picasso - evocă acest titlu în **Caietele de Artă** (1936) referindu-se la fața ascunsă a unei creații deja proteiforme. Picasso a început să scrie în 1935, în momentul în care, foarte tulburat de dificultățile vieții sale particulare își abandonează pensulele. Acoperă foi de caiet cu texte fără punctuație, poeme în proză (scrise fără încetare, n-avea importanță unde, așezat chiar pe marginea câzii de baie, scrie secretarul său, **Sebartes**), texte transcrise

pe hârtie de desen cu caractere îngrijite - este scrisul unui pictor - ornate cu tăieturi și linii refăcute, cu înfloriri a căror cerneală este suptă de hârtie, aureo-lează adesea literele. Picasso nu accepta deloc acest titlu, marturisindu-i lui Sebartes: „*Îți închipui probabil că sunt scriitor? Este un joc*”. Formulă definitivă care ne incită să luăm această activitate a pictorului ca o cu-rio-zitate. După Plutarh, pictura este o poezie tăcută; poezia lui Picasso este în desenele sale. De exemplu în crochiul (care face parte din ansamblul „o dragoste secretă a lui Picasso”), intitulat **L'alphabet de Genevieve** pe care îl rostește începând de la gu-ră, apoi profilul, privirea, părul.

Într-o mică sală sunt prezentate desene inedite executate în vara lui 1951, lângă tânara sa prietenă de 20 de ani, **Genevieve Laport**. Acest text al pictorului este cea mai poetică introducere într-o expoziție: „*Desenul nu este o glumă; este ceva foarte serios și foarte misterios, încât o simplă linie poate reprezenta o ființă vie. Nu numai imaginea sa dar mai mult, ceea ce există cu adevărat. Ce minu-ne! Nu este mai surprinzător decât toate prestidigitațiile și «coincidențele» din lume?*”

„Eu sunt caietul lui Picasso”

Sub acest titlu, Muzeul de Arte Decorative a prezentat pentru prima dată 40 din cele 175 de caiete de școlar, cuprinzând 7000 desene găsite în 1973, cu, în mod deosebit, studii foarte aprofundate și schițe preparatorii pentru **Saltinbanques** (1905), **Demoiselle d'Avignon** (1907), **Baigneurs** (1918) și **Viol des Sabines** (1962).

Vedem aici, între 1900 și 1965, crochiuri din epoca albastră și roz, din perioada cubismului și din timpul prieteniei cu **Braque** (1907 – 1913), perioadele suprarealiste și neoclasică (1920), nuduri feminine (1930), din anii în care a pictat **Guernica**, studii pentru parafraze

(rescrierea de către Picasso a câtorva capodopere: **Les Menines** de **Velasquez**, **Le déjeuner sur l'herbe** de **Monet**, unde Picasso abordează actul de a picta în sine. Această expoziție a contribuit mai mult la cunoașterea lui Picasso omul și a operei sale decât ar fi putut să o facă numeroasele expuneri de desene cu care se obișnuiseră galeriile și muzeele, căci aceste carnete lamuresc demersul său – „*demers bulversant*” (**Paul Eluard**) pe care deja l-am observat în prezentarea crochiurilor esențiale pre-gătitoare pentru **Demoiselles d'Avignon** și atât de greu de pătruns, cum spune Picasso: „*Cum vreți ca un spectator să trăiască tabloul meu cum l-am trăit eu? Un tablou îmi vi-ne de departe, cine știe cât de depar-te l-am ghicit, l-am văzut, l-am fă-cut? Și în același timp, a doua zi, nu mai văd nici eu ceea ce am făcut? Cum poate cineva să patrundă în vi-surile mele, în gândurile mele cărora le-a trebuit mult timp să se elaboreze și să se producă într-o zi, mai ales să surprindă ceea ce eu mi-am imaginat, poate contra voinței mele?*”

Carnetele descoperă un alt Picasso mai intim și mai vulnerabil în același timp, un Picasso care se îndoieste, care spunea că nimic nu este mai greu decât a trasa o linie. S-au făcut adesea referințe la sintagma „*Eu nu caut, eu găsesc*”. În fața acestor carnete, acestor studii, acestor tatonări, ne raliem tezei lui **Pierre Daix** care descoperea un nonsens în această frază „*Je ne cherche pas, je trouve*”. Căutarea în artă nu are semnificație atâta timp cât nu a fost trecută prin execuție. A căuta, pentru Picasso, înseamnă a trece de ceea ce ai găsit cu creionul sau pensula la o altă descoperire mai intensă pe care el o va transforma sau o va anula.

Picasso nu arată caietele nu pentru a le ține secrete ci pentru a nu le deteriora, fiind fragile. Poate de aceea a preferat să-și pastreze bruioanele și improvizatiile pe care le va executa mai târziu în public așa cum reiese și din filmul lui **Henri Clouzot**, **Le mystere Picasso**.

J.Warnod stabilește o paralelă între crochiurile sale și gamele pe care le execută un muzician.

Francois Gilot, care a fost colegul său, evocă un Picasso, școlar

„turbulent” , mândru de caietul pe care și-l cumpărase, cu un cocoș galic pe copertă, emoționat în fața primei pagini albe care declanșează în el o sânguintă copilărească. Pe aceste pa-gini el fixeaza, ca într-un jurnal, pulsațiile și emoțiile sale. Face însemnări despre viața personală, despre evenimentele politice, comentează actualitatea. „*Arta lui Picasso*, scria **Kaknweiler**, *este fanatic autobio-grafică*” Evidența acestei remarcii sa-re în ochi mai mult decât în oricare altă operă. Virtuozitatea – cea care se anunță deja la copilul minune de la Barcelone - este dublată de o extraordinară acuitate vizuală. „*A vedea*, spune P. Eluard, *înseamnă a înțelege, a judeca, a deforma, a imagina, a uita sau a se uita, a fi sau a dispărea*”.

Toate acestea se găsesc în de-senele din carnetele pe care Picasso le face pentru el însuși. Ele constituie o scriitură spontană, automatică, nu fără câteva tocure. În aceste prime zvâcniri, linia se adaptează subiectului, sentimentului. O furie, și linia se sparge, subiectul explodează ca în efigiile în care o înfățișează pe **Olga** în momentele rupturii dintre ei. „*De fiecare dată când am avut ceva de spus, am spus-o în maniera în care am crezut că e mai bine. Motive diferite cer metode diferite. Aceasta nu presupune nici o evoluție, nici progres, ci un acord între ideea pe care dorești s-o exprimi și mijloacele de exprimare a acestei idei*”. Aceste carnete pe care nici o autocenzură sau reținere nu le alterează, ne prezintă un Picasso „*comod, cubist, înverșunat, naiv, senzual, iconoclast, un Picasso care vrea să fie totul cu furie și cu umor*, un Picasso în toate stările sale! În timp ce lucram pe tema răz-boiului și a păcii și la seria acestor desene, luam în fiecare zi albumul de crochiuri și îmi spuneam: „*Ce vreau să învăț despre mine, insul pe care îl ignor?*”.

Iar noi, ce informații am mai putea avea încă de la Picasso în prezent? Poate ceea ce nici o galerie și nici un muzeu nu va putea să ne arate niciodată: opere pe care Picasso, fără indulgență pentru el însuși, le va fi distrus.

Dar Picasso a renegat vreodată măcar una din creațiile sale?

LECTURI DE CENACLU

Andreea APRODU

FOTOGRAFII ÎN LACRIMI

– Povestește-mi! Ce te-a adus aici? Îți amintești?

– Dar nu văd. Cine ești? Am orbit?...

– Nu! Ochii tăi încă nu s-au obișnuit cu lumina. Încearcă să-mi povestești și pe parcurs vei putea să deschizi ochii.

– Nu știu unde sunt sau cum am ajuns aici. Îmi amintesc doar că m-au pus să merg pe o frânghie, pe care erau fotografii prinse cu cârlige. M-au pus să merg pe frânghie și să calc în picioare imagi-nile, care îmi pătrundeau în carne... Am trecut peste unele, altele s-au rupt, le-am lăsat să cadă, le priveam micșorându-se, tot mai jos, tot mai jos. Erau mulți oameni pe multe frânghii și deasupra și sub frânghia mea. Toți aveau trupurile torturate de forme și contururi voalate. Cerul era numai frân-ghii suprapuse, paralele, perpendiculare, întorto-cheate. Nici nu știu dacă mai exista și alt cer în afara celui colaj imens și trist... M-am oprit în fața unei fotografii ce semăna cu o lacrimă... Nu am putut să o calc, nu am putut trece peste ea. Am șovăit, am

făcut un pas înapoi. Am vrut să o pri-vesc mai bine, să o trăiesc înainte de a merge mai departe și atunci... Da! Atunci am căzut! Cădeam împreună cu celelalte fotografii, cu alți oameni și cu amintiri necunoscute. Cădeam la nesfârșit până m-a cuprins somnul... cineva mi-a închis ochii! Am ajuns în camera cu mult întuneric, îi auzeam pe ceilalți strigând, lovind pereții. I-am întreat: „*Și pe voi v-au pus să mergeți pe frânghie?*” dar nu mă auzeau. Eu eram oarbă, ei surzi. Sau, poate, cu toții eram doar fotografiile unor lacrimi. Am petrecut mult timp acolo, zgâriind zidul camerei întunecate... Acum sunt aici. Aici m-a adus frân-ghia? Dar ceilalți? I-ai văzut pe ceilalți?

– Privește-mă! Acum mă poți vedea?

– Da! Te văd! Cred că tu ai întins frânghie-ile... Tu m-ai pus să-mi calc fotografiile în picioare? Tu erai de fiecare dată? Erai și în mine? De ce până acum doar tu ai pus întrebările? De ce atâta chin pentru o neajutorată privire în oglindă ? De ce? Dece ceee?

SECVENȚE LIRICE

Dumitru Istrate Rușeanul

Intimitate

Lucrez la un poem
Ca la propria-mi moarte
Trag pe nări
Parfumul cuvântului
Și-ncepe halucinația

Poem despre patrie

Patria-țarancă desculță
Ne ține-n poală
Ca pe niște ouă proaspete
N-am să-i văd niciodată
Mai sus de gleznă
Dar mi-e foame tot timpul
De miezul de pâine
Din care-i este plămădit trupul

Rugă

Ajută-mă să mă nasc

Din durerea în care te dizolvi
Din cutia neagră a avionului
Ce se prăbușește
Din acel ochi al minții
De pe care Doamne
Ca să te pot vedea neîncetat
Trebuie să-i răzui cu unghia
Cataracta

Pe furis

Poezia nu mă apără de moarte
De răni nu mă vindecă
O semăn în viața mea
Crezând că Dumnezeu
Va veni că ursul la zmeură
Iar eu pe furis
Îi voi săruta o scânteie

Tania Grig

Cuvinte

Ce blestem! Cuvintele, spun unii,
trebuie să muște.
În lumea lor se rămâne numai
trecând prin durerile facerii.

Cu unul poți să scuturi
o sută de ani, brusc poți împleti
o poveste veșnic călătoare.
Tolănit într-o gogoasă de mătase
te chinuie până iese
dânduind în zori.
Acele emoții palide peste iluzii
se pot prefăce în tufe de măceș
sau în vin tare, cu gust de pământ.
Te poți vindeca de arsura lor
spălându-te în sclipirile izvoarelor
și îmbrăcându-te
în surzenie.

Nopti albe

Ce ușor se ia vremea de mine,
ca lumina de bobul de grâu!
Voi avea din moarte
o viață înmiită?
Unii ar fi vrut s-o macine
de pe acum,
dar se lovesc de melancolie.
Eu mi-am vânturat cuvintele
alergând desculță
prin nopți albe.

LECTURI DE CENACLU

Anca Elisei

Naivă fiind

Eu cred în mine fără să exist.
Sunt o arhitectură ciudată
Zărită pe cer doar în zile
Când păsări își înnoadă zborul,
Și mă sper ca o scurtă nemurire
Mă sper și disper...
Și nu sunt mai mult decât un infinit
Și un cântec în laguna
Surâsului tău....

A schimbat momeala – o ră-mă roșie, de gunoi – și s-a mutat câți-va pași spre amonte. Pana s-a așezat cuminte pe valurile zdrențăroase și, după câteva clipe, a dispărut brusc spre fundul apei. Între cele două capete ale firului viața și moartea, împreună, dansau în unduiri argintii.

– Ar trebui să-i dai drumul! Seamănă atât de mult cu peștișorul de aur...

Victor a tresărit, tulburat de apariția Cristinei. „*Prost obicei, să te strecuri ca o pisică și să speri oamenii!*”

– Mai întâi pune-ți trei dorințe!

– De ce eu?
– Pentru că tu ești zâna cea bună; tu i-ai oferit șansa reîntoarcerii în lumea ei... Cu o condiție – a continuat el, pupând mreana pe mustăți – cele trei dorințe să le rostești cu glas tare.

Cristina a luat peștele și i-a dat drumul în răcoarea valurilor.

– Cu voce tare, după cum ne-a fost învoiala...

S-a posomorât dintr-o dată; o mâhnire evidentă, care l-a derutat vizibil pe Victor. „*Ce trăsnaie am mai făcut? Numai pe dos îmi ies toate. Parcă-s picat din lună...*”

– Îmi doresc să mă bucur de iubirea pe care o aștept de mult.

– Dacă tot trăim în povești, să vedem, ce zice peștișorul!

Peștișorul de aur

– Eu vorbesc serios. Atitudinea ta... scenariul ăsta mă face să mă simt nițel penibil.

– Cristina, mă derutezi! Era vorba despre un joc, al imaginației...

– Nu vreau să te superi, ci doar să pricepi că dorința mea chiar e una adevărată. Și a doua și a treia dorință sunt identice cu asta...

– Atunci hai să-i dăm credit peștișorului fermecat. Mergem? a întrebat-o strângându-și undița cu mișcări cumpătate.

– Nu mai pescuiești?
– Nu pește. Se pare că e vremea când sirenele ies la soare...

✱

S-au așezat pe o porțiune de nisip, străjuită de tufe plâpânde de răchită, să „cerșească” bronzul după-amiezii.

– De ce nu mergem mai jos? a întrebat el. Sunt locuri superbe de scăldat și puzderie de lume.

– Carențe în educație. M-aș expune prea multor priviri. Cândva, eram mulți din generația noastră; nu pricep unde s-au ascuns. Poate că aici, în singurătatea mea, îi regăsesc. Toate vacanțele de după liceu le-am trăit în amintire.

– De obicei asta li se întâmplă fetelor inaccesibile...

– Știu, Victor... De ce n-am un prieten? Motivele par stupide. Nu fac nici o insinuație, dar voi, băieții, nu aveți întotdeauna intenții serioase.

– Ca să fiu în ton cu părerea ta, de altfel întemeiată, nu-ți dai jos hainele? Bănuiesc că n-ai venit la plajă fără costum de baie.

– Nici tu nu ești mai curajos.
– Eu chiar n-am... Nici măcar acasă. Promit, dacă-mi oferi șansa altor revederi „lacustre”, să-mi cumpăr un slip.

Victor și-a mutat privirea către puntea de unde o femeie scruta curioasă tot prundul. „*Bine că nu are binoclu; până diseară am deveni subiectul cel mai comentat la „radio gura satului”.*”

A ascultat foșnetul, ca o briză, al rochiei, încercând să-și imagineze formele trupului visat în adolescență. A iubit-o în taină, cu suferință și patimă. Trăia adevărate momente de euforie când întâmplarea îi oferea prilejul s-o însoțească în drumul spre casă. Cristina a însemnat pentru el fructul zemos, dulce, apetisant, dar și strict interzis. Așa credea, pentru că proveneau din familii cu statut social diferit; era de preferat să-și vadă lungul nasului. Și iat-o acum lângă el, sfidător de reală.

– Poți să te-ntorci! Îmi vorbești de parcă ai fi tot timpul supărat pe mine. Mereu insinuant, mereu pus pe harță... Dar, uite, risc să-ți spun că te iubesc. Dintotdeauna am purtat în mine acest sentiment și spaima că nu-l voi putea mărturisi. M-a durut cumplit indiferența ta, am sperat ani în șir că-mi vei da tu curajul mărturisii și că buzele noastre se vor contopi, în sfârșit, într-o împăcare definitivă cu noi înșine.

Consternare? Nu, mai curând furie. În frânturile de secundă căuta, cu înfrigurare, vinovatul...

– Naivitatea înseamnă și puțină prostie, nu-i așa? Eram în clasa a XII-a când îmi chinuiam și zilele, dar mai ales nopțile, cu închipuiri. N-am avut curaj, n-am avut nici măcar aspirații... Erai tabu; îmi rezervasem doar dreptul, iubindu-te, să te privesc în tăcere. Atunci ți-am scris o poezie. Mult timp după aceea am repetat-o în gând, ca pe o rugăciune: „*Privesc, una câte una, / Pietrele de pe prund. / Nu mă mai satur / Să le admir / Pentru că ți-au sărutat / Tălpile desculte / Și atunci le inventez / O altă existență: / Asta e albă, / Ca năframa ta de mireasă; / Asta, în culorile curcubeului, / Seamănă cu zâmbetul tău / Și asta... / Da, asta e noaptea / Pe care tăcerea mi-a promis-o / Când ochii tăi / Mi-au aprins ninsoarea din suflet // De atunci adun, / Una câte una, / Pietrele pe care le asemăn cu tine*”.

– Te rog, Victor... Doamne, ce proști am putut să fim!...

– Hai să ne întoarcem la povestea pe care trebuia să i-o spunem peștișorului: Ea și El erau copiii acelorași jocuri, ai aceleiași gârle, ai acelorași ulițe, sufocate de praful arămiu sau de noroaiele vâscoase. Au crescut. Nu erau copii de împărați, dar improvizau tărâmurii fermecate în castelele de nisip ale prundului. Acolo viețuiau zmeii, căpcăunii sau balaarii cu câte două-trei sau chiar șapte capete. Mai totdeauna cea răpită era Ea. El încăleca atunci pe bidiviul din nuia de alun, care alerga mai repede ca vântul și ca gândul, căutând-o cu disperare, până se trezea, victorios, cu ea în brațe, printre tufele mirosind amărui a pelin de mai.

E drept că Făt Frumos nu prea avea maniere și era un papă lapte, care se lamenta penibil dacă învătătoarea o striga mai întâi pe ea la înmânarea diplomei de premiant.

Iarna aștepta – ca o răzbu-nare – la poalele derdelușului din spatele școlii, s-o vadă căzând. Poalele rochiei se ridicau spre brâu și-i dezgoleau coapsele grațioase. Îl cuprindea ceva, ca un fel de patimă, pe care și-o „completa”, consistent, în zilele lungi de iulie.

În vacanțele acelea fără sfârșit, când mergeau la scăldat, înota furiosat pe fundul gârlei și-i cuprindea picioarele într-o mângâiere neîndemânatică. Când se ridica, aproape sufocat, peste oglinda apei, trupurile se atingeau electrizate iar ochii lui rămăneau încremeniți pe conturul delicat al sânilor...

Îmi spui ceva. Nu te aud. Pe nisipul cald timpul trece. Te privesc în gând, eterna mea poveste statornică, dintr-un trecut pe care-l aștept să se împlinească. Plouă... bem însetați din ciutura nopții. Între ghizduri chipul tău ninge cu stele. Întind mâna. Dincolo de vis mă pierd în brațele tale.

Costache Mircea

Jurnal de lector

DRUMUL SFINȚENIEI (Elena Radu, Fiul din copcă, Editura „Rafet”, 2009)

A devenit, din nefericire, un nonsens să mai spui azi că lauda scrisului feminin e, de cele mai multe ori, suspectată de captatio benevolentiae, materializare a unui amor ascuns, în cel mai bun caz, ori, pur și simplu, servitutea vreunei note de plată pentru oarece servicii în avans sau post factum

Acest gen de critică hormonală – *horrible dictu* – a întâmpinărilor publicistice ale cărților semnate de femei, cu cât este mai meschin anchilozat conceptual, cu atât îi expune ridicolului mai abitir pe misoginii lumii literare și ai periferiei reverberatorii aferente, atunci când femeia scriitor își vede neabătut de propriul drum în artă.

Trebuie să recunosc cu franchețe că mi s-a întâmplat și mie să mă exprim ireverențios despre imperfecțiunile lingvistice, despre forțarea semanticii frizând improprietatea termenilor, despre inconsistența structurilor epice, schematismul personajelor sau despre fracturarea sintaxei fără efectele stilistice scontate etc. Atitudine întrucâtva scuzaibilă, pentru că Elena Radu se afla atunci la începuturile

sale literare.

Timpul, judecătorul nostru suprem i-a dat ei dreptate, tocmai pentru că a perseverat. Există o vorbă înțeleaptă potrivit căreia chiar și ipocrizia, dacă e dusă cu rigoare matematică până la capăt, poate deveni un drum al sfințeniei. Ceea ce părea lipsă de îndemânare în mânuirea limbii române în scris, ceea ce părea necunoașterea sensurilor proprii și figurate, arbitrariu în materie de limbaj conotativ, se convertește azi, prin consecvență cu sine, în paradoxala cucerire a unui artistic propriu, deopotrivă revelator și semnificativ, apt să comunice prin irizări fulgurante interiorul lucrurilor, miracolul lumii, adorații micro și macrocosmice, reflecții sociale, revolte diafane ori indignări de catifea, extazieri pe fundalul sonor al muzicii sfgerelor.

După decenii de perseverență manieristă, Elena Radu convinge acum, în primul rând, prin marca distinctă, inconfundabilă, a scrisului. Evoluția literară de la rudiment experimentalist la stil artistic personal este unul dintre cele mai spectaculoase cazuri în care toți aceia care se îndoiau de viabilitatea destinului ei literar, inclusiv subsemnatul, trebuie să aibă fairplay-ul minim necesar de a accepta valabilitatea proverbului latin: „*habet sua fata libelli*” (*cărțile își au destinul lor*). Tot așa cum și scriitorii în general își au destinul lor.

Poeemele lirico-onirice în proză înmănușate sub titlul bizar „Fiul din copcă” reprezintă o nouă configurare a unității și unicității etice și estetice a creației Elenei Radu.

Dixi et salvavi animam meam!

Lucian Mănăilescu

Ziua ta de ieri
(Cristinei)

Demonii noștri se numesc îngeri; ei au ochii incredibil de albaștri și ne mută dintr-o irealitate în alta. E suficient să-i vină chef unui înger să călătorească prin oglindă și gata: ne trezim și noi acolo, la un concert pentru pian și orchestră, la o șuetă cu Nichita Stănescu (înger și el, dat dracului și el, vorbitor cu necuvinte pe limba despicață a șarpelui) sau în turnul de fildeș al unor duminici simulate...

Dar, pentru că azi e ziua ta de ieri, pentru că ești nemaipomenit de zburătoare pe dinăuntru, i-am spus îngerului să te lase în pace, să-ți revendici capătul lumii și tăcerile tale de mătase foșnitoare și fericirea ca pe o întâmplare totuși posibilă...

Carmen Mădălina Zafiu

A [REDACTED] MURIT CHIVA

Era cald, așa cum e la noi prin părțile astea ale Bărăganului, pe timp de vară, în mijlocul zilei. Pe o asemenea arșiță nu puteai sta nici în casă, și cel mai bine era să te odihnești iniștit la umbră, asta dacă îți permiteai, pentru că la țara, se găsește mereu câte ceva de făcut, chiar atunci când ți-e lumea mai dragă. Și, cum aici femeile obișnuiesc să se adune pe la porți, să mai vorbească și de ce nu, să bârfească, și de data asta începuse „Marele Sfat!”

– Auzi, cini-i aia care să vede vinind dă p-acolo? A cui e?

– E, cin’ să fie? e Chiva aia a lu’ Iancu. Ăla di are patru fete, asta-i măritată în sat cu unu care bea mereu și, ai auzit, cică astă iarnă a bătut-o ca să lipească coșarul ăla, oadaia unde stă cu ea, și cică ei îi era frig și ăsta tot o bătea, și n-a lăst-o până când n-a terminat tot, acu, zi tu, nu era timp dă asta vara? Nu știu fată cum o fi mai stând cu el, s-aude că a vinit bolnav din război și a îmbolnăvit-o și pă ea...

– Ce vrei? Acu-i bărbat-su, bun, rău pă ăsta i l-a dat Dumnezeu, nu ne mai facem noi păcate acuma cu una și cu alta, hai taci acolo și toarce lâna aia, că mai ai nițică, lasă lumea să treacă pă drum nebăgată în seamă, am întreat și io, așa, că nu vezi, să țină dă gard și tremură, o fi având ea ceva, crez eu, că se duce la mă-sa în

Capul Satului. E slabă rău, uite-te și tu la ea, s-a îngălbenit și are ochii duși în fundu’ capului, poartă basma neagră și calcă pă drum dă parcă n-ar avea vlagă în ea. Gata, taci că trece...

– Vrei Chivo niște apă? Te văz așa cam că ți-ar fi nițel rău dă la arșița asta... Ia oprește-te maică și ia o gură din ulcioru ăsta și stai și tu nițel la umbră cu noi acia, că te-oi duce și oi face tu ce ai de făcut pă urmă...

– Ce vrei să faci? Să-i dai apă din ulcioru nostru? Las-o fetică, n-auzi că are ceva, n-o vezi cât îi de slabă? Las-o, fie la ea, acolo...

Chiva mergea ținându-se cu mâinile de gard, când trecea pe lângă cineva se ținea cu puterile ei, și se străduia să meargă ca toată lumea, nu îi plăcea să o întrebe care mai de care ce are, sau cum o duce, rar se ducea la mă-sa în partea ailaltă de sat. Acu’ îi era dor de ea, se simțea slăbită, de câteva zile vărsa tot ce mânca, tușea în continuu și era palidă, noptea trecută dormise sub o polată, că bărbatul ei, Gheorghită, a venit beat și a trimis-o să-i mai aducă băutură din beci și ea avea friguri, stătea învelită cu 2 pături și el n-a avut milă de ea, a pus-o să-i încălzească apa, să-l spele pă picioare, să-i aducă mâncarea la pat și dacă nu i-a plăcut a azvârlit-o în scârbă și a dat-o afară. Acu’ Chiva se simțea rău și deși era o femeie căreia nu-i plăcea să se plângă de gre-

utățile pe care le are, de data asta simțea că va găsi înțelegere la familia ei. Se măritase cu Gheorghe pentru că deja în sat era considerată fată bătrână și oricum, dintre surorile ei, ea trebuie să să mărite prima, iar taci-că-su i l-a găsit pe băiatul ăsta care venise din război și își căuta nevastă.

Familia ei era înstărita și de-aia s-au gândit ai ei că e mai bine să ia un bărbat înstărit, așa, la fel ca ei.

Deși țeșea foarte frumos, avea multe carpete făcute cu mâna ei, broderii și alte bagatele, Chiva nu se considera o femeie deosebită, ba chiar îi plăcea să stea mai tot timpul departe de ceilalți; nu era vorba despre o izolare, dar avea ceva în ființa ei care o împiedica să mai rădă, să simtă viața așa cum o făceau cei din jur. Avea părul lung și bogat, pe care îl purta în coade date pe spate, tenul alb, buzele de un roșu surprinzător, deși nu își dădea cu nimic și niște ochi triști, prea triști pentru o femeie de 20 de ani.

În copilărie era veselă, vorbăreată chiar și mândră de tot ce făcea, cum se îmbrăca, sau de felul în care o priveau celelalte fete.

Acum nici măcar nu se oprea dacă o striga cineva, nu vroia să mai vorbească cu nimeni...

Avea prea multe pe cap, iar azi trebuia să ajungă la ai ei, în care avea încredere că o vor ajuta, nu că îi vor spune doar vorbe goale, sau așa, niște compătimiri ca ale femeilor din poartă, pe care nu le dorea sufletul de suferința ei. Nu suporta oamenii prefăcuți, îi simțea și îi era scârba de astfel de lucruri.

Când a fost vorba să se mărite, a privit totul cu indiferență, crezând că există un destin, o înlănțuire a lucrurilor sau, din contră, o deșertăciune, mai presus de firea și de puterea noastră de înțelegere.

Chiva mergea, mergea încet și drumul i se părea mai lung ca nici-

odată... Și în jurul ei era viața, da era viața, o zi de vară, copii jucându-se pe la porți, căruțe încărcate cu fân, oameni trecând de la câmp, femei cu copii mici în brațe și iarbă verde, și copaci și găze...

Își îndrepta privirea spre cer, dar nu vedea decât pustiul din sufletul ei. Trebuia, totuși să meargă înainte, sperând că, poate, la sfârșitul drumului, va fi ceva...

Își aminti iar de copilărie, de serile în care soarele asfințea doar pentru a răsari într-o dimineață mai limpede. Simțea asta ca pe o nedreptate pe care nu avea cui să i-o strige: Dumnezeu ei murise!

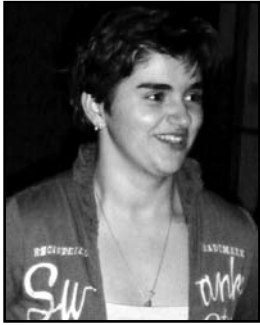
Mai avea puțin de mers. La un moment dat din curtea unor vecini s-a auzit gălăgie, era lume multă, mese întinse, mâncare, băutură și, în mijlocul bătăturii, horă. Era nuntă, fata vecinilor fugise cu un băiat și au stat așa vreo câteva luni, acum rămăsese gravidă și, de, s-au lăsat la o parte certurile și orgoliile, mergând să le pună popa cununiile, ca să nu se nască copilul păgân.

Chiva a trecut pe lângă lumea în sărbătoare și a ajuns la poarta alor ei, dar nu era nimeni acasă. A simțit, dintr-o dată, un fel de plutire rea, o cădere într-un gol nesfârșit și pe urmă n-a mai fost nimic.

Cerul era senin, adierea de vară risipea mirosul de tei peste veselia nuntașilor, câteva vrăbi ciugu-leau boabele de grâu risipite lângă trupul căzut în pridvor. Seara, când părinții s-au întors de la treburile câmpului, sora cea mică a Chivei le-a ieșit în întâmpinare, nelămurită încă dacă vestea pe care le-o dădea era rea sau bună:

– Mamă, tată, hai că a venit Chiva și a adormit pă prispă. Și-o vinit băiatu’ de la biserică și vecini și-au dus-o în casa mare și i-au aprins o grămadă de lumini...

□

Dincolo de mine sunt eu

Strigă-mă pe numele Loser,
să creadă lumea că-s american și dețin money
Numără-mi păcatele de la (mio)card în jos -
în fața iubirii mă voi scuza că n-am cash
De treci pe la inimă, sparge aorta în cinstea mea -
sângele e cea mai fină băutură...
Eu mă voi ascunde după
ochelarii de (re)vedere Gucci și blugul cut
Nu mă treziți voi din letargie nici cu 50 Cent...

Același cer fără spectatori
„Romance” se poartă la tv - domnul
momentan e prea ocupat
să-și negocieze porția de sentimente,
iar madam exersează: diete, dulcegării și alte tertipuri,
pentru a menține flacăra iubirii
Propun o dragoste a la noră pentru soacră
Vă rog... nu mai faceți contrabandă
cu inima păpușii „Barbie”!
Stop poveștilor cu happy- end - nu mai am lacrimi pentru
cojile de ceapă ale gospodinei de la doi,
timp să trag cu urechea la iubirea autohtonă - întreținută
la ochiul aragazului pe 400 roni...
Pe scena periferiei, orice aurolac e un Jose Armando.

Apocaliptic

Conectați la USB-uri stăm față-n față
Mama, tata sunt de mult transexuali sau androizi
(dragostea crește singură)
Tu mă iubești - îmi spune inima ce-o port pe tricou,
Mă iubești ca pe floarea de cannabis vânată de brutari
În lume totul e ok...
Dumnezeu ne mai ține în șah
trimițând îngerii să latre în van:
Raiul e un bar periferic, Heaven,
Copiii noștri stau îngropați într-un prezervativ,
în timp ce păsările detonează bombe la tv...
Noi mimăm, cu mâna pe telecomandă,
o rugăciune către un God căruia îi lipsește subtitrarea...
Plictisit, El va spune finish -
Vor rămâne doar integrale linse de înger.

kore 2

Corina se trezește dis-de-diminează
pune cafea în 2 căni dă drumu la gaz

Corina își imaginează că face dragoste
zgârie pereții / strânge mâinile la piept
I love you I love you se aude dintr-un radio

crede ca M. își schimbă vocea de dragul ei
își mușcă buza și începe să râdă

Corina se întoarce pe cealaltă parte a patului
când plânge
își aprinde o țigară
realizează că M. îi lipsește

pune urechea la podea și ascultă pașii
uneori fericirea poarta mărimea 44

Jocul de- a iubirea

Decupăm inimi și le lipim în piepturi
sub privirea îngăduitoare a mamei,
ce gătește bezele cu gust de săruturi
Construim suflete din pluș -
setate pe un banal: te iubesc...
Păpușa Barbie se căsătorește c-un papițoi,
căruia îi dă papucii pentru Superman
În timp ce ne ascundem unul de altul,
viața ne fură jucăriile...

Florina Isache

Printre tăceri

Merg prin câmpie
Și ascult plânsul ars al ierburilor...
Mama citește printre tăceri
a doua înflorire albă a liliacului...
Eu voi veni odată cu ploaia...

În fiecare noapte,
mă traversează moartea...
Și insomnia se scurge violet.
Pe obrazul de mort nou născut
urmele copitelor de fum.

Imi sprijin capul de omoplatul tău.
Țărâna se așază în straturi groase
Pe iriși.
Cântecul sfâșiat al păsării
cade în cercuri strident colorate
mâinile tale îmi ajută mâna
să strângă culorile din aceeași aortă
respirăm prin gheață
simultan,
simultan.

În fiecare seară copilul
care mă așteaptă
pleacă de unde a venit
în mine....
Bunicul îi sprijină
aripa cu umărul,
să nu cadă de la fereastră
odată cu ploaia...

Tu îmi rașchetezi sângele până
la celulele albe...
Ferigi răsar pe sub potecile inimii
cresc pietre tăcute în râu.
Caii de apă își scutură solzii
peste umbrele urmelor...

Geta Chirlac

O secundă

A sunat telefonul. Fumul de țigară se
legăna în semiobscuritatea camerei, ca un șar-
pe hipnotic, împiedicându-i trupul să revină
în lumea reală. Telefonul a sunat din nou. Du-
pă câteva minute de tortură a ieșit învingă-
toare. S-a ridicat din pat, încercând să nu se
împiedice de amăgitoarele unduiri ale fumu-
lui și a ridicat receptorul.

Cuvintele au venit ca ultrasunetele
unui cutremur devastator; o secundă și totul
s-a prăbușit, fără să poată reacționa, ca într-un
coșmar sau ca într-un film de groază, de la
care nu poți să-ți mai iei ochii.

A auzit cum ușa s-a închis în urmă, a
văzut umbre alergându-i alături, a căzut, s-a
ridicat și s-a împiedicat din nou. Apoi strada a
rămas pustie. Era frig și sufletul ei era gol.
Emoțiile, trăirile, sentimentele muriseră. Erau
îngropate sub ruine. Mergea, iar zidurile ima-
ginare o ajutau să nu cadă. Plămânii se sufo-
cau luptând... luptând pentru ce?

Timpul se scurgea din ce în ce mai re-
pede, ca și când ar fi fost înregistrat pe o ca-
setă, care acum își accelera derularea. Trebuia
să facă ceva, să oprească cumva adâncirea fa-
liei dintre vis și realitate.

Totdeauna avem ocazia să facem
ceva, să schimbăm ceva, doar că nu știm cum.
Pierdem șansele așa cum pierdem banii la jo-
curile de noroc.

Casetofonul a prins banda iar viața
s-a oprit, timpul a încetat să mai alerge, inima
a încetat să mai bată pentru o secundă. O
secundă care s-a transformat în veșnicie. O
secundă..

Prețul succesului

Cu fiecare pas pe care îl făcea, cu fie-
care treapta pe care o cobora se apropia tot
mai mult de sufletul ei. Întunericul îi ținea
companie. Nu credea că va fi atât de greu să
își caute sufletul. Cum să spună: „*Mă scuzați,
sunt incapabilă de sentimente. Mi-am pierdut
sufletul încercând să fiu cine nu sunt.*”

Se făcea din ce în ce mai întuneric cu
fiecare pas pe care îl făcea. Cu fiecare secun-
da care trecea... Era doar o ființă fără suflet,
incapabilă de sentimente; o actriță de mâna a
doua care imita rolul principal... Părea perfec-
tă, era un model pentru mulți dar, pentru sine
devenise o păpușă cu zâmbete vopsite și pri-
viri de sticlă. Era prețul succesului... un preț
mult prea mare!

„Mircea Dinutz are viziunea sa critică, a dat măsura relativității operei literare și destinului scriitorului român. Îi admir îndoielele și convingerile critice, spuse mereu cu sinceritate și decență”.

(Liviu Ion Stoiciu)

Noblețea Clasicismului

A existat un clasicism românesc? Un răspuns tranșant nu e posibil și nici nu a fost dat vreodată. În primul rând pentru că un clasicism pur nu a existat nicicând. Nici măcar în antichitatea grecească și latină. Nici măcar în celebrul veac al XVII-lea, considerat unanim ca aparținând clasicismului francez (...).

Este necesar să precizăm că, strict cronologic, epoca noastră romantică (românească - n.n.) coincide cu al doilea romantism european, care este în esență compozit și eclectic. Paradigma luminiștă și clasică este o constantă a literaturii pașoptiste, spre exemplu, aceasta corespunzând conceptului operațional de Biedermeier Romanticism, avansat de *Virgil Nemoianu* (în 1984), acceptat și folosit de *Nicolae Manolescu* în *Istoria critică* a literaturii române. (...)

Literatura, dar și aceia care o trăiesc prin creație, sunt mai vii decât ne imaginăm, de aceea, orice împărțire rigidă în școli și curente literare este mai întotdeauna riscantă.

Oricum, e bine să reținem că scriitorul român a avut permanent nostalgia clasicismului, chiar dacă nu întotdeauna aspirația a coincis cu vocația. De la *Eminescu* la *Nichita Stănescu*, de la *Duiliu Zamfirescu* la *Marin Preda*, literatura noastră a resimțit fascinația formelor clare și armonioase.

Filiala Bacău a Uniunii Scriitorilor din România

CĂRȚI DE VIZITĂ

Ovidiu Genaru

„Este un poet vital, ingenios, mimetic... Privește de departe nevrozele provinciei și nu se lasă cuprins de ele. Omul însuși e interesant și destinul lui în singurătatea provinciei nu cunoaște obișnuitele reacții când e vorba de literatură”

(Eugen Simion)

„ Între cei care au instaurat un nou climat al rostitii poetice, Ovidiu Genaru ocupă un loc de frunte, grație pendulării sale între utopic și real”.

(Ștefan Augustin Doinaș)

Nimeni

Nimeni nu te mai cântă patrie

Privighetorile tale înjură

și beau basamac la bodegă

la fereastră iarăși pâcle siberiene și iarăși

căpitanii tăi profanează mormintele

Vântul din grajduri pizmuește

vântul din crângurile de stânjenei

Norii urâsc ploaia

Croitorii cei mari din Valahia cos straie noi

din mantale vechi

Cei ce rabdă și tac încurajează întotdeauna

cei ce urlă n-au nici o părere

Suntem lefteri și de crăpelniță

Scăpați din tunel prea repede am intrat în biserici

unii cu alții ne iubim sub formă de gheară

fiii tăi sunt încă mahmuri de libertate

Știu simulăm mântuirea, încă vâslim în puroaie,

patrie, încă nu ne primi.

Carmen Veronica Steiciuc

„ O poetă, străină de modele, păstrându-și o frumoasă independență, deloc încântată de a se refugia sub umbrele protectoare a generației...”

(Adrian Dinu Rachieru)

Încă o dată

din viitor sau din trecut cad ploi îmbrăcate în veșminte de călugări franciscani

mă tulbură gândul că pleci și drumul e lung la capătul grădinii de portocali te aștept să punem soarele la locul lui încă o dată

Premiile Filialei Bacău a Uniunii Scriitorilor din România

Un juriu alcătuit din criticii literari *Alexandru Dobrescu* (președinte), *Constantin Călin*, *Gheorghe Drăgan*, *Constantin Dram*, *Marius Manta* (membri) analizând producția editorială a membrilor Filialei pe anul 2008, a decis atribuirea următoarelor premii:

Premiul pentru eseu – Constantin Romanescu (Foișorul de ascultat ploaia); **Premiul pentru critică și istorie literară – Valeria Manta Tăicuțu** (Romanul inorogului); **Premiul pentru traducere – Sorina Munteanu** (33 de poeți greci contemporani); **Premiul pentru publicistică literară – Ionel Necula** (Disconfortul de a fi român); **Premiul pentru literatură – Vasile Proca** (Variațiuni Goldberg) și *Ovidiu Genaru* (Trandafir cu venele tăiate).

Mihai Batog Bujeniță

Mame responsabile

Câmpia pârjolită a Bărăganului în mijlocul unui august secetos. Trenu Fetești - Țândărei - Făurei - Buzău. Într-un compartiment de clasa întâi, stabilit așa după reguli absolut necunoscute, se află o mamă, destul de nervoasă, transpirată, care ar putea fi comparată cu oala savantului Papin, inspirat pare-se, la rândul lui, de o situație cu înalt grad de similitudine. Mama, cam la prima vârstă critică, este însoțită de un băiat de vreo unsprezece ani, în mod sigur fiul, dacă judecăm după acuzele de căscat, indolent și inconstient care i se aduc, din pricini oarecum necunoscute.

Copilul, totuși, normal. Se așează pe banchetă și scoate o carte. Se cufundă în lectură ignorând tornadele din preajmă.

Peste puțin timp, în compartiment intră o altă doamnă, exact din aceeași categorie cu prima, doar că, fără copil la vedere. Nu se salută, însă își aruncă bine cunoscutele priviri otrăvite, specifice acestui gen de întâlniri. Apoi, după un timp de studiu reciproc, constatând că pe o rază de cinci kilometri nu este nici un mascul care să prezinte importanță, își zâmbesc și intră în conversație.

- Vai ce căldură, vai ce miros, vai ce oameni imposibili, tu, dragă, una-alta, așa ca între două doamne educate și cu bună creștere. Mai ales că, află după cam două minute, sunt, ambele, din Buzău. În scurt timp însă discuția virează hotărât pe

tema accidentelor feroviare.

Aici lucrurile plonjează direct în horror. Capete tăiate, mâini și picioare zdrobite în fața călătorilor îngroziți de pe peron, oameni căzuți sau aruncați din tren, femei cu copii în brațe făcuți terci de locomotive cu abur sau electrice, în fine, cele mai teribile întâmplări sunt narate cu mult talent, patos și trăire de eroinele noastre.

Departe de a trage vreo învățătură din cele rostite, băiatul, nepăsător, își vede de lecturile lui. Mama, dar și recenta prietenă, mamă la rândul ei, sunt puțin cam perplexate de această atitudine, dar o pun pe seama înconștienței noii generații, care, spre deosebire de a lor... Cunoașteți textul!

Cele două enciclopedii ambulante ale catastrofelor feroviare continuă seria neagră cu noi și noi exemple, care de care mai macabre. Băiatul însă, lemn! Ba mai mult, la un moment dat, fără să dea semne că ar fi îngrozit de cele auzite, declară că îi este sete. Mama face ochii mari, plus o figură acră și îl îndeamnă să rabde, că până la Buzău nu mai sunt decât trei ore și că, așa-i trebuie dacă e iresponsabil și nu și-a pregătit bagajul pentru drum. Corect! Apoi mămicile trec la analiza accidentului din Stamora-Moravița unde creierii unui călător au fost împroșcați pe hainele unor doamne care-și așteptau soții cu flori în mână pe peron.

- Incredibil, soro, păi cum e posibil?! Hai, că la noi, mai treacă-meargă, că-i lumea mai proastă, dar și la ei!? Ei, hai, că nu se poate!

- Ba da, tu, dragă, imaginează-ți! Așadar, discuția continuă, cu argumente pro și contra, cu destăinuiri despre dedesubturile tenebroase ale unor evenimente, (de regulă infidelitățile unor nemernici pedepsiți astfel de pronia cerească) în orice caz, tema discuțiilor devine foarte interesantă și cultă.

Băiatul mai miorlăie de câteva ori că-i e sete, dar nimeni nu-l bagă în seamă! Este, de altfel, firesc. Ce contează un moft pe lângă aceste tragedii!?

Trenul oprește la Țândărei, o gară care, în mod sigur, are o țâșnitoare, dar nu putem fi la fel de siguri dacă pe țeavă țâșnește ceva. Amintim că, timpul chioșcurilor cu băuturi răcoritoare era unul aflat fie în trecut fie, încă, într-un viitor incert și foarte îndepărtat.

Băiatul își anunță mama că va coborî să bea apă. Mama prinsă în vraja unei decapitări cu drezina, dă semne de sufocare și îi interzice să se miște de pe bancheta de mușama cu miros de cadavru vechi. Disperat, peste alte câteva minute, băiatul ignoră avertismentul, se ridică și iese din compartiment. Discuția se abate, pentru câteva secunde doar, către tema neascultării părinților, apoi revine victorioasă la masacre feroviare. În

scurt timp o zmucitură anunță plcairea trenului. Mamele privesc instintiv în jurul lor și constată la unison:

- Copiluuuu' a rămas copiluuuu' în gară!Deschid cu greu geamul și își dau seama că acesta nu se află pe peron! E clar! A fost tăiat de mașină! Sau, poate doar rănit... Se ia, urgent, măsura aruncării bagajelor pe fereastră, apoi a tragerii semnalului de alarmă, oprirea trenului și intervenția în forță a celor două mame disperate, pentru că, numai o mamă (dară-mi-te două!) poate rezolva cu bine o asemenea situație de criză.

Prima parte a acțiunii decurge bine și pe geam zboară toate bagajele. Se întorc apoi să execute partea a doua, aia cu semnalul de alarmă. Se opresc însă buimăcite! Din pragul ușii le privește mirat, nesimțitul de copil, care nu înțelege ce se petrece.

Așa cum v-am spus! Nu poți pune nici o bază pe tinerii din ziua de azi!

Marian RĂDULESCU

Istorieoare cu miroasne și crustă

Ciorbă și friptură de „raci”, ca la Nășica

Mergeam cu mașina spre Caracal, într-un amurg de vară încă torid, Deschisesem toate geamurile, să se facă un pic de răcoare. Undeva, la trei-patru sute de metri pe miriștea din stânga șoselei, era instalată o stână și oile tocmai erau în târlă la muls. Am sărit ușor micul șanț de pe marginea drumului și am îndreptat botul mașinii către stână, mânat de curiozitate, dar și de pofta laptelui proaspăt, muls atunci.

M-au luat în primire dulăii, apropiindu-se la un întins de braț, dând roată mașinii și arătându-și furioși colții. La corlată era o tânără subțirică, legată la spate cu o basma ce-i ajungea până la mijloc. Mi-a răspuns la salut cu un zâmbet încurajator. Am oprit mașina în așa fel, încât să pot privi în față mulgătorii, pe care i-am salutat fără să îndrăznesc să ies din mașină. Un șuierat scurt și, ca la comandă, câinii au tăcut și s-au culcat pe rând la gardul târlei. Înțepenisem la volan după atâtea ore de condus. M-am sprijinit de gard și-am zis:

– Bine v-am găsit, oameni buni!

– Bun venit, drumețule, mi-a răspuns cel mai vârstnic, abia privindu-mă, în timp ce pregătea de muls o oaie așezată deasupra căldării. Ce vânt vă aduce pe la noi?

– Iaca, sunt în drum către Craiova și, văzând stâna asta pricopsită, mi-a venit un gând să vă salut... am încercat eu să bat de departe, dar baciul m-a mirosit și mi-a tăiat-o:

– Brânză de vânzare nu avem, că stâna e a oamenilor, cu lapte la rând.

– Nu-s venit după brânză, am spus repede, până să nu-mi zică să-mi văd de drum. Din neam de cio-bani mă trag, mi-e drag mirosul de stână, vorba bunicului... S-a uitat baciul în ochii mei... și-a zis, binevoitor:

– O cupă de lapte merge?

– Merge, am zis repede, de frică să nu se răzgândească.

Baciul a dat cu grijă la o parte spuma laptelui, a umplut cupa pe care o avea între ațe, la găleată, a și șters-o de laptele ce i se prelingea și mi-a oferit-o. Am luat-o cu grijă și am sorbit lacom.

– Azi e la rând Fănică, băiatul ăsta care dă la ușă, iar cea de colo e nevastă-sa, nășica mea, zise baciul fără să mă privească și văzându-și de treaba lui. Acum nu prea e vreme să vorbim, dar, când terminăm de muls și-om închea laptele, putem vorbi. Și apoi, face nășica o ciorbă de raci, de mănânci de spargi purici pe burtă. Așa că o porție e și pentru matale, de nu ți-e scârbă să mănânci cu noi.

– Pentru o ciorbă de raci, mă duc până la capătul lumii, nu am mai auzit de așa mâncare !

Nu mult a lipsit s-o apuc spre corlată, să văd cum e cu ciorba de raci - de unde raci acolo, în mijlocul câmpiei la mulți kilometri de Dunăre

sau de Olt? Și să mai zici că la stână nu se trăiește bine!

Când au terminat mulsul, fiecare și-a luat găleata și au pornit către corlată.

Am mai primit o cupă de lapte, strecurat acum prin mai multe rânduri de tifon... după care s-a pus cheagul și s-a învărtit de câteva ori cu lopățica de lemn în lapte. Curios nevoie-mare, aruncam câte o privire către ceaunul unde fierbea ciorba și unde, din când în când, în clocoteală, apărea la suprafață câte o pată roșie ca focul.

Am scos din portbagaj o sticlă cu țuică și mi-am invitat gazdele să o guste. Baciul a pus pe masă păhăruțe pentru fiecare, nu, eu eram la volan, mulțumesc de-ntrebare.

– Ia nășică, de colea, țuică de la domnul, spuse baciul, întinzând primul păhăruț femeii.

Acum mi-am adus aminte că nu m-am prezentat și m-am gândit că nu-și mai avea rostul. În timpul aceșta, Nășica a răsturnat mămăliga direct pe masă în mijloc și a pus strachini și linguri pentru fiecare. A așezat ceaunul la mijloc, pe o scândurică și a-nceput să umple străchinile, punând și câte două bucăți de culoare roșie în fiecare. Nu vedeam bine ce era, așa că m-am apropiat și am privit curios în prima strachină ce îmi stătea în cale. Nășica m-a văzut și m-a lămurit scurt:

– Ciorbă de raci umpluți, că finul numai din asta vrea să mănânce. Așa că vin mereu și îi fac aici, când e rândul.

Raci umpluți! mi-am zis și mai nedumirit... și zdrang cu linguroiul în strachină, la pescuit de raci umpluți, să aflu și eu cum vine minunea. Poftim surpriză. Nimic altceva decât ardei roșii, umpluți, râdeam eu de ei și toți de mine.

– Raci de stână, am zis...

Ciobanii și-au spălat gălețile pe dinăuntru și pe dinafară, cu perii de paie, înainte să se așeze osteniți la masă, cu pălăriile pe genunchi.

– Ori n-ați mai mâncat așa ciorbă? m-a întrebat baciul.

– N-am mâncat și nici nu știu pe cineva să facă.

Nășica a dispărut și s-a întors cu un șirag de „raci”, înșirați pe ață, să-i văd cum erau, nici cruzi de tot, dar nici uscați. Baciul s-a uitat curios la mine și m-a îmbiat să gust:

– Ia că nu te-i otrăvi, asta mâncăm și noi... de unde să știm de altele, la stână? Ce se nimerește, lângă brânză și urdă. Ei, dar de gustoasă, să vedeți cât e de gustoasă ciorba nășichii...

Am înfipt lingura în rac și am gustat. Umplutura era deasă, cu roșii, un pic iute.

– Cum se face? Ori e taină?

– De ce să fie taină? Iaca vă povestesc: pun la fiert legume ca pentru oricare altă ciorbă și, când toate-s gata și-i potrivit gustul de sărat și-un pic acruț, dau drumul la raci spălați, un pic ciupiți de fund și umpluți să se zbenguie vreo două cloco-

te. Umplutura lor? Păi ceapă din belșug și bine mărunțită, pe care o las în uleiul încins până se face sticloasă, atunci pun sare, piper, puțină boia și cam o cană de făină. Amestec bine, să nu iasă cocoloșită, apoi torn bulion de roșii și iar amestec bine. Cu asta umplu raci, atâta-i tot.

N-a fost nevoie să scot carnețelul, cum fac de obicei, mi s-au întipărit toate în minte în timp ce goleam liniștit strachina.

– Da' să vezi ce bună e friptura de raci! a zis Fănică, singurul pe care-l știam pe nume.

– Friptura de raci... tot de stână? am zis și mai surprins.

– Umpli raci ca acum, a re-luat nășica, și-i pui în țest unul lângă altul și de jur împrejur pui cartofi, țelină, ceapă tăiată în patru, morcovi, dovlecei, pui sare, piper și o frunză de laur... peste care torni ulei și o jumă' de cană de apă cu puțin vin alb.

Dai la cuptor cam trei sferturi de ceas, apoi o scoți și-o perdu-fuiești cu mult mărar și pătrușel tocat mărunt și vreo două câni de iaurt în care bați patru-cinci ouă. Și iar o dai la cuptor cam un sfert de ceas.

Am mâncat pe săturate și la plecare am vrut să mă plătesc cumva, pentru marea ospetie.

Să fie pentru răposatii noștri, a zis scurt baciul, întinzându-se după un șirag de raci de stână, să duc și acasă, să fie pomana întreagă.

Nici nu ne spusesem unul altuia numele. Ne-am împrietenit pe tăcute, de la prima vedere, chiar dacă știam că nu aveam să-i mai văd.

Dar nici nu-i uit, că și acum încă, de câte ori aud de rac, parcă văd strachina aburindă cu raci de stână ai nășichii.

„Păstrăvii” lui Gheorge Moagher

Toamna se instalase de-a binelea, ploile erau mai dese, iar laptele se împutina văzând cu ochii. Acum era vremea de pus lapte la putine.

Așa că am mers la stâna lui Gheorghe Moagher să-mi fac un putine cu lapte. Greu am urcat cu „Dacia”, pe drumul răscolit de ploii, încălecând șanțurile săpate de toren-te, dar a meritat.

Nea Gheorghe s-a bucurat tare când m-a văzut, că știa că nu urc cu mâna goală. Alături era și frate-su, Vasile, care meșterea ceva la cotlon, de ieșea un fum că nu-ți vedeai lungul nasului. Am scotocit în bulendre și am dat la iveală o sticlă de votcă „Stalinskaia”, că am uitat să vă spun, îl cam spurcasem pe nea Gheorghe la licoarea rusească. Am răsucit dopul până a plesnit cercul de siguranță și am întins sticla către gazdă.

– Noroc și bine ai venit, zise, ridicând sticla în slăvi, apoi o duse la gură și trase o dușcă zdravănă. Ai picat la țanc, Știi ce face aci Vasile? Iaca, păstrăvi afumați și prăjiți în ulei. Mori mâncând, nu alta. Ai adus și o berică? Zău că îmi este dor de o berică, mai ceva decât de mama.

– Adus, șefule, cum să nu aduc, că știu că arde instalația pe aici. Ia hai s-o punem la izvor la rece, și l-am invitat să ia de o toartă a lăzii.

– La țanc picași cu asta, că păstrăvii ăștia sunt cam grețoși, chiar dacă-s sărați și afumați puțin. Ia uite la Viorel cum își mai scoate ochii ca să-i afume. Hai să-i dăm și lui un păhărel de „vutcă”. Viorele, na la tata și închină și tu în cinstea lu' domnul Marian, că uite ce ne-a adus.

Ochii albaștri și limpezi precum cerul senin ai lui Viorel erau roșii de fum și-i tot ștergea cu un colț de batistă.

– Bine ați venit, și-mi întinse o mână mare cât o cazma, musculoasă, dar catifelată de la laptele de oaie din timpul mulsului.

– Ce tot meșterești acolo? îl întrebai, de parcă nu aș fi știut.

– A adus Adiță niște păstrăvi, i-am curățat și spălat, i-am pus nițel la sare și acuma, după ce s-au zvântat puțin, îi afum cu fum de cetină și putregai de tufă. Diseară îi prăjesc în olecuță de ulei... Sunt o minunăție, mai ales cu berea care ați adus-o 'mneavoastră.

Am intrat în târlă și am tot discutat de unele, de altele, iar nea Gheorghe a pus putineul de l-a opărit în apă cu sare, unde a aruncat și câteva frunze de stejar. Nu l-am întrebat niciodată de ce face așa, pentru că știe el ce face, probabil că așa a apucat din bătrâni și nu are explicație.

A venit și ora cinei. Pe masă s-a răsturnat o mămăligă mare, pe care baciul a tăiat-o cu arcul în felii potrivite și a pus în fața fiecăruia câte una. Pe urmă a pus pe masă un castron mare plin cu brânză rasă și m-a îmbiat:

– Pune-ți brânză acum, cât sunt calzi, că așa sunt și mai buni.

Am rămas cu gura căscată. Nu mai auzisem să presari brânză rasă pe păstrăvi. M-am uitat repede în strachina ce mi s-a pus în față și numă' ce văd niște felii subțiri și maronii care numai a păstrăvi nu semăna. Am ridicat nedumerit privirea și numai ce îi văd pe ceilalți zâmbind, mai să-i pufnească râsul. Nea Gheorghe veni în spatele meu și, luând în furculiță o felie, mi-o trecu pe la nas.

– Ia, coane, că nu-s otrăvitori, și uite ce frumos miros...

– Într-adevăr, din castron se răspândea o aromă tare plăcută, combinată cu fum, dar numai a pește nu mirosea, așa cum mă așteptam.

– Îs păstrăvi de fag, culeși ieri de Adiță, de a colindat toată culmea Ciuhoiului și o parte a Istriței. Să nu zici că n-ai mai mâncat bureți din ăștia. Așa că-s grozavi?

M-a pufnit râsul și, luând o mână de brânză rasă, am aruncat-o peste „păstrăvii”, am amestecat puțin și am luat direct cu mâna o felie și am mușcat zdravăn din ea.

Amestecul ăsta de gust de ciuperci, fum și brânză era o nebunie, că nici nu știu când am golit strachina.

Concursul Național de Literatură „Agatha Grigorescu Bacovia”

(Mizil - octombrie 2009)

Asociația Culturală „Agatha Grigorescu Bacovia” și Primăria orașului Mizil organizează, în luna octombrie 2009, a treia ediție a **Concursului Național de Literatură „Agatha Grigorescu Bacovia”**

Participantii (*nu există condiții de vârstă sau apartenență la Uniunea Scriitorilor sau la alte forme asociative ale scriitorilor*) vor trimite, până la **15 septembrie a.c.**: ♦ pentru **secțiunea poezie**: minimum 10 – maxim 20 poezii dactilografiate; ♦ pentru **secțiunea proză**: una sau mai multe lucrări de proză scurtă (maxim 20 pag. dactilografiate), pe adresa: **Asociația Culturală „Agatha Grigorescu Bacovia”, str. Agatha Grigorescu Bacovia, nr. 13 A, Mizil, jud. Prahova.**

Lucrările vor fi semnate cu un moto, ce se va regăsi pe un plic sigilat, în interiorul căruia vor fi menționate: numele, adresa, nr. de telefon (e-mail) al autorului și un scurt C.V. Dacă este posibil (în vederea publicării în revista „Fereastra”) în plicul sigilat pot fi incluse și materialele în format electronic (dischetă sau C.D.), însoțite de o fotografie (JPEG sau pe hârtie, format carte poștală).

Textele pot fi trimise și prin e-mail, la adresa:

lucian_manailescu@yahoo.com, condiția fiind semnătura cu moto și un e-mail (pentru răspuns) care să nu conțină numele autorului. În acest caz C.V.-ul va fi trimis la solicitarea juriului.

Juriul va acorda, pe lângă **Marele Premiu**, câte **trei premii la fiecare secțiune**, mai multe **mențiuni** și **un premiu special constând în publicarea unui volum de debut**.

Informații suplimentare la telefoanele: **0732731196; 0769210763** (sau e-mail: **lucian_manailescu@yahoo.com**)

Marin IFRIM

Semaforul Beznei

Îmi închipui că, în plină lumină, există un bec negru care vrea să-și propage întunericul cât mai departe, în pântecul soarelui. Un fel de semafor al celor născuți să rățăcească printre lumini și umbre; un loc în care trebuie să deschizi ochii mari ca să nu te lovești de abisul din tine...

Am traversat, cu sau fără voia mea, astfel de spații, în căutarea unor lucruri de care credeam că am neapărată nevoie. Mi-am căutat semenii, în fireasca intenție de a-i readuce în zona în care speram să ne putem privi în ochi fără să orbim de dorul luminii. Să ne privim și pur și simplu să (ne) înțelegem.

Ceva din întunericul străbătut mi s-a așezat peste pleoape, peste umeri, peste inimă. Au fost drumuri lungi și amăgitoare, prietenii și iubiri în care eternitatea a durat o zi sau o clipă, și am ajuns să nu mai am altruismul de altădată, deși mi-e milă - uneori - de amintirile unor cunoscuți.

De aceea pășesc, zilnic, sub palida lumină răsfirată din mugurele proprii mele lumânări. Cred că e mai bine așa!

vreme de făcut cadouri

să ridici sau să nu ridici paharul tău cu mâna ta pentru gura ta sau pentru sănătatea cuiva mort aici nu mai e nimeni cu nimeni aici trebuie să te naști singur împotriva tuturor celenteratelor sau să fii cu o majoritate de o sută unu la sută te scârbești încă o dată și renunți să-ți duci corpul undeva în Europa altora unde dracul e alb, acolo unde se mișcă jucăria lui Freud și te lipsești și intri în aceeași prosteală zilnică o votcă o bere o țigară orice numai să te sinucizi fără tam-tam

Revista „Fereastra”

Publicație editată de:

Asociația Culturală „Agatha Grigorescu Bacovia”

Înscrișă în Registrul Asociațiilor și Fundațiilor al Judecătoriei Mizil, prin dosarul nr. 1848/259/2008
Cod fiscal: 23032460
Cont IBAN:

RO60RZBR0000060010080523,
deschis la „Raiffeizen Bank” - Mizil

Str. Agatha Grigorescu Bacovia, nr. 13 A
Telefoane: 0244251144, 0722653808 (director);
0732731196, 076920763;
E-mail: lucian_manailescu@yahoo.com

REDACȚIA:

Director: **Emil Proșcan;**

Redactor șef: **Lucian Mănăilescu**

Redactori: **Constantin Munteanu, Sorin Matei, Florin Ursuleanu**

Grafică: **Marian Nica, Viorel Andronescu, Gabriel Balasz.**

Fotografie: **Cristina Irian, Dan Stoica, Florin Codruț Mănăilescu**

În numele libertății de exprimare, autorii materialelor publicate răspund în mod direct de conținutul acestora.

Manuscrisele nepublicate nu se înapoiază.

Poezii în concurs

Moto: „*Dragoste, buruiană rea...*”

Ceaiul amar

Îmi beau ceaiul
acesta amar
privesc printr-un ochi de
fereastră
o frunză
dar n-o văd
ascult o pasăre
pe care n-o aud
gândul îmi zboară la un
Inter-City
în timp ce viața
mă depășește
ca un accelerat
în care am vrut să urc
o dată
dar șeful de tren
mi-a zis
că nu mai sunt locuri
nici măcar în picioare
ce să fac? l-am întrebat
nu mă privește
n-ai decât să te-ntinzi
pe șine
sau pe centură
problema ta

și ceaiul devine
din ce în ce mai amar...

Depresie

Bătrâna cu flori
mi-a întins lăcrămioare
de obicei cumpăr
le ador

azi doar
i-am zămbit i-am întins o
monedă
și-am trecut mai departe
a alergat după mine
la-ți florile
nu primesc de pomană
s-a oprit nedumerită
când mi-a văzut lacrimile
de ce plângi maică?
a întețit simplu
cum întreabă femeile
de la țară
chiar așa de ce plâng?
ridic din umeri
mă uit la ea
nu se lasă clintită
așteaptă răspuns
Am o depresie zic
adică ce?
Asta-i un fel de doagă
lipsă?
Îhm...
n-are nimic mă
consolează
nu ești singura...
da' să nu mai plângi
că-ți strici ochii
uite eu stau în frig
pentru doi bănuți
bat cale lungă
răbd de foame
n-am lemne de foc
și nu mai plâng
tu doar ai coborât din
mașină

ești îmbrăcată încălțată
(oho, și-ncă cum!
dar numai eu am voie
s-o spun)
ce-ți lipsește?
în afară de doaga-aia...
nu pleacă nici nu tace ce
să-i răspund?
când nu știi ce să spui
cel mai la-ndemână
e adevărul
dragostea!
asta-mi lipsește
ai vrut să știi
ai aflat
mai vrei?
na să te sature
Dragosteeeeeaaaa!
se uită buimacă
își face cruce
face un semn la cap
către omul cu fluierul
care cântă și el
pentru-un bănuț
fata asta săraca
e dusă
ai auzit ce-i lipsește?
omul își vede
de fluierul lui
apoi începe să fredoneze
Dragoste buruiană rea!
femeia își vede de
lăcrămioarele ei timpurii
eu
îmi văd de drumul meu
presărat cu lacrimi

Ștefan IOVAN • • • • •

Tăcerea lui Iov

Intellectualul rafinat, care este Ștefan Iovan, a scris două cărți excepționale, „Exerciții de iubire” – 2004 și „Tăcerea lui Iov” – 2009, pe care, cu „zgârcenia” celui ce face lucrurile pentru sine și pentru gândurile sale, nu le-a „tradus” în limba moartă a gloriei contemporane.

Le-a păstrat pentru suflet și pentru câțiva prieteni dar, iată, eu îl „trădez”, publicându-l în revistă. O fac conștient de valoarea, de minunata valoare a durerii și a adevărului, cu promisiunea de a reveni cu o „cronică” menită să justifice aserțiunea de mai sus. (L.M.)

Rut. Femeia eternă

Rut, cea din Biblie, este femeia din toate timpurile. Rostul ei este determinat de un destin acceptat, așa cum accepți arșița ori ploaia. Ea își joacă rolul fără să-l complice sau să se complice. Între felul ei de-a fi și experiența în care o implică viața, nerostirea reglează ori-ce neconcordanțe. Misterul ei nu se susține pe vorbe. Naomi intuiește sufletul nurerii ei și conlucrează cu destinul. Și ea e singură, dar probabilitatea de a-și exercita feminitatea este afectată de îmbătrânire. Ceea ce face din **Cartea lui Rut** o capodoperă este partea necitită. Din ce se scrie, aflăm o întâmplare banală, povestită pentru că Rut va deveni o parte a liniei genealogice a împăratului David. Tragismul unei femei plecate din **Betleem** în Țara Moabiților, exprimat prin moartea bărbatilor, a lui Elimelec și a celor doi fii ai lui, nu iese cu nimic din scenariul curent al vieții. De ce Rut moabita renunță la țara ei și la cei de același sânge cu ea pentru a se întoarce la Betleem? De ce se agață Naomi, urmându-i pașii? De ce se așteaptă să fie răscumpărată și de ce își caută așternut la picioarele lui Boaz, bărbatul din același neam cu tatăl fostului ei soț? A răspunde

înseamnă a afla taina păsărilor care fac ocolul pământului să-și scoată pui; înseamnă a tulbura apele țiparilor care-și depun icrele în îndepărtările Bermudeilor.

Așa e jocul! Așa e scris și în programul cu care Rut a venit pe lume. Așa a fost mereu femeia și așa este. Esența ei este în afara timpului, imuabilă. Rut adună spicele rămase de la secerătorii lui Boaz, fără să fie slujnica acestuia. Ea știe să se facă remarcată. Tăcerea ei este nu doar veșmântul smereniei. Sfaturile Naomei sunt date complementare ale unui rol pe care Rut îl are în sânge. Boaz reprezintă siguranța, protecția și maturitatea – cerințe arhetipale fără de care feminitatea riscă să nu se împlinească. Dialogul sărac întreținut cu Naomi este completat cu schimbul zgârcit de cuvinte, pe care îl are cu Boaz. Rut este femeia prin excelență. Nu vedește nimic în plus peste ceea ce îi este dat să fie. Nu poți s-o acuzi de nimic și nici să-i ridici statuie. Tot ceea ce face și cum face este feminin.

Așteptând la picioarele bărbatului îndurarea acestuia, ea parcurge fiecare moment din destinul lui cu simplitatea pe care numai natura și-o poate permite. Toată trăirea ei se concentrează în nerostire. De fapt, ceea ce aflăm din cartea sfântă este portretul unei femei adus la extrema simplitate, acolo unde aceasta se întâlnește cu desăvârșirea. Intimitatea creată de tăcere este protejată și de muțenia nopții și de liniștea pe care cei doi și-o împart. Ceea ce rămâne de aflat este însă esența cărții. textul este scurtat de orice „podoabe”, cum ar spune Vianu. Apoi, Rut pleacă înainte de-a se fi putut cunoaște cu acel bărbat și de-a putea fi văzută în întunericul de pe miriște. Tensiunea interioară a jocului nu forțează firul epic. Boaz o va răscumpăra cu orice preț pe Rut.

Nimic nu spune mai mult decât taina scenei în care un bărbat și o femeie încearcă să parcurgă distanța dintre dorință și unire. Fluxul epic cel ce irigă imaginația, vine dintr-o trăire pe care o simțim pulsând dincolo de întâmplare. Presupunerea sunt mai vii decât ceea ce spune povestea. Rut știe instinctual spre ce se duce. Natura îi poartă de grijă și-i definește sensul. Același pentru oricare femeie din lume. □

Radu Marian

GROAPA (fragmente)

Nu a fost greu să găsesc unde era linia întreruptă, mai greu a fost să mă strecor printre obuzele ce cădeau peste tot. Am tresărit de bucurie, în pâlnia de obuz în care mă pitulisem, când învărtind din manivelă mi s-a răspuns de la ambele capete. Am rămas pe loc, așa cum a fost ordinul, ca din când în când să ascult convorbirea și în situația în care nu auzeam pe vreunul să pornesc întracolo și să refac linia, că e posibil în potopul ăsta de obuze să se întrerupă iar.

Pe deasupra trecea un cârd de cocori chemându-se cu țipete repetate. Nimic nu-i deranja și își vedeau de drumul lor, chiar dacă pe sub ei zburau într-o parte și cealaltă mesagerii morții. Ce n-aș fi dat să fiu ca ei, să zbor liber unde oi dori! Ce le pasă lor că aici pe pământ ne dăruim moartea, că ne-am înfrățit cu slugile ei și suntem mai răi ca fiarele. Ce fiare, că astea nu se bat între ele cu atata încrâncenare. Mai se luptă, dar nu cu așa ură. Oare spița umană să fie făcută din ură? Ce am eu cu ăla din fața mea? Nici măcar nu-l cunosc. Poate, dar de ce poate?, în mod sigur, că are și el o familie, pe cineva care abia așteaptă să vină acasă. Are și el treburile lui, socotelile lui, iar războiul ăsta nu l-a avut în calcul, așa că i s-au stricat și lui socotelile.

Stăteam în pâlnia aia de obuz și mă gândeam la ale mele. Câte nu aș fi avut de făcut! Pe Adndrei să îl dau la seminar, că vorbisem cu popa Costică să-l pregătească. Acum vine examenul și el nu a făcut nimic, decât ce l-a învățat popa Mitea. Tare mult s-a bucurat când a auzit ce-mi doream și că are cine să-i ia locul că el s-a șubrezit și nu mai poate. Cât despre Veronica, ea abia la anu' dacă or s-o primească la gimnaziu... Dom' Blidaru a spus că o primește numai directorul să nu se opună, da' o să merg într-o seară la el și, așa la un pahar de vorbă, o să-l fac să zică da. Mai ales că și ea abia așteaptă, că mereu își bagă nasul în cărțile lui Andrei. Apoi o dau la școala de meserii cu toate că baba Ileana, și chiar și moș Dina sar cu gura că „unei fete la cratiță îi e locu'!” Da de ce, uite Bite, așa cum este el, și-a dat fata la școală și acum e la „meserii”. Și o ține cu toate cheltuielile din numai alea cinci pogoane de pământ, două vaci și câteva oi. Eu am mai multe, așa că nu pot fi eu mai prost ca el. Am s-o dau chiar de o să rămân fără bazoane-n cur și o să merg cu opinci. Am porci din care să mi le fac. Da' pe Marița numa-n pantofi am s-o port.

Eii, ce mândrețe de fată era, că atunci când am gândit s-o cer nici nu credeam că o să am sorți. De aia nici nu prea am spus la mulți ce gânduri aveam, să nu mă fac de răs în sat. De cum am intrat în casă cu tatica și mămica, nea Ionică m-a luat la întrebări de începuse să îmi tremure genuchi:

- Mă, Ghiorghiță, știi că am băiat la oraș, director la Banca Națională, băiat deștept, școlit, iar pe Ilincă, o frumusețe de fată, am pierdut-o. Mă, dacă ai vorbit cu Maria mea și te vrea, eu nu mă opun, numa' că am o întrebare: Ai cu ce s-o ții și când vor veni și copii ai cu ce duce casa?

M-am ridicat de pe scaun, chiar dacă nu mi-a cerut nimeni să o fac, după ce am privit la Maria și am văzut cum se îmbujorase, am prins curaj și privindu-l țintă în ochi am zis:

- Taică Ioane - și de atunci așa i-am zis mereu - de nu mi-aș fi făcut socotelile astea, nu ți-aș fi trecut pragul. Dar înainte de toate nu m-aș afla aci dacă nu s-ar fi învoit Maria...

Stăteam așa furat de gânduri, întins pe spate, privind cerul ce se însenina, având străjeri deoparte și de alta telefonul de campanie și pușca. Nici nu auzeam vacarmul exploziilor, clănțănitul mitralierelor, pocnetul puștilor sau șueratul gloanțelor. Visam, cu ochii des-chiși, frânturi din viața de acasă...

POEZII ÎN CONCURS

Moto: „Se făcuse târziu”

Addenda la Castelul lui Kafka

Și pentru că se făcuse târziu,
timpul intra pe o ureche
și pe cealaltă ieșea...
oamenii se nășteau din argint viu,
exilau sufletul în câte o stea
moștenită din tată în fiu,
uitau fericirea la masa de seară,
la prânz o treceau la obiecte pierdute,
mai bătrâni c-o întrebare,
mai pustii cu o vară,
bolnavi de tăceri și de soare
de vino și du-te,
de dacă și vrut pe nevrute,
nu mai știau nici să se sărute
și visele se umpleau
de praf în sertare...